

CHRISTINA COURTENAY

SĂRUTUL SECRET AL ÎNTUNERICULUI

Cărți pentru suflet

Kayla Sinclair își dă seama că are necazuri mari, după ce aproape a intrat în faliment cumpărând la licitație un portret uriaș al unui bărbat misterios din secolul al XVIII-lea. Personajul din tablou, Jago Kerswell, hangiu și contrabandist, a fost dispus să-și asume orice risc pentru a fi cu Lady Eliza Marcombe, o tânără nobilă, căsătorită cu un om bogat dar rău.

Sunt peste două secole între Kayla și Jago, dar destinele lor devin strâns legate datorită unei vrăji făcute de o țigancă.

Astfel, Kayla se trezește prinsă într-o căutare care ar putea vindeca trecutul, dar nu poate anticipa pericolul din propriul viitor. Va găsi oare fericirea sau i se va frange inima?

Editura LIDER
OP 5 CP 15 Sector 4, București
Tel/Fax: 021.316.32.55
E-mail: lider@e-xtreme.ro
Site: www.edituralider.ro

The Secret Kiss of Darkness
© *Christina Courtenay*

Traducerea: Liviu Mateescu

Editura Lider
2015

NOTA AUTORULUI

Personajele acestui roman sunt inventate, cu excepția artiștilor Thomas Gainsborough și Gainsborough Dupont, nepotul lui. Ei chiar au mers în turneu în Vest, de cel puțin două ori, însă, în mod evident, nu au pictat niciodată portrete ca și cele din cartea de față.

Am încercat să creionez personajul lui Thomas Gainsborough așa cum a fost acesta descris de biografii săi și unele lucruri pe care le spune sunt mai mult sau mai puțin exact ceea ce simte. În timp ce citeam despre el, am avut sentimentul că ar fi fost foarte bucuros dacă ar fi dat peste o intriga plină de secrete ca și cea dintre Jago și Eliza, și mi s-a părut un om foarte plăcut. Sper că nu i-am făcut niciun deserviciu în roman.

PROLOG

Ar fi jurat să o aștepte o eternitate, dacă ar fi fost nevoie, presupunând că acea așteptare ar fi fost până la urmă răsplătită. Însă anii, secolele treceau fără ca sfârșitul să se întrezărească și el începea să simtă disperarea. Să se îndoiască. Oare aveau să mai fie vreodată împreună?

Se cufunda în întunericul care-l ținea captiv și revenea din când pe când la suprafață, uneori conștient de ceea ce se petrecea în jurul lui, alteori doar ascultând. Observase că lumea se schimbase, că societatea devenise mai tolerantă decât pe timpul lui. Asta îi hrănea speranța, dar îl și întrista în același timp. Dacă lucrurile ar fi stat așa pe vremea lui...

Mireasma de caprifoi¹ și de trandafiri îl făcu să tresară printre umbre. Se uită la femeia care stătea în fața lui, privindu-l cu atenție, absorbită. Nu era ea, nu era dragostea lui pierdută, însă existau și asemănări și parfumul acela îi gâdila nările, aducându-i în minte amintiri dulci-amare. Simți din nou speranța în adâncul său, de data asta mai puternică. Poate asta era un semn? Da! Trebuia să fie.

Ea trecu mai departe, însă avea să se întoarcă, era sigur de asta. Zâmbi în timp ce se întorcea la sărutul dulce al întunericului.

¹ Caprifoi – Arbust cu flori albe, galbui sau roșietice, parfumate, cultivat ca planta ornamentală (*Lonicera caprifolium*)

CAPITOLUL 1

Londra, 2013

Ce naiba caut eu aici? Cred că n-am fost în toate mințile când am decis să vin...

Kayla Sinclair se foi în scaun, prada unor sentimente contradictorii. O parte din ea își dorea cu disperare să rămână în sala de licitații de la Sotheby's¹, în New Bond Street, însă cealaltă parte, cea rațională, știa că era o greșeală. Chiar nu avea ce căuta aici.

Era surprinzător de zgomotos. Potențialii cumpărători discutau între ei, angajații vorbeau încet la telefon cu persoanele care licitau de la distanță, astfel că era un zumzet continuu. Cu toate acestea Kayla abia băga de seamă acest murmur de fundal, în urechi îi bubuiau bătăile inimii, acoperind orice alt zgomot. Trase aer în piept și încercă să se concentreze la cuvintele celui care conducea licitația. Acesta avea o voce puternică, groasă și răsunătoare, care reuși să treacă de blocajul temporar ce afecta urechile Kaylei.

— Am ajuns acum la lotul cu numărul trei sute patru, anunța el, însă restul frazei deveni neinteligibil pentru Kayla, care simți cum tot sângele îi năvălește în cap. Doi bărbați îmbrăcați cu niște șorțuri de un albastru închis — aduseră un tablou mare și, nu fără un pic de efort, reușiră să-l ridice între

¹ Celebra casa de licitații.

ei și să-l țină sus, undeva în dreapta podiumului.

Kayla se uită în jos, spre cartonașul numerotat pe care îl avea în poală, pus peste catalogul cu produsele oferite spre vânzare. Oare de ce luase unul? *Nu cumpar nimic. Sigur nu cumpăr nimic*, își repeta ea în gând. Respiră din nou adânc. Zgomotul din capul ei își redusese nivelul și ea reuși să observe astfel că persoana care conducea licitația începuse să primească oferte.

– Începem de la cinci mii de lire. Oferă cineva cinci mii? Trecu în revistă publicul, căutând să vadă dacă vreo persoană își ridicase cartonașul.

Kayla simți cum i se răcește trupul.

– S-au oferit cinci mii cinci sute, persoana din dreapta mea, șase mii de la doamna de langa culoarul central.

Începu să tremure, iar brațul drept să i se ridice, de parcă ar fi avut conștiință proprie, iar oferta i se luă în considerare.

– Șapte mii, doamna blondă din spate.

Oh, la naiba! De mine e vorba! Kayla închise ochii, nevenindu-i să creadă că făcuse ce făcuse.

– Ah, șapte mii cinci sute. Oferă cineva opt mii?

Kayla își apucă mâna dreaptă cu stânga, cu putere, într-o încercare copilarească de a o opri. Nu trebuia să cumpere tabloul. Ar fi fost nebunie curată. În primul rând era prea mare, apoi... nu, pur și simplu nu putea face așa ceva. Poate, dacă ar fi încercat să se concentreze la altceva, nu s-ar mai fi gândit la ce se licita. Se întoarse și începu să-i studieze pe cei din jurul ei, uitându-se în toate direcțiile, mai puțin la tablou. De acolo venea pericolul.

Până atunci nu fusese niciodată la o licitație și avea impresia vagă că doar oamenii foarte bogați veneau la astfel de evenimente, însă aici erau, surprinzător, oameni de toate felurile. Erau doamne cu toalete Chanel, pline de bijuterii, domni în costume scumpe, făcute pe comandă, însă Kayla

observa și cațiva indivizi cu aspect sărăcăcios. Văzu un tip care părea că nu-și putea permite nici ceva de mancare, cu atât mai puțin obiecte de artă în valoare de mii de lire, însă chiar atunci acesta ridică mâna și licită.

– Zece mii de lire de la domnul din stanga mea, oferă cineva zece mii cinci sute?

Ignorandu-l cu hotărâre pe cel care conducea licitația, Kayla continua să se uite prin încapere. Cum nu era prea înalta, trebuia să-și lungească gatul pentru a vedea podiumul din mahon din față. La dreapta ei erau cateva banci, înșiruite, la fel de stralucitoare, unde stateau funcționarii care pastrau legătura cu cei care licitau prin telefon. Tot decorul i se părea cam intimidant. Cei din banci se uitau de sus la cei care licitau, iar Kayla se simți asemenea unei muritoare mărunte. N-ar fi trebuit să vina. Chiar n-avea ce căuta aici. Dar n-avusese de ales. Sau avusese?

– Oferă cineva douăsprezece mii?

Douăsprezece mii! O grămadă de bani. Dar merita fiecare banuș. Aruncă o privire tabloului, apoi făcu un efort pentru a-și dezlipi privirea și începu din nou să se uite împrejur. Un luminator enorm lăsa să intre lumina palidă a soarelui de primavară, care ajuta lămpile care erau plasate pe pereți, luminând obiectele de artă atârnate sub ele. Se întreba de ce nu-i placea niciuna. Singurul lucru care-i placea era cel care era scos la vânzare în momentul acela. Ridică mâna dreaptă, cu cea stângă încă prinsă de încheietură, de parcă ar fi tras-o cineva de sfori, ca pe o marionetă.

Era ridicol deja. Dar nu se putea abține.

– Ah, douăsprezece mii de la doamna blondă din spate, douăsprezece mii cinci sute? Oferă cineva douăsprezece mii cinci sute? Vocea continuă să se audă și Kayla se concentra cu disperare la tabela imensă de lângă tavan, tabelă pe care era afișata valoarea ultimei sume licitate, în lire sterline, dar

și în alte cateva valute. Suma în lire se schimbă, apoi, automat, se schimbă și valorile afișate în celelalte valute. Vazu că suma licitată ajunsese la șaisprezece mii de lire, însă ritmul ofertelor încetinise mult. *Șaisprezece mii de lire*. Era cu siguranță mai mult decât își permitea ea. *Mă rog*, își spuse ea și încercă să își înabuze dezamăgirea care simțea că o inundă.

– S-au oferit șaisprezece mii de lire, spuse cel care conducea licitația și înălță ciocânelul.

Interesul crescut al publicului era aproape palpabil – se lasase o tăcere grea. Oare era prețul final? Toata lumea părea ca-și ține răsuflarea, inclusiv Kayla.

Ridica repede mâna încă o dată. Sigur găsea ea pe undeva încă o mie de lire, nu-i așa? *O să-mi cumpar o rochie de mireasă mai ieftină*.

– Așa, șaisprezece mii cinci sute de la doamna blondă din spate. Barbatul coborî ciocânelul și scană încaperea în căutarea altor licitatori. Și șaptesprezece mii de la domnul din dreapta mea. Oferă cineva șaptesprezece mii cinci sute? Da, am șaptesprezece mii cinci sute, doamnelor și domnilor. Mai făcu o pauză.

Catalogul cel greu căzu dintre degetele dintr-odată amortite ale Kaylei, însă, cu un efort supranatural, reuși să mai ridice o dată mâna. Conducătorul licitației dădu din cap, și ea simți un nod de plumb în stomac.

– Optsprezece mii. Am optsprezece mii de la doamna din spate. Nimeni nu făcu nicio mișcare, și Kayla continuă să-și țină răsuflarea. Oare avea să mai liciteze cineva? Tensiunea devenise de nesuportat. Îi venea să țipe. *Cineva să liciteze peste mine, vă rog! Promit că o să plec imediat după aceea! Să facă cineva ceva, orice!*

Însă nimeni nu mișcă nici măcar un deget.

– Ultima strigare, optsprezece mii de lire. Și... Barbatul

aștepta câteva momente, apoi continuă: Vandut pentru optsprezece mii de lire. Ciocânelul lovi masa cu un pocnet sec, făcând-o pe Kayla să tresară, chiar dacă anticipase zgomotul. Inima îi bătea atât de tare, încât se aștepta din moment în moment să îi sară din piept. Foarte conștientă de privirile care se concentraseră asupra ei, ridică încet cartonașul. Vandut licitatorului cu numărul cinci sute șaisprezece.

Kayla închise ochii și respiră iute, simțindu-se asaltată de panică din toate direcțiile. *Oh, Doamne, Dumnezeu, ce-am făcut?* Cum avea să explice toate astea? De unde avea să plătească?

Optsprezece mii de lire. Era cu cel puțin trei mii de lire mai mult decât își putea ea permite. Acum nu mai era cale de-ntors, oricum, oferta ei fusese luată în considerare. Amejită, se ridică și își făcu loc până la biroul din încăperea alăturată, pentru a plăti. Se întrebă dacă ar fi fost arestată sau ceva de genul ăsta dacă s-ar fi răzgândit brusc și ar fi spus că nu vrea tabloul până la urmă. Doar gândul o făcu aproape să izbucnească într-un râs isteric, însă cu un efort supraomenesc reuși să se abțină.

– Numarul cinci sute șaisprezece, nu? Așa, optsprezece mii de lire, vă rog. Tonul concis și formal al femeii îi puse Kaylei în mișcare creierul care parcă înghețase. Reuși să se adune, macar cât trebuia pentru a scoate carnetul de cecuri din geantă și să scrie, cu degetele tremurătoare, o filă cu suma cerută. Cecul dumneavoastră va fi procesat în aproximativ trei zile, timp în care tabloul va rămâne depozitat la noi. După această perioadă, vi-l vom trimite. Vă mulțumim foarte mult și sperăm ca obiectul cumpărat de noi să vă facă multă plăcere.

Kayla se simți din nou asaltată de un râs isteric și înghiți în sec în încercarea de a-l ține sub control. Dacă îi va face

placere tabloul cumpărat? Da, așa cum unor oameni le placea drogurile, probabil, adică o plăcere ilicită, vinovată. Dar treaba fusese făcută și nu mai era vreme pentru regrete. Afișând un calm pe care n-avea cum să-l simtă, clarifică detaliile livrării, apoi ieși din clădire.

CAPITOLUL DOI

DEVON, 1781

Drumul care lega țărmul de Marcombe Hall era destul de abrupt, însă Jago Kerswell îl străbătu în pas vioi. Două butoiașe de brandy legate unul de celălalt cu o frânghie erau atârnate de umerii puternici, lovindu-l în piept și în spate la fiecare pas, însă chiar și cu această greutate suplimentară se mișca ușor, de parca ar fi fost într-o plimbare lejera. Întunericul era aproape de nepătruns, ciobul de luna dispăruse în spatele unor nori groși, iar el putea desluși doar formele vagi ale copacilor și ale tufișurilor de pe marginea drumului. Umbrele lungi ale beznei ținuseră departe de ochii curioșilor ilegalitățile pe care el și tovarășii lui contrabandiști le făcuseră în noaptea aceea, așa că totul mersese foarte bine. Jago era mulțumit.

Cu pasul sigur al unui animal care putea vedea noaptea continuă să meargă pe poteca înclinată. Cunoștea drumurile astea ca pe propriile buzunare și nu trebuia să se uite pe unde merge. Ar fi putut să traverseze locurile astea și legat la ochi, Pe măsură ce se apropia de grădinile din Hall, calcula rapid în minte profitul pe care avea să-l facă în seara asta. Un rânjet de satisfacție îi curbă colțurile gurii. Chiar și după ce

Sir John avea să-și primească partea pentru că închisese ochii, adică butoiașele pe care le căra Jago —, tovarășii lui Jago și familiile lor aveau să ducă un trai bun pentru o vreme, odată ce marfa de contrabandă avea să fie vândută în Londra. O parte din marfă era chiar acum în drum spre Lambeth, restul își aștepta rândul în diverse ascunzători. Abia se abținu să nu hohotească puternic. Dacă bunul reverend Mountford ar fi știut ce se ascunde sub fundul de lemn al pupitrului de la care predica, ar fi dat în apoplexie.

Pierdut în gânduri Jago dădu colțul pe după un gard viu și fu aproape să se dezechilibreze și să cadă când o formă albă și mică se lovi de el cu o viteză fantastică. Tresări și se opri brusc.

— Oh, au! După voce își dădu seama că era o femeie și că se lovise puternic cu fruntea de butoiașul care-i atârna pe piept. Ateriză pe spate, cu o bufnitură. Jago o auzi oftând încet.

— La naiba, femeie! Ce faci aici în crucea nopții? Ți-ai pierdut mințile? sâsâi Jago. Furia i se împleti cu mila, când ridică sfoara care lega cele două butoiașe pentru a le pune pe jos, lângă trupul femeii. Întinse o mână, o apucă de braț și o ridică. Te-ai lovit rău? Dă-mi voie să văd, te rog. Cum nu prea putea vedea mare lucru, întinse mâna și îi găsi fruntea. Cu blândețe, înghițindu-și înjurăturile furioase, îi desfăcu mâinile și pipăi fruntea, dând de un cucui mare. Ea trase repede aer în piept și își feri capul.

— Nu-i... nu-i nimic, domnule, se bâlbâi ea, încercând să se îndepărteze de el. O prinse de umărul drept cu o mână pentru a o împiedica să fugă.

— Doamna mea, începu el, pentru că nu putea fi vorba decât despre însăși doamna de Marcombe Hall, singura femeie din zona asta care grăia cu așa cuvinte alese. Nu știu ce v-a apucat să vă plimbați prin grădini în puterea nopții, însă v-aș sugera să vă întoarceți imediat acasă. Și să puneți ceva pe cucuiul ăla

care v-a apărut în frunte. V-ar fi de folos o bucată de metal. Chiar și așa, mi-e teamă că mâine va trebui să dați niște explicații.

Ea îi împinse iritată mâna și reuși să i-o îndepărteze.

– Mulțumesc pentru sfaturi, domnule, însă vreau să fac o plimbare pe lângă stânci. Vocea îi tremura, însă tonul îi era semeț și înfumurat.

– O plimbare? Acum? Îmbrăcată așa sumar? Zău, doamna mea, nu cred că...

– Nu-mi pasă ce crezi dumneata, domnule, și pe lângă asta să știi că port o rochie cât se poate de respectabilă. Așa. Și mi-am adus și șalul, oricum, și cine-o să mă vadă în întunericul ăsta? Acum, ce-ar fi să te concentrezi dumneata pe treburile dumitale, înainte să te prindă cineva, și să mă lași pe mine cu treburile mele? Se întoarse cu spatele la el, însă se opri când îl auzi vorbind.

– Știți cu ce mă ocup?

– Sigur că știu. Ești contrabandist. Ce altceva ai putea fi, dacă umbli cu butoiașe de brandy legate de dumneata, în puterea nopții.

– Nouă ne place să ne spunem neguțători liberi, doamnă. Râse scurt, amuzat de curajul ei. Dar, chiar și așa, v-ați gândit că s-ar putea ca eu să nu fiu singurul care umblă pe-aici noaptea asta? Neguțătorii liberi operează în grupuri, și cei mai mulți dintre ei sunt tipi duri, care nu știu prea multe. Cine știe de ce-ar fi în stare dacă ar vedea o femeie singură vânturându-se pe lângă stânci în cămașă de noapte.

Ea râse fără pic de veselie.

– Nu-mi mai pasă, replică ea încet. Nu mai pot sta nici măcar o secundă în casa aceea. Mă rog, murmură ea, nu cred că-mi pot face mai mult rău decât John. Părerea mea. Se puse din nou în mișcare și trecu pe lângă el, materialul rochiei fășâi când se frecă de pantalonii lui. O ajunse repede

din urmă și o întoarse brusc, prinzând-o de braț.

– De data asta ce-a mai făcut preacuviosul meu frate? mormăi el. Te-a bătut?

– Fratele dumitale? Ce are fratele dumitale de-a face cu toată tărașenia asta? Încercă să se elibereze, însă eforturile sale rămaseră fără rezultat – de data asta o ținea bine.

– Soțul dumitale, doamna mea, este fratele meu vitreg. Poate că a uitat să îți menționeze acest amănunt.

Ea încremeni pe loc.

– Fratele dumitale vitreg? Dar... dar ce... cum? Nu înțeleg. Dumneata ești un contrabandist, și John este... mă rog... este...

Fu rândul lui să râdă.

– Îmi cer scuze, doamna mea. N-ar fi trebuit să îți spun toate astea. Eu nu sunt decât un copil din flori. Tatăl domnului John m-a recunoscut și pe mine după moartea soției sale, însă bineînțeles că soțul dumitale nu a recunoscut în mod public această legătură. Am crezut că a spus-o măcar soției sale, însă se vede că am greșit. A fost mai bine să nu știi toate astea.

Luna ieși pentru scurtă vreme dintre nori și o văzu stând ținută acolo, scrutând întunericul de parcă ar fi căutat un răspuns. Într-un final, zise:

– Spui adevărul?

– De ce te-aș minți cu privire la faptul că sunt un copil din flori? Întreabă pe oricine de prin părțile astea și îți va spune exact ce s-a întâmplat. La momentul acela nu era un secret pentru nimeni. Îi dădu drumul la braț și îi făcu o plecăciune exagerată, deși luna dispăruse din nou și deci ea nu avea probabil cum să-l vadă. Jago Kerswell, la dispoziția dumneavoastră, doamnă. Sunt proprietarul hanului King's Head, din sat. Puteți să întrebați lumea despre mine.

– Nu, nu. Te cred. Așa, de ce ai spune minciuni?

– Așa cum spuneți. Acum, vă rog, spuneți-mi, doamnă....

cum vă cheamă?

– Elizabeth. Cei din familie îmi spun Eliza.

– Foarte bine. Doamnă Eliza...

– Nu, nu, domnule Kerswell, nu-mi poți spune așa. Nu sunt doamnă după numele meu de fată. Sunt doamna Marcombe, înnobilită de rangul soțului meu, care este „Sir”.

– Iar eu sunt un neguțator liber, doamnă Eliza. Eu nu mă încurc cu astfel de delicatături. Acum, ce spuneam? Ah, da, vă rog să-mi spuneți ce-a făcut dragul meu frate? Se poartă urât cu dumneata? De aceea nu vă prea vede nimeni pe afară? Vă este rușine de vânătăi?

Ea nu răspunse imediat, însă el putu să o audă suspinând, de parcă, fără să, vrea ar fi lovit-o unde o durea mai tare.

– Doamnă Eliza? spuse el din nou, cu o voce severă, însă amabilă.

– Eu... Mă rog, prefer să nu vorbesc despre astfel de chestiuni cu străinii.

– Străini? Dar nu tocmai am stabilit că fac parte din familie? Spera ca ea să-și poată da seama că el zâmbea, însă, gândindu-se la gravitatea subiectului în discuție, deveni din nou serios. Haide, draga mea doamnă, spuneți-mi ce v-a făcut să fugiți prin noapte în felul ăsta? Chiar nu-mi pot lăsa cumnata să rătăcească singură prin părțile astea.

Spre mirarea lui, doamna nu-i răspunse, izbucnind în schimb în lacrimi. Plângea în hohote, iar Jago începu să-și dorească să fi tăcut din gură, măcar de data asta. Habar n-avea cum să se descurce cu o femeie care plânge.

– Oh, la naiba! Îmi cer scuze, dar... Își trecu o mână prin părul deja ciufulit de briză. Câteva șuvițe atârnav libere, desprinse din coadă. Până la urmă noaptea asta nu fusese atât de bună pe cât crezuse el. Se bucurase prea devreme. Ei bine, în situația asta nu mai era decât un singur lucru de făcut.

Oftând, o luă în brațe pe doamna Eliza, o trase aproape de

el, începu s-o legene și să-i șoptească vorbe liniștitoare. Suspinele îi făcură trupul mic să tresalte multă vreme, însă el nu făcu nimic pentru a le curma. Știa că se descarcă așa, știa că trebuie s-o lase să scape de toată durerea. Doar așa putea afla motivul. Și trebuia să afle motivul cu orice preț.

CAPITOLUL TREI

– Unde ai fost, pentru numele lui Dumnezeu? Voiam să ieșim la prânz, azi e singura zi din săptămâna asta în care sunt liber. Vocea nerăbdătoare a șefului ei, Mike Russell o întâmpină pe Kayla când intră în birou, făcându-o pe aceasta să se uite surprinsă la el.

– Îmi pare rău, ar fi trebuit să-mi spui, reuși ea să-i răspundă pe un ton calm și împăciuitor, în ciuda faptului că încă mai simțea urmările chinurilor prin care trecuse. Însă astăzi a fost licitația, ți-amintești? Chiar ți-am spus că mă duc. De aceea mi-am luat liber în dimineața asta.

– Oh, licitația. La naiba, uitasem de asta! Îmi cer scuze. Se încruntă și-și trecu mâna prin părul său blond, ridicându-i vârfurile, apoi se aplecă și o sărută, când fu sigur că nu-i vede nimeni. Mike nu era doar șeful, ci și logodnicul ei, însă, de când fusese făcut partener la firma de avocatură la care lucrau amândoi, se ferea să își mai manifeste prea deschis afecțiunea față de ea. „Trebuie să afișăm o atitudine profesională tot timpul, acum că fac parte din conducere”, îi spusese el Kaylei și, deși în sinea ei ea considera că n-are niciun rost, de vreme ce toată lumea știa că sunt împreună, fusese de acord, fără prea multă tragere de inimă. Astăzi însă

toată mascarada asta o irita, dar nu spuse nimic. Până la urmă nu era vina lui Mike că ea era o epavă.

Kayla își atârna haina în cuierul din spatele ușii și își scutură părul lung până la umeri înainte de a se așeza pe scaunul din spatele biroului ei. Pentru a face ceva cu mâinile care încă îi tremurau, începu să răsfoiască teancul de hârtii de pe masă, respirând adânc pentru a-și calma inima ce-i bătea nebunește în piept.

– De care bandă vrei să mă ocup mai întâi? De asta? întrebă ea. Erau două teancuri de dosare, fiecare dintre ele cu câte o casetă audio mică în vârf, iar ea tocmai arăta spre cel mai apropiat dintre ele.

– Cum? Oh, nu contează. Poți începe cu oricare. Amândouă trebuie terminate cel târziu astă-seară. Părea puțin iritat și Kayla știa că ura să îi strice cineva sau ceva planurile, dar chiar nu-i spusese nimic despre prânz. Sau oare îi spusese? Se simți străbătută de o undă de vinovăție. Fusese cam aeriană în aceste ultime două săptămâni....

* * * * *

Era vina mătușicii Emily. Murise chiar înainte de Crăciun și le lăsase câte cincisprezece mii de lire fiecăruia dintre nepoții și nepoatele ei. Partea Kaylei îi intrase în cont în urmă cu două săptămâni, când ea se decisese deja ce să facă cu banii.

– Cred că o să-mi cumpăr un tablou sau o antichitate. Un obiect a cărui valoare să crească odată cu timpul, dar în același timp să fie și decorativ, îi spusese ea lui Mike. Chiar dacă erau banii ei și putea face ce voia cu ei, se gândise că ar fi mai bine să discute această problemă cu el. Până la urmă nu peste multă vreme, după ce aveau să se căsătorească, lucrurile lor aveau să devină comune.

– Ești sigură? o întrebase el. Nu crezi c-ar fi mai nimerit

să investești banii în acțiuni sau în ceva de genul ăsta? Poate lua mulți ani până să vinzi o antichitate cu profit, în timp ce acțiunile îți oferă dividende cu regularitate.

În adâncul sufletului ei Kayla știa că are dreptate. Era o idee mult mai practică, însă ceva dinlăuntrul ei se împotriva acestei sugestii. I se părea mercantilă, sterilă și era sigură că mătușica Emily și-ar fi dorit ca ea să se bucure de banii aceia răsfătându-se într-un fel sau altul.

– Nu. Vreau să cumpăr ceva ce pot vedea. Ceva ce să-mi aducă aminte de mătușica Em, insistase ea.

– Mă rog. Nu e ca și cum m-aș putea pune contra. Până la urmă sunt banii tăi. Mark era în mod evident deranjat, însă de data aceasta Kayla îl ignorase. Chiar *erau* banii ei și avea de gând să-i cheltuiască așa cum voia ea.

După ce se hotărâse, Kayla făcuse o vizită celor de la Sotheby's, celebra casă de licitații, care se găsea la doar câteva străzi de biroul de avocatură din Mayfair unde lucrau ea și Mike. Trecea pe lângă clădirea aceea aproape în fiecare zi în drum spre serviciu, însă nu intrase niciodată. Când pășise în casa aceea veche pentru prima dată simțise un fior, asemănător cu o trepidație.

Ușile duble dădeau într-un hol micuț și întunecos, unde o întâmpinase un portar în uniformă, care o salutase. Îi zâmbise ezitant și mersese mai departe, spre zona în care se afla recepția principală, o încăpere spațioasă și luminoasă. Lângă un perete, pe mijloc, era un birou mare de care Kayla se apropiase aproape în vârful picioarelor, conștientă fiind de aerul de seriozitate emanat de locul acela.

– Mă scuzați, aveți cumva un program al viitoarelor licitații, vă rog? o întrebase ea pe doamna de serviciu.

– Da, sigur, doamnă. Îi fusese înmănată o broșură mică și se așezase pe o canapea de piele roșie pentru a arunca o privire peste ea.

Din câte se părea urma să aibă loc o vânzare de picturi

englezești în următoarele două săptămâni, iar Kayla se gândise c-ar fi foarte bine să cumpere catalogul. Aproape leșinase când i se spusese prețul, însă nu avusese curaj să-i spună doamnei respective că era prea scump pentru ea, așa că plătise repede și plecase.

Aproape toate tablourile înșirate în catalog erau mult peste posibilitățile ei, însă Kayla se întorsese să arunce o privire în ziua următoare. În timp ce urca scările în formă de U, care duceau la primul etaj, unde se aflau galeriile, fusese cuprinsă de entuziasm și începuse să se simtă bine. Parcursese încet toate încăperile, oprindu-se din când în când în fața unui tablou mai deosebit. Erau câteva peisaje foarte frumoase, însă niciunul dintre ele nu-i atrăsese cu adevărat atenția, niciunul dintre ele nu-i dăduse senzația că trebuie să-l cumpere imediat.

Asta până când intrase în ultima cameră.

* * * * *

– Kayla? Kayla, alo, e cineva acolo, înăuntru? Vocea lui Mike o aduse brusc înapoi în prezent.

– Cum? Scuze, mă gândeam la ceva.

– Te-am *întrebat* dacă ai cumpărat ceva până la urmă. Se încruntase ușor și bătea darabana cu degetele pe birou în așteptarea răspunsului ei. Se obișnuise cu obiceiul ăsta al lui, știa că nu era cel mai răbdător om din lume, însă astăzi Kayla trebui să se străduiască din răputeri să se abțină de la a-i plesni degetele care băteau în suprafața biroului. *Dumnezeule, ce se întâmplă cu mine?* Mai respiră încă o dată adânc pentru a se calma. Nu era așa iritabilă de obicei, mai ales cu Mike.

– Da, chiar am cumpărat ceva. Am cumpărat un tablou. Simți cum se înroșește în obraji din cauza vinovăției pe care

o simți în momentul în care își aduse aminte câți bani cheltuisese, însă Mike nu băga de seamă.

– Minunat, spuse el, de parcă răspunsul nu l-ar fi interesat prea mult, apoi se întoarse la subiectul inițial de conversație. Deci, mergem la cină? În locul prânzului? Abia te-am văzut săptămâna asta. Sunt sigur că avem un milion de lucruri de discutat despre nuntă. Nu mai e mult până atunci.

– Da, știu. Cinci săptămâni și trei zile. Îi zâmbi, și el îi făcu semn cu capul. Numărătoarea inversă a Kaylei îl amuza. Era sigură că și el aștepta cu la fel de multă nerăbdare ziua cea mare, deși știa că el nu voia decât să scape odată de toată tărășenia asta, pentru că toate pregătirile îi tulburau mersul obișnuit al vieții de zi cu zi și nesfârșitele planificări și organizări îl scoteau din minți. Își înăbuși un oftat. Mike nu era un tip romantic, dar până la urmă probabil că toți bărbații considerau nunțile ca fiind ceva nereserios, așa că nu era singurul.

Totuși, în mod ciudat, un fior de panică o străbătu pe Kayla în timp ce eco-ul ultimelor ei cuvinte îi răsuna în minte. Cinci săptămâni și trei zile? Nu mai era deloc mult. Înainte de toată tărășenia asta cu tabloul emoțiile îi deveniseră din ce în ce mai mari pe măsură ce zilele se scurgeau, însă știa că era ceva normal. Cu toate acestea astăzi se întrebă pentru prima dată de ce se grăbea atât de tare. Nu exista niciun motiv, nimic care să-i oblige să se căsătorească atât de repede. Nu, cum să se gândească la asta? Voiau să se căsătorească repede, cât mai curând posibil. Scutură acest gând și se concentră asupra bărbatului din fața ei, care se uita la ea cu sprâncenele ridicate, în mod evident așteptând de la ea un răspuns, din nou.

– Ăăăă, astăzi mă cam doare capul și se pare că mi-ai pregătit o grămadă de lucruri de făcut aici. S-ar putea să trebuiască să stau până târziu la serviciu, minți ea. Și mâine

i-am promis lui Maddie că o să ies cu ea, iar tu trebuie să mergi la cină la....

– Oh, da. Ei bine. Speram să petrec ceva timp cu tine în seara asta, dar poate c-o să ies la o bere cu băieții de la etaj. N-ai uitat de petrecerea de sâmbătă, nu?

Kayla aproape izbucni în râs.

– Nu, bineînțeles că nu. De parcă ar fi putut să uite de petrecerea organizată de părinții lui în cinstea lor. Clanul Russell se aduna să inspecteze noua achiziție, să vadă dacă are tot ce-i trebuie pentru a trece examenul, se gândi ea strâmbându-se în gând. De săptămâni întregi se tot întreba ce să poarte, însă parcă dintr-odată nu mai conta așa de mult.

Îi zâmbi larg și-l luă de mâna care încă se mai odihnea pe biroul ei, îl strânse ușor.

– Îmi pare rău, Mike. Mi-ar fi făcut mare plăcere să ies cu tine în seara asta, dar în curând o să fim împreună în fiecare seară, nu-i așa? După ce se termină cu nunta, după ce mă mult la tine în apartament, o să avem destul timp pentru noi.

– Da, ai dreptate. Se aplecă peste birou și o sărută din nou, rapid, după ce aruncă o privire în jur. Kayla se simți din nou deranjată. Și ce dacă îi vedea cineva? În curând aveau să fie soț și soție.

– Ar trebui să mă apuc de treabă. Își puse căștile pe urechi și introduse prima casetă în aparat, încheind astfel conversația, însă Mike nu terminase, așa că o bătu pe umăr. Își eliberă urechile: Da?

– Nu uita de căutarea aceea la Autoritatea Locală pentru casa lui Peterson și să o trimiți însoțită de taxa corectă. Le-am promis că o să ne ocupăm astăzi de chestiunea asta.

– E pe lista mea de lucruri de făcut. Kayla strânse din dinți înăbușindu-și încă un val de iritare în vreme ce Mike dispărea în biroul lui. Era secretară de avocat de șapte ani și știa la fel de bine ca și el ce trebuia făcut, însă, de când fusese

promovat, părea că simte nevoia să facă pe șeful din când în când. Uneori, doar uneori, chestia asta o irita extrem de tare. Încă o mică îndoială i se strecură în suflet, făcându-i țândări încrederea. Oare făcea bine că se mărita cu el?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai prosti! murmură ea. Bineînțeles că faci bine.

Kayla își îndepărtă îndoiala, catalogând-o drept o emoție normală în ajun de nuntă, dădu drumul la casetă și începu să dactilografieze. Vocea lui Mike începu să curgă, dictând același gen de scrisori pe care le mai dactilografiasse de sute de ori până acum, așa că își lăsă mâinile să tasteze automat și gândurile i se întoarseră la noua ei achiziție. Se întrebă cât de repede aveau cei de la Sotheby's să-i livreze tabloul. Poate peste câteva zile? Se simți cuprinsă de un fior de entuziasm.

Scrisorile nesfârșite de pe ecranul computerului se dizolvară într-o ceață și ea începu să se gândească la momentul în care văzuse pentru prima dată tabloul acela în toată splendoarea sa.

CAPITOLUL PATRU

Eliza se simțea fragilă în brațele lui, însă în același timp se simțea și ușoară ca o pană și foarte feminină. Deși era mică de înălțime, avea o siluetă voluptuoasă și el era foarte conștient de sânii ei plini lipiți de pieptul lui. Jago încercă să nu o țină atât de strâns, însă ea se agăță de el ca și când ar fi fost singurul lucru de pe Pământ care ar fi putut-o salva. Încercă să se gândească la altceva, dar, cu cât o ținea mai

mult în brațe, cu atât o dorea mai mult. Era imposibil să-și stăpânească reacțiile trupești la atingerea ei.

Ea mirosea divin, o combinație între trifoi și trandafiri. Părul și pielea ei al fel. Jago inspiră adânc, încercând să-și întipărească aroma ei unică în memorie. Era sigur că n-avea să uite noaptea asta niciodată.

Știa cum arăta. O văzuse o dată sau de două ori uitându-se pe geamul trăsurii în timp ce traversa satul. Avea un păr blond-cenușiu și ochi verzi-căprui mărginiți de gene negre și dese, o fețișoară încântătoare de elfă. Nu exista nicio urmă de îndoială că frumusețea ei era la apogeu în momentul în care îl cucerise pe fratele lui vitreg, pentru că nu venise cu nicio dotă sau cel puțin asta auzise Jago. Și acum era în brațele lui, cu părul ei încântător căzându-i desfăcut pe umeri, mângâind dosul palmelor lui, fluturând în bătaia brizei ce venea dinspre mare.

Când hohotele de plâns se transformară în suspine, îi întoarse fața spre el cu mâinile lui mari și-și coborî buzele spre ale ei. O sărută cât se pricepu el de delicat. Un sărut secret în întuneric, un sărut despre care n-avea să afle nimeni niciodată. Își dădea foarte bine seama că n-ar fi trebuit niciodată să facă așa ceva, dar dorința de a o săruta era nestăvilă, nu-i putuse rezista. Cum ea era slăbită, nu i se opuse, dar nici nu-i răspunse la sărut. El avu pentru o clipă senzația ciudată că ea nu știa cum să-i răspundă, pentru că nu fusese niciodată sărutată cum se cuvine, însă nu era posibil așa ceva. Sau poate era?

– Eliza, spuse el încet. Spune-mi ce te macină. Poate te pot ajuta.

– Nu. Nu mă poate ajuta nimeni, îi șopti ea pe un ton la fel de mohorât ca marea iarna. Se agăță de el și el îi inspiră din nou parfumul, apoi se luptă cu dorința care-l cuprinsese – trebuia să fie atent la cuvintele ei. Căsătoria e pentru toată

viața. Am jurat să iubesc, să cinstesc și să mă supun și, deși în ceea ce privește cu primele două mă cam chinui, cu al treilea n-am de ales.

— Înțeleg. Deci nu-și iubea bărbatul. Ei bine, asta nu era ceva neobișnuit. Cele mai multe căsătorii luau naștere din interes, cel puțin când venea vorba despre femeile din clasa ei socială. Însă mai era ceva, ceva ce nu era chiar în regulă. Ce vrea John de la tine? În ce fel trebuie să te supui?

— Vrea să-i fac un copil. Un moștenitor. Și eu nu pot. Dumnezeu mi-e martor că încercăm de doi ani deja. În fiecare zi. În vocea ei se strecură din nou un suspin și el o sărută din nou repede, pentru a opri un nou val de lacrimi. Gestul avu efectul scontat și de data aceasta îi răspunse și ea, timid, mișcându-și buzele încet, parcă neîncrezătoare, sub ale lui.

— Tu nu ai... ăăă... el nu-ți oferă plăcere în timpul acestor demersuri? întrebă el, mângâindu-i absent părul.

— Plăcere? Nu înțeleg. Se răsuci în brațele lui de parcă ar fi încercat să-i vadă fața, însă întunericul era aproape impenetrabil.

— Nu, probabil că nu înțelegi. Oftă și-i dădu drumul. Își simți brațele goale. În patul soților ar trebui să existe și plăcere, Lady Eliza, indiferent dacă se zămislesc sau nu copii. Însă ai dreptate. În această chestiune nu-ți pot fi de ajutor. Fratele meu este un prost. După o pauză scurtă, adăugă. Uite, să știi că am vorbit serios atunci când am adus vorba despre ceilalți bărbați. N-ar sta o clipă pe gânduri, ar sări pe tine și, crede-mă, ar fi mai rău decât orice ți-ar putea face John. Te rog, întoarce-te acasă și uită că am avut această conversație. N-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Cu un efort supraomenesc se întoarse cu spatele spre ea și se aplecă să ridice butoișele de brandy. Era unul dintre cele mai grele lucruri pe care trebuise să le facă vreodată.

– Domnule Kerswell? Jago? El distinsese ezitarea din vocea ei și-și ținu răsufarea, așteptându-i cuvintele, întrebându-se dacă înțelesese ce voise să-i spună. Ai putea să-mi arăți? Ezitând, își puse mâna mică pe antebrațul lui musculos. El simți că atingerea ei arde asemenea fierului înroșit cu care se marchează vitele și răsufă adânc, încercând să se concentreze. Dădu drumul frânghiei cu care erau legate cele două butoiașe.

– Cum ați spus, doamna mea? Accentuă titlul de noblete pentru a o face să realizeze nebunia a ce credea el că sugera ea.

Ea rămase tare pe poziții.

– Doar o singură dată? Ai putea să-mi arăți ce înseamnă plăcerea aceea? Poate ar face ca totul să fie mai suportabil data viitoare. Vorbea atât de încet, încât el crezu că i se părea că o aude în timp ce ambele ei mâini îi cuprinseseră brațul, acum înnebunindu-l de dorință.

Era o nebunie, nebunie curată. Știa că era o cerere venită din disperare. John o scosese din minți cu egoismul lui. Era evident că ea nu era în toate mințile și că datoria lui Jago era să o protejeze de ea însăși. Își încheștă pumnii. Când degetele ei curioase îi ajunseră pe față și începură să-i traseze conturul maxilarului, trebui să-și adune toată stăpânirea de sine, străduindu-se să nu o ia în brațe și să-i arate atunci și acolo ce însemna plăcerea. Însă nu putea face asta. Nu trebuia să facă asta.

Îi cuprinse umerii fragili și o scutură puternic.

– Ți-ai pierdut mințile, femeie? Îți dai seama ce-mi ceri?

Ea chicoti, un hohot mic, cu o urmă de isterie în el, încheiat cu un suspin.

– Da. Cred că da, însă, dacă nu mă dorești....

Să nu o dorească? O dorea dincolo de orice urmă de rațiune.

– De ce eu? mormăi el cu dinții încheștați. Nici măcar nu

ai idee cum arăt. Știa că se agăța de un pai, însă mintea lui refuza să funcționeze cum trebuie câtă vreme mirosul ei îi ațâța simțurile, îl punea în imposibilitatea de a se mai gândi la altceva.

– Contează? Știu că ești un bărbat onorabil, altfel te-ai fi folosit de mine deja. Ești, de asemenea, amabil și cinstit și plin de compasiune. Ce altceva mi-ar trebui? M-am culcat cu un bărbat care nu e capabil de nimic din toate astea.

În interiorul lui se mai purtă o luptă timp de încă vreo zece secunde, însă fără niciun folos. Știa că ea câștigase deja lupta, încă înainte de a începe. Nu putea să-i reziste cu niciun chip invitației făcute de ea, chiar dacă știa foarte bine că n-ar fi trebuit să facă asta. Era doar un biet om, până la urmă.

– Foarte bine, Eliza, fie cum vrei tu. Sunt onorat că ai încredere în mine. Îi luă mâna mică și ușoară într-a lui și-și împreună degetele cu ale ei. Să mergem în chioșc, o să-ți arăt ce înseamnă să faci dragoste. Însă doar de data asta. Nu trebuie să se mai întâmple niciodată. Mă auzi?

– Da, Jago Kerswell, te aud. Erau cuvinte supuse, însă în vocea ei el distinse speranță și entuziasm.

– Atunci, haide.

* * * * *

Kayla aproape că hotărâse să renunțe la licitația aceea când, din pură curiozitate, se aventurează și în ultima încăpere, care părea să adăpostească doar portrete de diferite dimensiuni. Și acolo, într-un colț, îl găsi.

Tabloul pe care trebuia să-l aibă.

Un bărbat înalt, brunet se uita de sus spre ea, aproape disprețuitor, cu brațele încrucișate peste un piept larg și puternic și cu un picior sprijinit nonșalant pe o stâncă. Parcă se uita direct în ochii ei. Kayla simți că îi este imposibil

să-și ia privirea de la el. Încremenise acolo, sub ochii lui, fermecată pe de-a-ntregul, simțind cum o langoare ciudată se strecoară în trupul ei, de parcă el i-ar fi anihilat cumva toată voința. Nu-și mai dorea nimic altceva, doar să stea acolo și să se uite la el pentru tot restul zilei. Sunetele din jurul ei păliră și deveniră apoi doar un zgomot de fond, și în momentul acela nu mai exista nimic în afară de ei doi.

Ochii aceia de un albastru intens, pătrunzător păreau să îi intre direct în suflet în timp ce o priveau în ochi, într-o provocare mută, vrăjind-o. Observă că fuseseră pictați în așa fel încât, dacă se mișca, oricât de puțin, păreau că o urmăresc. Parcă ar fi stat aievea în fața ei, privind-o. Kayla se înfioră. Era ciudat. Reuși cu greutate să clipească și se dădu înapoi câțiva pași pentru a studia mai bine și restul portretului. Era destul de sigură că tabloul respectiv nu fusese inclus în catalog, altfel l-ar fi observat imediat.

Trebuia să-l aibă, pur și simplu trebuia.

Aruncă o privire cartonașului plasat pe perete, lângă tablou. „Portretul unui gentleman. Școala engleză, sfârșitul secolului optsprezece”. În mod incredibil, prețul estimativ de vânzare era de doar 10.000 de lire sterline, cu mult mai puțin decât al celorlalte portrete scoase la vânzare. Chiar dacă, urmare a licitației, prețul ar fi crescut, își putea permite să plătească și mai mult. Kayla continuă să privească tabloul multă vreme, apoi rațiunea o ajunse din urmă.

Unde oare ai putea atârna un tablou de dimensiunile astea? întrebă pe bună dreptate vocea din capul ei. Era un portret în mărime naturală, cu un decor destul de elaborat, ceea ce îl făcea să aibă peste doi metri înălțime și cel puțin un metru și jumătate lățime. Imposibil. Ea și Mike aveau să împartă un apartament de trei camere în Battersea după ce se căsătoreau. Deși era destul de spațios, n-aveau unde să atârne o pictură de asemenea dimensiuni. În plus Mike

prefera arta modernă portretelor de la sfârșitul secolului optsprezece. Știa că și dacă ar fi fost vorba despre un peisaj frumos, tot ar fi ajuns până la urmă să fie exilat pe peretele dormitorului.

Mike! Oh, Doamne!... Avea să creadă că și-a pierdut mințile dacă ar fi cumpărat așa ceva. Kayla își administră o săpuneală mentală și, după ce aruncă o ultimă privire plină de regret spre bărbatul din tablou, se forță să părăsească galeria.

Cu toate acestea, în următoarele două zile se întorsese iar și iar pentru a se uita la portretul acela. Își petrecuse acolo pauzele de prânz, fără să se mai gândească la mâncare, ba chiar dăduse pe la galerie și în drum spre casă. Bărbatul necunoscut îi ocupase toate gândurile, ba chiar îi invadase și visele. Dimineața, trezindu-se din somn, începu să se simtă golită, de parcă i-ar fi lipsit ceva vital. Uită de Mike, mută toate gândurile despre nunta care se apropia cu pași repezi spre ungherele mai îndepărtate ale minții ei și începu să-și îndeplinească îndatoririle de serviciu mecanic, asemenea unui zombi. Și nu putea sta departe de galeria aceea.

La unul dintre birourile mici din încăperile care găzduiau tablourile era așezată o femeie, iar Kayla îi ceru mai multe informații despre tabloul în chestiune.

— Ați spus numărul trei sute patru? Femeia era foarte prietenoasă și introduse repede numărul în chestiune în calculator pentru a găsi informațiile necesare. Ah, da. Îmi aduc aminte de tabloul ăsta, a ajuns mai târziu în lotul oferit spre vânzare. E vorba de bărbatul acela brunet, îmbrăcat cu o haină de catifea roșie, nu? Așa-i că-i divin? Chicoti conspirativ iar Kayla îi zâmbi la rândul ei. Bărbatul respectiv nu era o frumusețe clasică, însă cu siguranță putea fi catalogat drept atrăgător. Avea ceva special, ceva ce nu putea fi definit, însă atrăgea privirea. Poate evidenta lui încredere

în sine, poate strălucirea de „băiat-rău” din ochi, sau felul în care părea să-i citească și cele mai ascunse gânduri.

– Da, replică Kayla. Acela. Mi-ați putea spune mai multe despre tablou? Autorul, proveniența, chestii de genul ăsta.

– Mă tem că nu vă pot oferi prea multe informații. Mi-amintesc că s-au făcut câteva cercetări pe marginea subiectului. Experții noștri au crezut la început c-ar putea fi opera lui Gainsborough sau poate a nepotului său. Deși este același stil, unele părți sunt pictate un pic cam neglijent, de parcă artistul s-ar fi grăbit să-l termine. Nu există nicio semnătură. Am stabilit ca dată de execuție anii 1780 ghidându-ne după stilul vestimentar al bărbatului, însă n-avem niciun alt indiciu cu privire la identitatea lui. Aici scrie că fundalul este reprezentat de „un peisaj marin cam neclar, punctat de câteva stânci întunecate”, așa că poate fi oriunde. Celelalte elemente care s-au putut distinge sunt câteva butoaie și un pistol. Poate bărbatul respectiv era un fost soldat, devenit apoi vânzător de vinuri? Îmi pare rău, orice variantă poate fi bună.

– Înțeleg. Vă mulțumesc foarte mult.

– N-aveți pentru ce. Mult noroc la licitație! Femeia îi zâmbi larg și Kayla se întoarse roșind ca o școlăriță prinsă că e îndrăgostită de cel mai drăguț băiat din clasă.

Pe când se întorcea de la galerie îi deveni dintr-o dată clar – chiar *era* îndrăgostită de bărbatul acela din tablou, așa cum fusese îndrăgostită în adolescență de diverși cântăreți la modă. Era suficient să-i arunce o privire și inima începea să-i bată mai repede, picioarele parcă n-o mai ascultau. Era ca atunci când ești îndrăgostită până peste cap, pasional, de bărbatul cu care vrei să te căsătorești.

Ca Mike?

Se opri din nou în fața tabloului și se uită la figura enigmatică. Nu, ce simțea pentru Mike nu se putea compara

nici pe departe cu senzațiile nebunești care o cuprindeau ori de câte ori venea aici. Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, ce însemna asta? Ce spunea asta despre ea, despre relația cu logodnicul ei?

Ce mama dracului se întâmplă cu mine?

Kayla înghiți în sec și închise ochii. Ea și Mike aveau să fie bine. Era o nebunie temporară. Asemeni tuturor pasiunilor, și aceasta avea să treacă și ea avea să se întoarcă la viața ei normală și la viitorul ei împreună cu bărbatul ei. Dragostea pe care i-o purta era poate mai obișnuită, mai pământească, însă măcar era ceva real. Bărbatul din tablou n-avea să fie niciodată nimic altceva decât o fantezie. Și toată lumea avea fantezii, nu-i așa?

Știa că era o nebunie, însă nu avea cum să lase pe altcineva să cumpere tabloul acela. Deși încercase să stea departe de licitație, nu se putuse abține. Și acum era al ei.

— Asta-i tot, mărturisiri complete despre cele mai recente “crime” pe care le-am comis, spuse Kayla în seara următoare și luă o înghițitură din pahar. Se uită la prietena ei cea mai bună, Maddie, și așteptă verdictul, însă de data aceasta, în mod curios, Maddie rămase tăcută pentru o perioadă mai mare.

Stăteau într-un separeu micuț al unuia dintre noile baruri deschise lângă biroul lui Maddie. Profitând de faptul că muzica nu fusese încă dată la un volum al cărui nivel să facă imposibilă orice conversație Kayla îi povestise pe nerăsuflăte istoria cu tabloul, fără să uite niciun amănunt. Ea și Maddie erau prietene la cataramă, de nedespărțit încă de când se întâlniseră prima dată la un curs pentru secretarele de juriști, astfel că nu aveau secrete una față de cealaltă. Dacă exista cineva care să-i înțeleagă sentimentele și trăirile, Maddie era aceea, astfel că tăcerea prelungită a prietenei ei o irită ușor pe Kayla.

– Ei bine? insistă ea nerăbdătoare, privind-o pe Maddie cum își răsucea o șuviță arămie pe degetul mijlociu.

– Nu prea știu ce să-ți spun, spuse Maddie într-un final. Poate doar că ai dat de necaz.

– Asta mi-am dat seama și singură, mulțumesc frumos, râse Kayla. Întrebarea e, cum îndulcesc eu hapul? Evident, trebuie să-i spun lui Mike, însă nu prea știu cum s-o fac.

– Ești absolut sigură că vrei să păstrezi monstruozitatea asta? Vreau să spun, chiar dacă nu știi cine e tipul ăsta, adică sigur nu e un strămoș de-al tău sau ceva? Maddie se încruntase, adâncită în gânduri. Deși e și asta o idee. Poate ar trebui să susții că ți-e vreun strămoș. N-ai avut tu un fel de unchi în Devon sau așa ceva, care a întocmit arborele vostru genealogic? Dă vina pe el.

– Bărbatul din tablou nu este o monstruozitate. Așteaptă doar să-l vezi. E incredibil! Artistul care l-a pictat trebuie c-a fost un geniu. De fiecare dată când mă uit la el simt că parcă iese din tablou și începe să stea de vorbă cu mine. Jur, alaltăieri am avut impresia că mi-a făcut cu ochiul.

– Mda, asta o să-ți fie de mare ajutor, murmură Maddie sarcastică.

– Nu, vorbesc serios. Nu-l duc înapoi. Păstrez tabloul, orice-ar fi. Kayla era foarte hotărâtă, însă în timp ce rostea cuvintele nu era foarte sigură dacă voia să se convingă pe sine sau pe Maddie. În plus de asta, mi-am cheltuit aproape toți banii pe el. Acum nu mai pot da înapoi.

– Cu cât ai intrat pe minus?

– N-am intrat chiar pe minus, dar a trebuit să-mi cheltuiesc toate economiile, pe lângă banii de la mătușica Em, așa că o să trebuiască să împrumut bani de la mama pentru a-mi achita rochia de mireasă. Și dacă Mike vrea să contribuie cu ceva și la luna de miere, ar putea fi destul de dificil.

– Oh, Kayla! Maddie clătină din cap. Ți dai seama că

ți-ai putea pune în pericol nunta? Ce-o să spună Mike când o să afle că ți-ai cheltuit toți banii, până la ultimul? Și încă pe un tablou cu un tip arătos?

– Nu e chiar arătos, însă... Nu știu. Kayla lăsă capul în jos. De fapt chiar voiam să te întreb ceva. Ezită puțin înainte de a trece mai departe. Chestia e că ieri Mike a fost foarte enervant și dintr-odată am avut sentimentul că poate fac o greșală imensă. Cât de bine îl cunosc de fapt? Ne cam grăbim cu chestia asta, nu-i așa? Vreau să spun, suntem logodiți de puțină vreme, și nici nu eram de mult timp împreună când Mike m-a cerut. Mie mi s-a părut că ne-a fost scris să ne întâlnim, însă acum nu mai sunt așa de sigură. Ce crezi că...?

– Stai puțin. Maddie ridică mâna și o întrerupse pe Kayla în mijlocul frazei. Tărășenia asta cu tabloul n-are nicio legătură, nu-i așa?

– Nu, n-are legătură. Chiar în timp ce rostea cuvintele Kayla își dădu seama că mințea. Avea legătură cu bărbatul misterios. El o făcuse să își dea seama că lipsea ceva din povestea de dragoste din viața ei reală. Ceva vital. Își întoarse privirea, recunoscătoare că Maddie nu insistă prea mult.

– Ei bine, știi și tu că toată lumea are emoții înainte de nuntă. E cât se poate de normal. Trebuie să te aștepți la așa ceva.

Kayla clătină din cap.

– Știu, însă în clipa asta simt dintr-o dată că am nevoie de mai mult timp, pentru a mă putea gândi mai bine la asta. S-a întâmplat totul atât de repede... cererea mea în căsătorie și tot restul. Vreau să spun că m-am lăsat cuprinsă de febra pregătirilor încă dinainte să-mi dau seama ce se întâmplă de fapt. Poate că ar fi trebuit să stăm mai mult timp logodiți, însă toată lumea a spus că n-are niciun rost să așteptăm și cumva m-am lăsat dusă de val.

– Oh, nu-ți mai face atâtea griji. Ești cu tipul ăsta de.. cât

timp? De un an? Și nu ți-ai dorit niciodată să-l părăsești în toată perioada asta. Bine, poate Mike nu este genul de bărbat care își declară tot timpul dragostea, dar te-a cerut de nevastă fără ca tu să fi făcut vreun apropo în sensul ăsta. Asta trebuie să însemne ceva, nu-i așa? Maddie îi aruncă un zâmbet larg, dându-i de înțeles că glumea. Serios, sunt sigură că o să fie totul bine. Oricine are și zile mai proaste, și pun pariu că și el e cam emoționat.

– Da, se poate, deși Mike nu prea își face griji cu privire la chestii de genul ăsta. De asta e un avocat atât de bun.

– Dar în cazul ăsta e vorba de altceva, de ceva personal. Nu te căsătorești în fiecare zi. N-are cum să nu-l afecteze.

– Poate, dar mai e și petrecerea asta de sâmbătă. Știi că nu mă înțeleg prea bine cu mama lui, iar dacă și restul rudelor lui sunt la fel, o să fie iadul pe pământ.

– Păi să știi că nu te măriți nici cu rudele lui, nici cu ea, ci cu fiul ei. Pe care-l iubești, nu-i așa? Kayla dădu încet din cap, iritată pentru că ezitase, chiar dacă doar pentru o fracțiune de secundă. Așa, vezi, deci încetează să-ți mai faci griji și ajută-mă să punem la punct o istorie ingenioasă cu privire la tabloul ăsta al tău. Poate c-ar fi mai bine să îl iei pe departe pe Mike și să-i promiți apoi că n-ai să atârni pictura în apartamentul lui? Oh, și spune-i că o să valoreze o grămadă de bani în câțiva ani.

Kayla ezită.

– Crezi că așa aș putea rezolva problema? Cred că merită să încerc, deși o să-și dea seama imediat că e ceva necurat la mijloc.

– Prostii! Clipește des din gene la el, zâmbește-i dulce și o să uite orice altceva. Oricum, nu ai de gând să renunți la apartamentul tău după nuntă, nu?

– Da. Aveam de gând să-l închiriez. Așa am putea avea parte de ceva bani în plus, care s-ar putea dovedi foarte folositori, mai ales dacă rămân gravidă, sau ceva de genul

ăsta. Maddie îi aruncă o privire scrutătoare, așa că se grăbi să adauge. Nu că aş plănuî să mă apuc de făcut copii prea curând. Din fericire Maddie nu mai spuse nimic, deşi ştia cât de mult iubea Kayla copiii.

— Ei bine, atunci, lasă şi tabloul acolo, ca parte din mobilier.

— Cred c-aş putea să fac asta. Kayla chicoti. Va trebui totuşi să mă furişez din când în când să mă uit la el pentru o vreme, când chiriaşii nu sunt acasă. Oh, Maddie, stai să-l vezi, e chiar....

— Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, tu auzi ce spui? Maddie îşi dădu ochii peste cap. Nu sunt prea sigură că meriţi să te ajut, însă uite ce cred eu că ar trebui să faci...

În timp ce Maddie îi împărtăşea planul ei Kayla trebui să se concentreze foarte tare. Tot ce-şi dorea creierul ei să facă era să se gândească la bărbatul din tablou, şi chiar şi atunci când îşi închise ochii pentru câteva momente imaginea lui îi apăru în minte. Luă o înghiţitură de vin şi în fixă privirea asupra lui Maddie. *Gata, destul!* îşi spuse ea cu severitate. Trebuia să-şi revină.

CAPITOLUL CINCI

Bineînţeles că o dată nu fusese de ajuns. N-avea cum să fie de ajuns, iar Jago ştia asta încă înainte să rostească aceste cuvinte. O noapte petrecută cu Eliza fusese de ajuns pentru a-i pecetlui soarta, pentru a-l lega de ea pe vecie.

Sigur, se ţinea departe de ea. Cum ar fi putut să facă altfel? N-ar fi putut să se ducă la Hall şi să ceară să-i vorbească

doamnei. Era un biet hangiu, un bastard, iar ea era o doamnă. Pur și simplu nu se făcea. Însă ea găsisese o cale să treacă peste toate astea.

La o săptămână după prima lor întâlnire, în după amiaza zilei în care Sir John plecase într-o călătorie prelungită la Londra ea intrase în sala de la King's Head. Costumul de călărie de un albastru închis, cu jacheta ce părea bărbătească, îi venea de minune. Pe cap avea o pălărie elegantă, neagră, așezată într-o parte, pusă în evidență de o pereche de pene de struț. Trecu pe lângă câțiva clienți muți de uimire și se așeză la o masă. Servitorul ei, un tinerel ce părea destul de nervos, se tot fâșâia în spatele ei, până când ea îi spuse să stea jos. El păru să-și dorească să protesteze, însă era prea impresionat de prestața ei pentru a o contrazice.

O ospătăriță se apropie respectuoasă și făcu o reverență stângace.

– Doamnă? Ce doriți să v-aduc?

– O bere pentru servitorul meu și o cană cu cel mai bun cidru pe care-l aveți pentru mine, dacă ești bună.

– Acușica, doamnă.

Eliza se uită împrejur cu interes. Ochii ei superbi păreau a sorbi toate detaliile stabilimentului. Le zâmbi celorlalți clienți, care se uitau la ea cu un amestec de respect și consternare, apoi îi salută cu o mișcare a capului. Rămaseră cu gura căscată de mirare. Era pentru prima oară când noua Lady Marcombe ieșise din castelul ei și se aventurase în sat, iar ei nu știau cum să reacționeze. Fără să mai vorbim că nimănui nu-i trecuse prin cap c-ar putea s-o vadă punând piciorul într-un han obișnuit însoțită doar de un singur servitor.

Jago privea totul de după tejghea. Decise că venise timpul să intervină. Luă tava cu băuturi de la ospătăriță și o duse el însuși la masă. Se înclină adânc în fața doamnei.

– Lady Marcombe, prezența dumneavoastră ne onorează.

Se îndreptă de spate și îi aruncă o privire ce se dorea un avertisment în timp ce așeza băuturile pe masă. Ea îi întoarse privirea, inocentă, apoi el observă cum ochii ei se măresc de uimire și admirație – îi văzuse ochii. Știa că ochii lui de un albastru limpede contrastau puternic cu tenul întunecat și era conștient, fără să fie infatuat, de efectul pe care acest contrast îl avea asupra femeilor. Eliza continuă să-i studieze fața, apoi zâmbi din nou. Poate că-i plăcea ce vedea? Simți cum un fior îi traversează șira spinării. N-ar fi trebuit să-l intereseze asta, însă îl interesa. Oh, Dumnezeu, cât îl interesa! Își dorea ca ea să-l placă și pentru cum arată, nu doar pentru cum o făcea să se simtă. Dați-mi voie să mă prezint. Sunt Jago Kerswell, proprietarul acestui han. Mai făcu o plecăciune.

– Îmi pare bine să vă cunosc, domnule Kerswell! Ați vrea să serviți împreună cu mine o cană de cidru și să-mi povestiți mai multe despre han și despre sat? Mi-e teamă că am greșit că n-am vizitat locurile astea până acum, și-aș vrea să îndrept lucrurile în această privință.

Era o solicitare foarte neobișnuită, era sigur că și ea știa foarte bine asta, însă venind din partea ei părea îndeajuns de nevinovată. Avea curaj, trebuia să recunoască. El știa foarte bine de ce venise ea aici, însă măcar își adusese un fel de însoțitor și se purta cât mai prudent cu putință, în circumstanțele date. Oricum, era sigur că incidentul avea să-i fie raportat imediat lui Sir John, la întoarcere. Nu trebuia să se mai repete niciodată.

– Sigur, doamna mea. M-aș simți foarte onorat. Își trase un scaun de cealaltă parte a mesei, cât mai departe de ea.

În următoarea jumătate de oră stătuse la masă cu ea, povestindu-i despre sat, istorisindu-i cele mai amuzante anecdote care-i treceau prin minte și savurându-i zâmbetele. Era minunată, văzută atât de aproape și la lumina zilei. Arăta

ca o păpușă din porțelan, asemeni celor pe care le văzuse el odată în vitrina unui magazin din Exter. Ea-și jucă rolul de doamnă grațioasă în cel mai mic amănunt, spre deliciul audienței, cu exact atâta condescendență în glas câtă s-ar fi cuvenit în acele circumstanțe, însă el știa că totul e doar un rol. Nu era adevărata Eliza, pentru că el o cunoscuse deja pe aceasta.

Într-un final, când își dădu seama că nu mai putea întârzia niciun moment în plus dădu din cap spre servitorul ei și spuse:

– Hobbs, fii drăguț și pregătește-mi iapa, te rog. Tonul pe care rostise această frază era poruncitor, nu lăsa loc de nicio replică, astfel că Jago rămase singur cu ea, departe de urechile celorlalți clienți. Hai să ne întâlnim diseară, șopti ea atât de încet încât doar el o putu auzi. Te rog, Jago?

El dădu din cap, se ridică și mai făcu o plecăciune.

– Vizita dumneavoastră ne-a făcut o deosebită plăcere, doamnă. Sper să reveniți curând.

– Mulțumesc, domnule Kerswell. Cidrul dumitale este excelent. Ieși în viteză pe ușa hanului, fără să mai arunce vreo privire înapoi. Și Jago știu că deși n-avea să mai treacă niciodată pe la han, el avea s-o vadă mult mai des de-acum înainte.

* * * * *

Petrecerea era plictisitoare, atât de plictisitoare cum numai întâlnirile în familiile numeroase pot fi.

– Ai întârziat, șopti Mike când Kayla ajunsese împreună cu părinții ei. Și cu ce mama dracului te-ai îmbrăcat?

– Este o rochie nouă, iar eu cred că este destul de elegantă, mulțumesc frumos. Eram sigură că-ți va plăcea. Kayla trecu de el și intră în casă, încercând să-și ascundă

iritarea și dezamăgirea. Nu întârziaseră decât cinci minute, și asta pentru că tatăl ei insistase să o ia pe un drum considerat de el o scurtătură, care se dovedi a fi de fapt mai lung decât cel inițial.

— Îmi place. Vreau să spun că e grozavă, însă... părinții mei. Mike părea furios, apoi adăugă neinspirat: Mă rog, orice-ai face, nu te așeza, pentru numele lui Dumnezeu!

Kayla ignoră acest comentariu și își ajută mama să găsească un loc în care să-și atârne haina. Alegerea hainelor pentru petrecere fusese pe la sfârșitul listei ei de priorități; listă făcută în dimineața aceea. Până acum cei de la Sotheby's nu o sunaseră să-i spună când avea să-i fie livrat tabloul, iar Kayla era aproape moartă de îngrijorare. Dacă nu fuseseră destul de mulți bani în contul ei și cecul fusese refuzat la plată? Atunci când îl scrisese fusese sigură că avea fonduri suficiente, însă poate făcuse vreo greșală de calcul. Sau dacă tabloul fusese pierdut sau furat în drum spre depozit?

Termină! își spusese Kayla cu severitate și încercase să se concentreze asupra alegerii hainelor. Ezitase între o rochiță neagră, destul de convențională, care știa că-i vine bine, însă pe care părinții lui o văzuseră deja, și o rochie nouă, lila, care era mai degrabă scurtă, însă se completa cu un pulovăraș foarte drăguț. Până la urmă o alesese pe cea lila. Deși nu era foarte înaltă, avea picioare destul de lungi și ele constituiau unul dintre punctele ei forte. Nu vedea deci niciun motiv pentru care să nu le arate. În plus, cei din familia Russell ar fi trebuit să se obișnuiască cu felul în care arăta, iar dacă nu o făceau, era problema lor.

— N-ar fi trebuit să-ți pui ceva mai lung pe tine? fusese prima întrebare a mamei ei când venise împreună cu tatăl Kaylei s-o ia de acasă.

— Oh, mamă, nu mă bate la cap! Este o rochie foarte

38

respectabilă.

– Asta e părerea ta.

– Ei bine, rochiile scurte sunt foarte la modă acum.

Mama ei zâmbi când Kayla se înfoie.

– Serios, draga mea, la petrecerea asta ar putea fi prezente și persoane în vârstă.

– Nu mă mărit cu ei, spuse Kayla repetând cuvintele liniștitoare ale lui Maddie. Oricum, acum nu mai am timp să mă schimb.

Auzind comentariul făcut de Mike la sosirea lor, mama ei îi aruncă Kaylei o privire plină de înțeles, care o făcu pe aceasta și mai hotărâtă să nu-i ia în seamă. Cumplitul adevăr era că nu-i păsa deloc ce credeau cei din familia Russell, și asta o irita. Ar fi trebuit să-i pese. Ar fi trebuit să-și dorească să le impresioneze pe rudele lui Mike, însă în momentul acela nu se putea gândi decât la bărbatul din tablou. Când avea să îi fie trimis?

Se trezi cu un ghionț mental și merse să-și facă datoria față de rudele lui Mike, trăgând discret din când în când de marginea rochiei. Făcu un tur al încăperii, răspunzând la întrebările banale și lipsite total de originalitate cu cel mai politicos zâmbet posibil.

Da, era foarte emoționată din pricina ceremoniei.

Da, era o fată foarte norocoasă.

Da, abia aștepta să plece în luna de miere și nu, încă nu se gândea la copii.

Ultima întrebare îi fusese pusă de un unchi bătrân, care îi făcuse și cu ochiul, iar Kayla se depărtă repede din zona acestuia. Imediat ce putu să facă asta fără să ofenseze pe nimeni își turnă un pahar de vin și se ascunse într-un colț pentru o vreme, studiind adunarea.

Părinții ei stăteau de vorbă cu părinții lui Mike. Kayla observă că toți erau de o politețe înghețată unul cu celălalt,

nu exista niciun fel de amicitie adevărată și tot ce-și spuneau părea a fi într-un fel de competiție.

– Desigur, dragul de Mike urmărește să ajungă QC¹ și se descurcă de minune la firma aceea unde lucrează amândoi.

– Da, dar soțul fiicei noastre mai mari este un cardiolog foarte bun, acum acordă consultații pe Harley Street de mai multe ori pe săptămână². Se câștigă foarte bine, să știți. Chiar nu știu cine-și poate permite să meargă acolo la consultații în ziua de azi.

– Ar trebui să-l vedeți pe nepotul nostru, cel mai mic, e atât de isteț! Și sora lui...

Kayla avu brusc viziunea unor nesfârșite Crăciunuri și zile de naștere în care n-avea să audă decât astfel de discuții și se înfioră, oripilată. Căută o companie mai simpatcă. Din fericire, n-avea de unde alege.

– Aici erai, draga mea. Haide, trebuie să o cunoști pe mătușa Phyllis, abia așteaptă să te vadă. Mike o ținea de cot, conducând-o departe de o fetișcană cam de vârsta ei, care promitea să fie un candidat potrivit pentru o conversație decentă. Și, pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să-ți tragi rochia mai jos când stai de vorbă cu ea, șopti el printre dinți. Kayla se strâmbă la el, pentru că exact asta făcuse până acum.

Urmă o paradă parcă nesfârșită de mătuși, unchi, veri și bunici, iar Kayla zâmbi până când simți că o dor maxilarele. Când simți că nu mai poate suporta, fugi la baie, unde rămase o vreme, visând cu ochii deschiși la bărbatul cu ochi albaștri din tablou, până când ciocăniturile de la ușă deveniră prea agasante pentru a putea fi ignorate.

Era o petrecere îngrozitoare, așa cum se și temuse că avea

¹ QC este acronimul de la Queen's Counsel, titlu conferit juriștilor de către Coroana britanică, recunoscut de instanțe, titlu ce implică o anumită poziție, pregătire, statut și recunoaștere celor care îl poartă.

² Stradă din Westminster, Londra, renumită încă din secolul al XIX-lea pentru numărul mare de cabinete medicale particulare

să fie. Și când Kayla ajunsese în sfârșit acasă, proaspătă posesoare a unei monumentale dureri de cap, găsi un mesaj pe robotul telefonic. Era de la cei de la Sotheby's, care o sunaseră pentru a aranja detaliile livrării tabloului, însă cum nu o găsiseră acasă, aveau s-o sune într-o altă zi. Înjură și aruncă o pernă în perete.

În vis briza mării îi mângâia părul și-i trăgea de rochie, însă Kayla abia băga de seamă. Închise ochii și se lăsă pe spate, sprijinindu-se de pieptul lui puternic. Brațele lui puternice o cuprinseseră într-o îmbrățișare strânsă. Își lăsă bărbia pe umărul ei, lipindu-și obrazul de al ei, iar ea simți împunsătura bărbii lui pe pielea ei delicată. Se înfioră de plăcere.

– Mi-aș dori să rămânem așa pentru totdeauna, șopti ea oftând și se întoarse spre el.

El zâmbi și își trecu încet degetul mare pe marginea maxilarului ei.

– Și eu.

Își ridică mâinile și îi cuprinseseră gâtul și astfel sânii ei se ridicară, frecându-se de el. Se înfioră încă o dată, cuprinsă de o dorință mai puternică decât simțise vreodată până acum. După asta nu mai fu nevoie de cuvinte. Se pierdu în ochii lui îngerești în timp ce gura lui se lăsă peste a ei. Voia să-l privească, să nu piardă nimic. Când o sărută își dădu seama că avea să uite de tot ce o înconjura și ignoră faptul că nu-l putea avea, uită totul în afară de senzația pe care i-o oferea. Nu voia să-i mai dea drumul niciodată...

Kayla se trezi brusc, cu lacrimi de frustrare curgându-i pe obraji și cu inima bătându-i nebunește. Visul fusese atât de real! Îi simțise brațele cuprinzând-o, îi simțise buzele pe ale ei, gustase sarea din aer. Își simțea trupul încordat, plin de dorință

nesatisfăcută. Îl dorea pe bărbatul din tablou și îl dorea acum.

— La naiba! Se ridică și își luă perna și o scutură cu putere, apoi o trânti la loc pe pat. Poate Maddie avusese dreptate până la urmă. Poate că ar trebui să dea tabloul înapoi, înainte să strice tot. Cele câteva săptămâni care o mai despărteau de nuntă ar fi trebuit să fie printre cele mai fericite din viața ei. Ar fi trebuit să se implice până peste cap în pregătiri, să se lase cuprinsă de emoție, însă tot ce făcea era să viseze că face dragoste cu un bărbat care nu exista. Un bărbat pe care nu-l întâlnise niciodată pentru că era mort de sute de ani, asta dacă existase cumva.

Nu era bine. Trebuia să se oprească.

— Bine. O să-l vând. Dădu din cap aprobator, mulțumită că luase o decizie. Însă o voce dinlăuntrul ei îi șoptea că era prea târziu, mult prea târziu: Îl dorea deja prea mult. Mai mult decât îl dorise vreodată pe Mike.

Oare era corect față de logodnicul ei să se căsătorească cu el chiar dacă simțea ce simțea? Începea să aibă îndoieli serioase.

În sfârșit tabloul sosi, la fel de minunat precum se dovedise a fi și în galeria de artă. Poate chiar mai frumos, pentru că acum era al ei.

Pentru scurtă vreme, își reaminti ea.

Kayla se așeză pe canapea și se uită la portretul mare care deocamdată stătea pe podea, rezemat de șemineu. Habar n-avea cum să-l atârne pe perete și nici dacă ar fi avut loc suficient. Tabloul cântărea probabil o tonă. Se gândi vag că poate ar fi trebuit să le ceară celor de la casa de licitații sfaturi cu privire la toate astea, dar acum nu-i păsa. Stătea foarte bine și acolo unde era.

Sacoul acela de un roșu aprins — sau poate pe vremea aceea i se spunea altfel, poate haină, poate jachetă — îi atrăsese prima dată atenția. Uzat până la urzeală pe alocuri,

cu siguranță nu era genul de haină îmbrăcată de un aristocrat, poate doar dacă o folosea ca haină de lucru când avea treabă pe moșie. Postura arogantă a bărbatului dădea impresia de noblete, totuși. În ciuda evidentei uzuri a materialului, artistul reușise să creeze iluzia catifelei moi. Arăta atât de bine încât Kaylei îi venea să o atingă, să-și treacă vârfurile degetelor peste conturul mânecii, să-i simtă moliciunea. Și mușchii fermi de dedesubt. Fără să se gândească întinse o mână spre pânză, dar și-o retrase în ultimul moment. Clătină din cap – cap pe care și-l simțea plin parcă de vată. Cum era posibil să crezi o astfel de imagine cu doar câteva dungi de vopsea făcute cu o pensulă.

Încercă să-l studieze pe bărbatul din tablou cu detașare, însă ochii îl savurau, îi întipăreau figura în minte pe vecie. Avea trăsături puternice, dure, tăiate parcă din topor, care păreau a fi bătute de intemperii – tenul părea foarte închis la culoare. Artistul nu făcuse nimic pentru a-i îndulci înfățișarea, însă pictase un bărbat adevărat, exact așa cum probabil îl văzuse. Inclusiv cu ridurile fine ce radiau din colțul ochilor, dar și cu cele mai adânci, din jurul gurii. O coadă lucioasă, de un negru albastrui se odihnea pe un umăr, contribuind la obscuritatea portretului. Bărbatul se uita la Kayla cu o jumătate de zâmbet zugrăvit pe buze, de parcă ar fi știut ceva ce ea nu știa și ar fi fost amuzat de confuzia ei.

– De ce te uiți așa la mine? șopti ea, apoi închise ochii pentru a rupe vraja. Trebuia să scape de el. Nu exista discuție. Însă până când avea să aranjeze cu cei de la Sotheby's să vină să ia tabloul înapoi, avea să rămână acolo unde era. Îmi pare rău, dar trebuie să te părăsesc acum. Mike mă scoate la cină. Oftă. La naiba, am ajuns să vorbesc cu un tablou! Cred că-mi pierd mințile.

Gândul acesta o făcu să simtă un fior, dar se scutură repede de el. Era doar puțin sensibilă în clipele acestea, lucru

care n-ar fi trebuit să fie de mirare.

— O să fie bine, murmură ea, apoi mai aruncă o privire spre tablou. Și tu n-o să rămâi aici.

Însă bărbatul din tablou zâmbea, parcă bătându-și joc de ea, astfel că trebui să se forțeze să-i întoarcă spatele.

CAPITOLUL ȘASE

Chioșcul era prea aproape de Marcombe Hall, iar Jago nu voia să riște să fie prinși. Nu că s-ar fi temut de fratele lui vitreg, care era mult mai firav decât el, și mai slab. Jago se îndoia că John făcuse vreodată mișcare în viața lui și, din câte observase, tipul era prea preocupat de mâncare. Nu, pentru Eliza se temea el. Știa că dacă ar fi fost prinși Eliza ar fi fost cea care ar fi avut de suferit, iar el nu putea să permită așa ceva.

Pleacă în schimb cu barca într-o plimbare de-a lungul țărmului și luară cu ei și un coș imens de picnic pentru a putea rămâne acolo toată ziua. Jago cunoștea țărmul sudic al Devonului ca pe propriul buzunar, iar acolo erau o grămadă de golfulețe izolate unde putea să stea fără să fie deranjați de nimeni. O pătură întinsă deasupra nisipului fin era o saltea perfectă pentru amor și el savură fiecare moment, arătându-i Elizei ce pierduse până acum. Se dovedi că ea învăța foarte repede.

— Oh, Jago, sunt atât de fericită că am dat peste tine în noaptea aceea, șopti ea într-o după-amiază. Eram în niște momente teribile, îngrozitoare, însă tu m-ai salvat. Mi-ai dat un nou sens în viață. Mulțumesc. Se aplecă și-i mângâie

obrazul aspru cu degetele ei fine. El i le prinse cu o mână și începu să le ronțăie, jucăuș.

– Zic c-așa ne-a fost scris. Căile Domnului sunt neștiute, așa se spune, și sunt dincolo de puterile mele.

Eliza dădu din cap.

– Da, însă chiar crezi că asta e lucrarea Domnului? Vreau să spun, până la urmă comitem un păcat capital, nu-i așa? Sau cel puțin eu îl comit.

El o trase mai aproape.

– Taci, iubirea mea, din câte aud eu asta nu-i un păcat așa mare, e ceva obișnuit la Londra, mai ales în familiile de vază. Toți se căsătoresc din interes, apoi își găsesc dragostea în altă parte. În plus de asta, eu cred că soțul tău nu te merită, dacă nu se poate purta cu tine așa cum ar trebui.

Ea râse cu îndoială.

– Sper să ai dreptate, însă dacă nu, ei bine, sunt pregătită să accept osânda eternă. Pentru tine aş face orice.

– La fel și eu pentru tine, dragostea mea.

* * * * *

Restaurantul pe care-l alesese Mike era genul de local mic, dar scump, cu mese plasate în colțuri intime, în spatele unor ghivece uriașe cu plante pe măsură. Meniul avea o varietate de feluri bazate pe fructe de mare – Kaylei îi plăceau la nebunie, și el știa asta. Îi zâmbi afectuos, simțindu-se vinovată că îl neglijase toată săptămâna. *Și asta pentru a petrece ore în șir privind un alt bărbat*, adăugă vocea aceea micuță din capul ei. Decise s-o ignore. Ce rău putea să facă, până la urmă? În curând avea să dispară din viața ei. Ea pe Mike îl iubea, cu Mike avea să se căsătorească. Nu însemna nimic, nici măcar cât admirația pe care Mike i-o purta unei actrițe de televiziune, posesoare

a unui bust generos. Era o fantazie. Un vis.

Kayla își scoase din minte orice gând ce avea legătură cu bărbatul din tablou și se concentra asupra lui Mike, asupra realității.

– E un loc grozav, îi spuse ea, iar el păru încântat de laudele ei, mai ales că se mândrea cu gusturile lui excelente atunci când venea vorba de restaurante.

– Este, nu-i așa? Doar ce s-a deschis, acum două săptămâni. Studie meniul cu gravitate, de parcă alegerea felului de mâncare era o chestiune extrem de importantă. Am luat prânzul aici cu Derek săptămâna trecută și aș recomanda stridiile, urmate de limbă de mare Walewska sau de homar în sos Mornay.

Kaylei nu-i prea plăceau stridiile. I se părea că au gust de apă de mare cu lămâie și nu înțelegea de ce erau atât de căutate, însă se decise să-i facă pe plac de data asta. Nici nu se putea spune că-i displăceau, și dacă așa avea să-l facă pe Mike fericit, cu atât mai bine.

– Bine, atunci stridii, apoi... ăăăă... Walewska, te rog.

Mike îi zâmbi și comandă la fel și pentru el, plus o sticlă de vin alb, scump, care avea un gust proaspăt și aromă de fruct, exact așa cum îi plăcea Kaylei. Masa se dovedi excelentă și pe parcursul ei discutară diverse aspecte legate de nunta care se apropia, într-o armonie perfectă. Însă la desert Kayla se decise să atace un subiect la care se gândea de multă vreme.

– Mike, m-am tot gândit. Cred c-ar fi bine să fac schimb de posturi cu una dintre celelalte secretare după ce ne căsătorim. Faptul că lucrăm împreună s-ar putea dovedi dăunător relației noastre pe termen lung, așa că m-am gândit să vorbesc cât mai curând cu cei de la Resurse Umane, să cer un transfer. Ce-ai zice să...? Se întrerupse când văzu expresia uimită de pe fața lui.

– Ce tot spui tu acolo? Jur că-mi vine din ce în ce mai

greu să te înțeleg. Cred că toată tărăsenia asta cu pregătirile pentru nuntă te-a afectat destul de tare. Începu să se înroșească și Kayla se pregăti pentru o explozie. Nu trebui să aștepte mult. Vrei să spui că sunt un șef rău? Asta vrei să spui? Și eu care mă gândeam că avem o relație de serviciu minunată? Când colo, ce să vezi?

– Nu, Mike, calmează-te. Nu asta am vrut să spun. Ai înțeles greșit, încercă Kayla să-i explice. Am lucrat foarte bine împreună. Chiar excelent. Doar că după ce ne căsătorim ar trebui să devenim parteneri, egali, însă la birou tu ești tot timpul șeful. Nu m-aș simți bine dacă ar trebui să-ți ascult ordinele toată ziua și ...

Mike o întrerupse, clătinând neîncrezător din cap.

– Nu, n-o să permit așa ceva. Cum ar da asta în fața celorlalți, propria soție să nu mai vrea să lucreze cu mine? Ha? Pentru numele lui Dumnezeu, Kayla, gândește-te puțin!

– Zău așa, Mike, n-ai de ce să te înfierbânți așa. Kayla își strângea pumnii sub masă, zâmbindu-i în același timp. Chiar mă gândesc și să știi că nu am probleme cu gânditul. Gândesc exact la fel de mult și de bine ca și tine. Doar că tu nu ai obiceiul să asculți părerile și argumentele celorlalți după ce te hotărăști asupra unei chestiuni.

– Ha! Tocmai tu spui asta? Cine a fost oare cea care n-a vrut să-mi asculte părerea și care s-a dus să cumpere un tablou idiot cu moștenirea lăsată de mătușa?

– Deci așa! Știam că o să ne întoarcem la asta, mai devreme sau mai târziu. Kayla își dădu ochii peste cap și oftă, chiar dacă simțea că el avea un pic de dreptate în ce spunea.

– Ei bine, atunci ai câștigat, însă runda asta n-ai s-o câștigi. Fie rămâi secretara mea, fie va trebui să-și găsești de lucru într-o altă firmă de avocatură. O altă variantă ar fi prea jenantă.

– Lucrez acolo de mai mult timp decât tine. Cu doi ani

mai mult, mai exact. Așa că poți să te muți tu în altă parte, dacă te deranjează atât de mult.

– Nu contează de când lucrezi acolo. Acum sunt partener în firmă, nu pot să plec așa, dintr-odată.

– Și ce, eu aș putea? Pentru că sunt *doar* o secretară? Kayla se străduia din răputeri să-și păstreze cumpătul, însă Mike mergea prea departe.

– E altceva, trebuie să recunoști.

Kayla se ridică în picioare.

– Mă duc la toaletă. Tremura, de furie și de frustrare în același timp. De ce nu putea Mike să înțeleagă ce voia să spună? Sau poate nu voia să înțeleagă?

Când se întoarse văzu că el își dăduse seama că exagerase. Îi întinse mâna și o ținu așa până când ea își lăsă îmbufnată palma în palma lui.

– Îmi pare rău. Poate că ai dreptate, poate că ar trebui să ne gândim serios la chestia asta, dar poate că nu acum, în momentul ăsta? Chiar cred că ar da rău, știi, dacă mă abandonezi imediat după ce ne punem pirostriile.

Kayla nu era de acord, dar ramura de măslin pe care i-o oferea el era prea mare pentru a o putea ignora, așa că dădu din cap.

– Da, bine, poate ar fi bine să mai stăm de vorbă pe marginea subiectului peste vreo două luni. Poate nu e chiar așa de urgent.

El îi duse mâna la gură și-i sărută încheieturile degetelor.

– Asta-i fata mea. Apoi schimbă subiectul conversației, de parcă nu s-ar fi certat niciodată.

Kayla îl lăsă în pace, pentru că nu voia să strice și mai rău seara aceea. Cu toate astea, când ajunseră la cafele începu să se simtă cam rău. Mike se încruntă la ea, în mod evident observând că ceva nu era în regulă.

– Ce s-a întâmplat? Ai pălit dintr-odată. Ai mâncat prea

mult? Ți-a pus capac frișca aceea? Poate că ar fi trebuit să iei înghețată pentru căpșunile acelea.

– Nu, nu. N-am mâncat chiar așa de mult, și cred c-am lăsat în farfurie mai mult de jumătate din frișcă. Doar că nu mă simt foarte bine, Mike. Crezi că stridiile erau stricate?

– Nici gând. Ale mele au fost perfecte. Dacă ar fi fost stricate le-ai fi simțit mirosul de la un kilometru depărtare. Cred că ți-a picat ceva greu. Hai, te duc acasă.

Kayla abia observă când el plăti nota și o băgă într-un taxi. Îi simțea, recunoscătoare, brațul în jurul taliei, ghidând-o în direcția potrivită și abia reuși să se concentreze să răsuflă adânc, încercând să nu vomite. Nu voia să se facă de râs în public.

Mike insistă să o ducă până în apartament. Ea începuse deja să tremure. O conduse spre canapea. La jumătatea drumului se opri și rămase cu gura căscată la vederea tabloului enorm din fața lui.

– Ce mama dracului? Kayla, asta ai cumpărat la licitație alaltăieri? Nu pot să cred! Mike părea că nu-și poate lua ochii de la bărbatul din tablou. Se uita la ochii aceia albaștri și cutezători, aparent la fel de fermecat ca și Kayla. Însă departe de a fi impresionat, părea a nu se simți în apele lui. Tabloul era unul în mărime naturală, bărbatul din el era un tip masiv, de un metru și nouăzeci, poate mai mult. Îl făcea pe Mike să pară un pitic – acesta chiar își trecu un deget pe sub guler, de parcă brusc ar fi început să-l strângă.

– Nu-i așa că-i superb? încercă Kayla o glumă, însă imediat începu să geamă ținându-se de burtă și se prăbuși pe canapea. L-am cumpărat pentru că există posibilitatea să fie vorba despre o rudă îndepărtată de-a mea. Îți aduci aminte de unchiul David, cel cu arborele genealogic? Sunt sigură că tipul ăsta apare pe undeva pe acolo. Ura că trebuia să-l mintă așa, însă nu credea că acum ar fi fost un moment

potrivit pentru adevăratul motiv. Poate că niciodată nu avea să fie un moment potrivit pentru asta. Și, cine știe, ar fi putut fi adevărat, nu-i așa? Se întâmplaseră și lucruri mai ciudate.

Ochii lui Mike erau lipiți de tablou, părea că nu o ascultă.

Kayla înjură în gând. Nu asta era modul în care plănuise să-i dea vestea. Trebuiau să-și petreacă sfârșitul de săptămână în apartamentul lui, iar ea plănuia să deschidă subiectul când el avea să fie într-o dispoziție bună. Acum era prea târziu, dar în momentul acela nu-i păsa absolut deloc. O preocupau lucruri mai importante. Ca de exemplu stridiile stricate. Doar gândul la ele o făcea să se înfioare. Înghiți în sec, simțind cum stomacul i se ridică în gât.

– Superb? Ce vrei să spui? Mike se întoarce și se uită la ea, îngustându-și ochii. Vrei să-mi spui că tipul din tablou ți se pare atrăgător? Pentru asta l-ai cumpărat? Îți place de el?

– Nu, bineînțeles că nu, Mike. Glumeam, doar. Îmi pare rău, a fost o glumă proastă.

– Mi-ai spus că ai cumpărat ceva ca și o investiție. Ceva care să-ți aducă niște bani în plus dacă îl vinzi peste câțiva ani. N-ai spus nimic despre portretul unui tip bine. Să nu crezi c-o să atârni așa ceva pe pereții apartamentului meu. Figura drăguță, ca de băiețel a lui Mike era acum schimonosită de furie într-un fel pe care Kayla nu-l mai văzuse până acum.

– Nici n-aveam de gând. O să rămână aici după ce-mi închiriez apartamentul.

– Păi să știi!

– Oricum, nu te referi cumva la apartamentul *nostru*? Întrebă Kayla plină de sarcasm, apăsându-și o pernă pe burta care o durea. Zău așa, Mike, nu te mai prosti! Cred c-o să valoreze o grămadă de bani peste câțiva ani, de aceea l-am și cumpărat. Sau aș putea să i-l vând unchiului David, dacă putem dovedi cumva legătura cu familia noastră. Își

încrucișă degetele pe sub pernă. Până la urmă nu trebuia să-i spună lui Mike ce efect avea tabloul acela asupra ei. Sau că se hotărâse deja să-l returneze. Și în mod sigur o persoană avea dreptul la visele ei, chiar și după căsătorie. Sau oare așa ceva era interzis?

– Pur și simplu nu-mi vine să cred. Mike clătina din cap, cu ochii la tablou. Știi ceva? O să-l duc înapoi. N-am să te las să-ți prăpădești banii în felul ăsta. Cât ai dat pe el?

– Asta nu e treaba ta, Mike.

– Zău? Bănuiesc că asta înseamnă că a fost al dracului de scump. Deci te aștepți să plătesc singur luna de miere, nu-i așa? Își aruncă mâinile în lături, într-un gest teatral. Minunat! În ritmul ăsta o să începem mariajul nostru plini de datorii. De parcă n-am avea destule probleme și așa!

– Ce probleme? Și n-am spus c-a fost scump. Încă o minciună nevinovată, așa că rămase cu degetele încrucișate. Mike ignoră întreruperea ei.

– Ei bine, nu mai rămâne decât un singur lucru de făcut, anunță el.

– Ce anume? Kayla se simți cuprinsă de un val de greață și se strâmbă.

– Să-l duci înapoi la Sotheby's și să cumperi altceva în loc. Ceva, o natură moartă, un peisaj, ceva ce putem pune pe pereții apartamentului *nostru*, ceva ce-am putea lăsa copiilor *noștri* într-o zi. Modul în care îi imita sarcasmul, într-o manieră copilărească, o călca pe nervi. În afară de asta i se făcuse foarte rău și chiar nu avea nevoie de agitația asta acum. Era prea mult. Simți cum în adâncurile ei se cocea revolta. Strânse din dinți și se pregăti de luptă.

– Nu am de gând să duc tabloul înapoi, Mike, și asta-i ultimul meu cuvânt! Îmi place și l-am cumpărat cu banii mei. O să-l păstrez undeva, nu în casa noastră, în altă parte, dacă îl detești atât de tare, însă n-o să-l vând. Niciodată! Ar

fi vrut să strige, însă își menținu tonul scăzut și parcă oțelit, Mike era mai ușor de impresionat așa.

– Înțeleg. Expresia de pe fața lui Mike devenea din ce în ce mai urâtă. Deci părerea mea nu contează, asta încerci să-mi spui? Preferi să păstrezi portretul unui tip care e mort de sute de ani în loc să îl ascuți pe bărbatul pe care se presupune că-l iubești?

– Nu fi ridicol. Este o ceartă absolut prostească și chiar nu mă simt bine în momentul ăsta. N-am putea continua discuția mâine, te rog?

– Nu. Vreau să-mi promiți că o să scapi de el, arată Mike peste umăr, altfel poți să uiți de căsătoria noastră. N-o să accept să fiu pe locul doi când vine vorba de afecțiunea soției mele.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, e mort! Kayla gemu din nou, crampele deveneau din ce în ce mai dese și greața aproape o copleșise de tot. Își dorea ca Mike să plece odată! Și tu ai un calendar *Playboy* pe peretele bucătăriei, adăugă ea.

– Asta-i altceva. Și oricum voiam să-l dau jos când te mutai cu mine.

– Mă rog, eu n-am spus niciodată nimic despre el. În plus, am glumit atunci când am spus că e superb. Pe bune, uită-te la el, nu e chiar Brad Pitt.

– Aham. Atunci de ce l-ai cumpărat?

Kayla făcu un gest vag cu mâinile și Mike își încleștă pumnii.

– Vorbesc serios, Kay, du-l înapoi. La dracu', un bărbat trebuie să fie stăpân la el în casă.

– Bine, dacă așa gândești, ce-ar fi să te duci înapoi la *tine* acasă și să-ți găsești o altă femeie care să-ți fie supusă. Eu nu mă mărit cu cineva care nu mă consideră egal într-un parteneriat. Să știi că nu mai suntem în Evul Mediu. Trase

violent de inelul de logodnă, îl scoase de pe deget și-l aruncă spre el. Și ia și ăsta cu tine când pleci. El îl prinse absent, din reflex. Oricum nu mi-a plăcut niciodată. E prea mare și mă agăț cu el peste tot. O să trec să-mi iau lucrurile când o să mă simt mai bine. La revedere!

Fără să mai aștepte vreun răspuns se repezi la baie unde vomită violent și abia auzi ușa de la intrare trântindu-se. Îi era prea rău pentru a-i mai păsa că aruncase pe geam visele din cauza încăpățânării ei stupide. Îi era prea rău pentru a-i mai păsa că plănuise și se pregătise degeaba atâtea luni. Și toate astea din cauza unor ochi albaștri, irezistibili.

Sau poate că nu?

CAPITOLUL ȘAPTE

– Mai povestește-mi despre tine. Eliza întinse mâna și-și trecu vârfurile degetelor peste obrazul lui Jago, privindu-l fermecată. Se întoarse și-i sărută mâna, uimit de sentimentele pe care le simțea făcându-și loc în interiorul lui.

– De ce? Ce vrei să știi? Sunt un simplu hangiu. Ridică din umeri, încercând să găsească sensul cuvintelor ei.

– Aici te-ai născut? Aici ai crescut? Cine a fost mama ta? Trebuie c-a fost o femeie foarte brunetă. Zâmbi. Dădaca mea (i-ar fi zis „tuciuriu”, așa bronzat cum ești. Mie-mi plăci foarte mult. Degetele Elizei frecară firele de barbă care începuseră să-i acopere obrazul, făcându-l să se înfioare de plăcere. Însă ochii i-ai moștenit de la tatăl tău, nu-i așa?

Jago dădu din cap.

Da, asta e tot ce am moștenit de la el. Mama mea,

Lenora, a fost țigancă, să știi, și așa m-am ales cu culoarea asta exotică a pielii. Mi s-a povestit că era frumoasă, atrăgătoare și plină de viață. O tentație pentru orice bărbat, însă mai cu seamă pentru cineva ca Sir Philip.

– De ce spui asta?

– Tocmai își pierduse soția, era singur și avea nevoie să-l scape cineva de tristețe. Mama mea nu i-a cerut prea multe, sau așa mi s-a spus, însă l-a înveselit cu pofta ei de viață. Amândoi știau că nu era o relație care să dureze prea mult, însă fiecare dintre ei a primit ce și-a dorit de la celălalt.

– Pe tine? Eliza zâmbi incitant și Jago chicoti.

– Nu, mă îndoiesc că eu făceam parte din planurile lor. Indiferent de venirea mea pe lume Lenora și-ar fi continuat viața ei lipsită de griji, călătorind peste tot cu trupa ei de țigani, asta dacă n-ar fi murit născându-mă pe mine. Aș fi fost crescut alături de ceilalți copii, așa cum am fost crescut la început de bunica mea, apoi Sir Philip a aflat de existența mea. Era un om bun. S-a ocupat de educația mea și mi-a lăsat și ceva bani prin testament. Îndeajuns de mulți pentru a-mi putea cumpăra hanul și o barcă decentă. Întinse mâinile. Asta-i tot, povestea vieții mele.

– Deci n-ai simțit niciodată nevoia s-o iei la picior, așa cum fac cei din etnia ta? Eliza își puse capul pe umărul lui. Am auzit că toți cei care au sânge țigănesc în vene simt o atracție irezistibilă către o astfel de viață.

Jago zâmbi.

– Oh, am hoinărit și eu la viața mea – lăsând hanul în grija unui prieten bun și priceput – însă nu s-a întâmplat prea des. Sângele mamei mele își face simțită prezența doar câteodată.

Eliza oftă.

– Sună atât de romantic, libertate... Mi-aș dori....

– Ce ți-ai dori, dragostea mea? Își strecură degetele în

părul ei blond și o trase spre el, pentru a-i putea simți mireasma florală care era numai a ei: trifoi și trandafiri. Inspiră adânc și și-o întipări din nou în memorie.

– Nimic. Doar să fiu cu tine.

– Ești cu mine, scumpa mea, ești cu mine.

Însă știa că se întrebau amândoi același lucru: pentru câtă vreme, oare?

* * * * *

Apartamentul Kaylei din South Kensington era compus dintr-o singură cameră mare, cu un spațiu de dormit delimitat de o platformă și situat într-un colț. Pe respectiva platformă Kayla își pusese o saltea groasă și confortabilă. Casa, construită în stil Victorian, avea tavane înalte, astfel că ar fi fost îndeajuns de mult spațiu pentru două etaje, iar micuța platformă nu părea a lua nimic din senzația de spațiu. Tavanul era împodobit cu stucaturi întruchipând fructe și animale mici, pe care Kayla adora să le privească din toate unghiurile, întinsă pe pat. Însă în seara aceasta își simțea picioarele moi asemenea unor macaroane fierte și era prea slăbită pentru a urca treptele. Așa că se prăbuși pe canapea, scotând încă un geamăt.

– Oh, Doamne, mă simt îngrozitor, murmură ea. Începu să tremure și nu după multă vreme dărdăia violent, simțindu-și stomacul cuprins de crampe, de parcă ar fi vrut să dea afară și ultima urmă de mâncare din ea. *Ei bine, ai dat deja totul afară, așa că lasă-mă în pace*, se gândi Kayla morocănoasă. Scoase un pled din spatele canapelei și se acoperi cu el, însă fără folos. Frisoanele nu încetară. Clănțănind din dinți, reuși să ajungă la telefon și formă numărul părinților ei. Mamă?

– Kayla, draga mea. Ce s-a întâmplat? Mă pregăteam să mă bag în pat.

– Îmi cer s-s-s-scuzzze, mamă, însă c-c-cred că m-am

îm-m-mbolnăvit. Toxinf-f-fecție alimentară, cred. Niște stridii stricate. C-c-crezi c-ar tt-t-trebui să sun la doctor? Mama Kaylei fusese asistentă medicală, așa că toți copiii ei o considerau un adevărat oracol când venea vorba despre întrebări de natură medicală, iar ea invariabil dădea răspunsurile sau sugestiile corecte, de fiecare dată.

– Ai vomat? Ai febră? o întrebă ea pe un ton care Kaylei i se păru aproape profesional.

– D-da. Nu mai am nimic în stomac, p-p-pot să garantez asta. Și sunt destul de sigură că am și puțină temperatură. Poate nu chiar așa puțină. Tremur ca varga.

– Ei bine, mai așteaptă puțin, draga mea. Dacă îți crește febra, poate că ar trebui să dai un telefon doctorului. S-ar putea să ai nevoie de antibiotice. Toxiinfecția alimentară poate fi destul de gravă uneori. Dar dacă te simți mai bine într-o jumătate de oră, o să treacă de la sine. Corpul tău a expulzat ce-i făcea rău, acum trebuie să se calmeze. Te sun eu peste ceva vreme, să văd cum te simți, bine?

– Bine. M-m-mulțumesc, mamă.

Kayla se lăsă pe spate și se concentrează, încercând să-și relaxeze trupul, respirând adânc pentru a-și calma crampele continue ce-i chinuiau stomacul. Frisoanele se potoliră încet și o căldură nefirească începu să o învăluie.

– Da, asta-i sigur febră, își spuse ea și închise ochii. Era obosită, atât de obosită. Dacă ar fi putut să doarmă un pic, poate că după ce s-ar fi trezit și-ar fi dat seama că totul n-a fost decât un vis urât.

– Îndrăznesc să spun că mâine o să fii ca o floare, spuse o voce puternică și Kayla tresări și își întoarse capul pentru a vedea cine vorbea cu ea. Nu era nimeni în cameră. Se strădui să se ridice în fund, reuși nu fără dificultate.

– Cine-i acolo? Cine-a vorbit? Își auzea panica din voce și încercă să se controleze. Acum era cel mai nepotrivit

moment pentru a se confrunta cu un hoț. Era prea slăbită pentru a se ridica în picioare, darmite să se mai și apere. Ce rost mai aveau acum lecțiile de karate, când nu putea nici să-și ridice brațul?

– Nu-ți fie teamă, n-am să-ți fac niciun rău, promit. Vocea aceea – groasă, întunecată și catifelată – îi făcu inima să tresalte. Părea o voce familiară. Aruncă din nou o privire speriată în jur, însă chiar nu era nimeni acolo. Simți cum ochii i se umplu de lacrimi de frustrare, una chiar i se prelinse pe obraz când se lăsă pe spate și își puse brațul peste ochi.

– Minunat, acum am halucinații. Cred că până la urmă ar trebui să sun doctorul.

– Nu, n-ai halucinații. Uită-te la ce-ai cumpărat, comandă vocea și ochii îi zburară către tablou. Bărbatul cel brunet îi zâmbea și putea să jure că îi făcuse cu ochiul. Apoi îl văzu ridicându-și o mână. Kayla rămase holbându-se preț de câteva secunde apoi începu să audă un bâzâit ciudat în urechi și lumea începu să dispară într-un vârtej întunecat și amețitor.

Ultimul lucru pe care-l auzi fu vocea aceea catifelată exclamând impacientată:

– Pe toți dracii și iadul lor! Acum nu-i momentul să leșini, femeie! Trebuie să-ți vorbesc.

Kayla deschise ochii și se uită prin încăpere. Se simțea foarte slăbită și trecu ceva timp până când reuși să se concentreze asupra obiectelor familiare din jur. Încercă să respire adânc și clipi des pentru a reuși să vadă mai bine. Totul era cufundat în tăcere, nimic nu se mișca, iar bărbatul din tablou zâmbea la fel de enigmatic ca și înainte, fără să miște nici măcar vârful unui deget. Visase toată tărășenia aceea.

Se simți cuprinsă de un val de dezamăgire și râse de ea.

– Bineînțeles că ai visat totul, idioato, murmură ea. Tablourile nu vorbesc, pentru numele lui Dumnezeu!

Se dădu jos de pe canapea și reuși să își toarne un pahar cu apă minerală în mica bucătărioară ascunsă într-un alcov în partea din spate a camerei mari. Sorbi încet lichidul acidulat, neștiind dacă stomacul ei n-avea cumva să dea totul afară. Spre ușurarea ei nu se auziră decât câteva sunete de protest și cu asta basta. Capul o durea însă foarte tare, așa că se apucă să caute și niște aspirine.

– Îmi doresc să nu te fi cumpărat, spuse Kayla uitându-se spre tablou. Mă simt atât de confuză și nu e decât vina ta. Am crezut că știu încotro se îndreaptă viața mea, că am totul planificat, iar acum m-am întors de unde am plecat. Ce-o să mă fac? Și ce fac cu nunta? Oh, la naiba, totul e rezervat și antamat! El nu-i răspunse, așa că ea se lăsă pe spate și închise ochii. Ha! N-ai niciun răspuns, nu-i așa? Pe de altă parte, nici eu nu am, cel puțin așa cred. Facem o pereche grozavă, nu-i așa?

Oftând se pregăti să mai doarmă puțin și își lăsă mintea să zburde unde voia ea. Se concentră din nou asupra chipului bărbatului din tablou, o dată și încă o dată, și chiar cu ochii închiși îl putea vedea acum foarte bine. Era prea obosită pentru a mai face ceva pentru asta, așa că le permise gândurilor să o ia razna și simți cum începe să plutească.

– Îmi pare rău, chiar nu vreau să te sperii de moarte. Vocea aceea groasă o sperie din nou pe Kayla și o făcu să se întoarcă repede către tablou – gest care avu drept efect o nouă perioadă de amețală. Bărbatul din tablou zâmbi încurcat și ridică din umeri. Te rog, nu leșina din nou. Te implor. Am crezut că voi, femeile moderne sunteți mai rezistente și tu nici nu poți să zici că ești prea plăpândă. Câteva secunde în încăpere domni o tăcere deplină. Kayla nu-și dădu seama că-și ținea respirația decât când auzi

58

sunetul pe care-l scoase din gât atunci când în sfârșit trase aer în piept. Se holbă la fața de-acum prea familiară și sări de pe canapea când el începu să vorbească din nou. Vezi? Nu sunt deloc periculos. Zâmbi din nou, arătându-și dinți albi și regulați, într-un rânjel de pirat, în mod evident încântat de efectul pe care-l avea asupra audienței.

Kayla observă că vorbea cu o ușor accent. Parcă din West Country, dacă nu greșea. Fusesse în Devon și în Cornwall într-o vacanță și își amintea accentul celor de acolo. Reuși într-un târziu să îngaima și ea ceva.

– Dar.... dar.... cum e posibil așa ceva? Vreau să spun.... Visez, nu?

– Visezi? Deveni din nou serios. Poate, poate că nu. Contează? Trebuie să-ți vorbesc pentru că e ceva ce-aș vrea să te rog să faci pentru mine.

– Să fac ceva pentru tine? îl îngână ea, simțindu-se ridicol. Vorbea cu un tablou, pentru numele lui Dumnezeu. Clătină din cap. Avea să vorbească și cu pereții, cu plantele, cu rama ferestrei în curând. Oare atât de rău îi era?

– Da, ceva ce nu pot face singur. Nu prea am multe opțiuni, de vreme ce sunt blocat în tabloul ăsta, știi? Acum se mișca și restul corpului său și îl văzu gesticulând cu mâinile în timp ce vorbea. Kayla îl urmări fascinată cum prinde viață în fața ochilor ei. În transa în care era uită de tot să fie speriată. Era foarte bolnavă, fără îndoială, decise ea, însă ce mai conta? Asta visase toată săptămâna – să-l întâlnească pe bărbatul ăsta în carne și oase – și acum visul ei devenea realitate. Sau nu? Deci, faci ceva pentru mine?

Ha? Ce să fac? Kayla clipi și se întoarse la realitate, dacă asta era realitatea. Clătină din cap, regretă imediat că făcuse asta, simți cum îi revine amețea. Își prinse capul cu mâinile și închise ochii. Nu, nu cred așa ceva. Te rog, lasă-mă în pace. Sunt prea bolnavă pentru a face față unei astfel de situații. Ai

stricat deja totul.

— Eu n-aș zice.

— Zău? Atunci înseamnă că n-ai auzit ce s-a întâmplat mai devreme aici. Scoase un hohot răgușit. Ce spun? Sigur că n-ai auzit, doar ești un *tablou*!

Expresia lui deveni severă.

— Chestia asta devine cam obositoare. Nu vreau decât să te rog să-mi faci un mic serviciu, nimic mai mult. Te rog?

— Nu, oprește-te! Am nevoie de odihnă. Sunt în mod evident foarte bolnavă. Se întoarse cu spatele la el și trase pătura peste ea.

— Foarte bine, cum ți-e voia. Vocea avea parcă o urmă de aroganță în ea, de parcă s-ar fi simțit insultat. O să discutăm această problemă când va fi un moment mai potrivit.

— Da, da, și porcii o să zboare, fără îndoială. Kayla închise ochii și savură pacea pentru o vreme. Când nu mai putu rezista tentației aruncă totuși o privire peste umăr, spre tablou. Nu văzu nicio mișcare. Erau doar urme de pensulă pe o pânză, nimic mai mult. Așa credeam și eu, murmură ea. Ei bine, femeie, la ce te-ai fi așteptat?

Oftă și se liniști.

Ațipise bine și fu smulsă din mijlocul unui vis urât de țărâitul telefonului. Răspunse încă înainte de a se trezi de-a binelea.

— Alo.

— Te simți mai bine, draga mea?

Vocea mamei ei îi părea cumva ciudată, probabil că încă nu se întorsese de tot din lumea ei fantastică, așa că scutură ușor din cap și închise ochii.

— Da, mamă. Deși am avut niște vise foarte ciudate. Poate chiar și halucinații.

— E destul de normal, scumpo. Sunt sigură că de la febră.

Mike e acolo, are grijă de tine?

Kayla ezită. Dacă i-ar fi spus mamei ei că a rupt logodna, ar fi urmat un șir interminabil de întrebări și ea nu se simțea îndeajuns de bine pentru a face față la așa ceva deocamdată. Putea să-i dea vestea și de dimineață. Optă pentru o minciună nevinovată.

– Ăăăă, s-a dus să ia niște chestii, știi tu, aspirină și altele de genul ăsta.

– Ei bine, atunci ești pe mâini bune. Te sun de dimineață, să mă asigur că te-ai făcut bine, da? Noapte bună!

Kayla puse receptorul în furcă și se întinse înapoi pe canapea. Aruncă o privire peste umăr, spre bărbatul din tablou. Privirea lui albastră părea s-o ia peste picior, însă rămânea fixă.

– Fii blestemat! murmură ea și lovi perna pentru a o face mai confortabilă, apoi se culcă cu spatele la el. Somnul era singurul lucru care o putea face bine. Somnul și niște aspirină.

*Să mori, să dormi. Atât, și prin somn să oprești durerea din inimă și multele chinuri ce-s date trupului. E un final dorit cu dăruire. Să mori, să dormi. Să dormi, și poate să visezi, oh, asta-i truda...*¹

Vocea ce recita din Shakespeare părea să rezoneze în cameră și din nou Kayla se întoarse să se uite la cel căruia îi aparținea. Părea foarte mulțumit de el, iar ea se încruntă.

– E minunat să comunici cu cineva, fie că e în vis, fie pe trezie. Ți-am spus, n-are nicio importanță. Tot ce trebuie să faci este să mă ajuți, indiferent dacă tu crezi că-ți vorbesc sau nu, spuse el.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, este ridicol! Nu poți să vorbești cu mine. Vreau să spun că pur și simplu nu e posibil așa ceva. Kayla se simțea confuză și dezorientată.

¹ Fragment din monologul lui Hamlet

Era o femeie inteligentă, rațională, care știa că tablourile nu pot vorbi. Și cu toate astea el se încăpățâna să o chinuiască. Deși mai fusese bolnavă până acum, niciodată nu i se mai întâmplase așa ceva.

– Ei bine, ar putea fi un vis, după cum ar putea fi și realitate. Numai creierul tău poate decide. Nu-mi pasă, oricum ar fi. Dar trebuie să mă ajuți, pentru că altcineva nu mai este pe aici. Îmi cam pierdusem speranța, până când ți-am simțit parfumul și mi-am dat seama că tu ai fost aleasă pentru treaba asta.

– Parfumul meu? Adică apa de toaletă? Ce legătură are parfumul meu cu toate astea? Kayla primise de curând un cupon gratuit pentru un magazin de parfumuri de modă veche din Jermyn Street. Magazinul era acolo de prin secolul optsprezece, din câte se spunea. Își cumpăraseră ceva cu aromă florală. Era foarte dulce și feminin, însă ei îi plăcea la nebunie.

– Mmmmm, trifoii și trandafiri, spuse el, oftând de parcă parfumul acela ar fi însemnat ceva pentru el.

– N-are niciun sens. Serios, mă îngrijorezi deja. Kayla își luă fața în palme și se frecă la ochi. Chestia asta cu halucinațiile o speria teribil. Oare începea să o ia razna? Oare despărțirea de logodnicul ei ar fi putut avea un efect atât de dramatic sau nu era vorba decât despre niște stridii stricate?

– Văd că nu ești pregătită, încă. Oftă din nou, deși de data aceasta cu o urmă de exasperare. Așa că ar sugera să te mai culci puțin și să încerci să scapi de prejudecăți. Apoi o să stăm din nou de vorbă.

– Prejudecăți? Își înalță capul. Crezi că sunt...

– Ei bine, poți să negi? Nu vrei să crezi că stau de vorbă cu tine pentru că n-ai mai auzit niciodată de așa ceva, și de aceea creierul tău refuză să accepte ce vede. Asta este.

prejuducată, nu-i așa?

– Nu. Vreau să spun că dorm, că de fapt nu văd nimic. Creierul meu proiectează aceste imagini, așa că nu trebuie să le accept. Când mă voi trezi de dimineată tu vei fi doar un tablou, din nou, și ... Oh, zău așa, e prea mult! Mă simt atât de rău! Kayla se văită și se întinse din nou pe canapea, întorcându-se din nou cu spatele la el. Chiar nu se putea ocupa acum de chestia asta.

– Ești sigură că nu vrei să auzi ce-am de spus?

– Nu, chiar nu vreau.

– Nu ești nici măcar un pic curioasă? Vocea lui părea plină de promisiuni, iar Kayla simți tentația de a se întoarce spre el și de a-i zâmbi. Apoi își aminti că totul era o plăsmuire a minții ei, apărută poate pentru a o face să rămână în visul acela pentru mai multă vreme.

– Vreau să mă cufund într-un somn fără vise, îi spuse ea. Știi tu, genul acela de somn în care cei ca tine nu pot ajunge la mine. Așa mă voi simți mai bine de dimineată.

– Foarte bine, cum dorești. Vise plăcute! fu ultimul lucru pe care ea-l auzi înainte de a se cufunda în sfârșit într-un somn fără vise.

CAPITOLUL OPT

Vremea nu ținea tot timpul cu ei, și Jago rămânea adesea într-o ploaie torențială ore în șir, așteptând-o degeaba. Știa în adâncul sufletului său că Eliza nu putea pretinde că pleca să facă o plimbare pe o vreme ca asta, însă nici să plece nu ar fi vrut, în caz că ea găsea o altă modalitate să scape din

casă. Cu toate astea, nu se întâmplase niciodată și într-o seară în care frustrarea îl chinuia teribil, decise că trebuiau luate măsuri drastice. N-o mai văzuse pe Eliza de mai bine de o săptămână, în ciuda faptului că John era plecat și era sigur că dacă mai aștepta mult avea să înnebunească.

Era insuportabil.

Deși în mod normal prefera să fie cât mai departe de Marcombe Hall, lucrurile nu stăteau tot timpul așa. Adesea se aventurase în grădinile și în curtea conacului pe când era băiețel, curios despre fratele său vitreg și pentru că Sir Philip nu îi permisesese niciodată fiului său nelegitim să îl viziteze acasă – deși îi plătea educația. Și abia când ajunsese adult Sir Philip îi spusese celui alt fiu al său despre Jago, sau cel puțin așa înțelesese Jago că se petrecuseră lucrurile. Cei doi băieți nu fuseseră niciodată prezentați oficial unul altuia.

Într-una dintre acele vizite secrete Jago se ascunsese într-un tufiș și într-un final adormise, obosit să-l tot spioneze pe un băiețel care nu făcea decât să se joace cu un cerc. Când se trezise se făcuse deja întuneric, iar el știuse că urma să aibă probleme cu tutorele în casa căruia era găzduit pe vremea aceea. Tocmai se pregătea să o ia spre casă, însă când se ridică să plece observă o mișcare în apropierea casei. Un bărbat apăruse acolo parcă de nicăieri. Jago rămase nemișcat, privindu-l.

Era tatăl lui, care ieșise parcă direct din peretele casei. După ce îl văzuse luând-o pe alee, Jago se furișase mai aproape și aruncase o privire mai atentă zidurilor. Până la urmă găsisese o ușă camuflată iscusit, astfel încât se confunda cu pietrele din jur. Dacă însă știai unde să te uiți, nu era greu de găsit. Jago fusese foarte încântat și se hotărâse să dea o raită prin casă cu prima ocazie. Curând după aceea intrase de mai multe ori în casa tatălui său și cutreierase pe furiș camerele. Într-un final se plictisise de toate aceste furișări.

Jago decisese să stea departe, câtă vreme bărbatul acela nu-l dorea acolo. De atunci nu mai pusese piciorul în conac.

Acum însă găsisese o altă utilizare pentru ușa aceea.

Intră în grădină după ce se asigură că nu era nimeni să-l vadă. Din fericire ploaia îi făcuse pe toți să intre în casă, așa că ajunsese lângă casă fără să-l observe cineva. Se întrebă dacă mai știa cineva de ușa aceea secretă. Se părea că nu, pentru că peretele fusese de curând zugrăvit în alb și părea neatins. Poate Sir Philip n-avusese ocazia să-i spună celui alt fiu al său despre ea? Murise destul de brusc. Lui Jago îi cam plăcea gândul că el ar putea fi singurul care să știe de ușa aceea.

Își găsi drumul de-a lungul peretelui pipăind fațada de piatră până când degetele lui întâlniră crăpătura pe care și-o amintea. Ușa nu se clinti. Jago presupuse că respectiva ușă fusese încuiată din motive evidente, însă n-avea de gând să lase asta să-i stea în cale.

Scoase pumnalul pe care-l purta în cizmă și-i introduse lama între ușă și ramă, până când ajunsese la mecanismul încuietorii. Apoi ridică o piatră de jos și lovi de mai multe ori capătul pumnalului, până când încuietoarea cedă. După cum își imaginase, încuietoarea era veche și ruginită, mâncată de aerul sărat al mării. Și probabil că-și distrusese lama cuțitului, dar nu-i păsa deloc.

Înăuntru, în spatele ușii, era o scară abruptă care știa că duce într-unul dintre dormitoare. Ultima dată când fusese aici încăperea respectivă era goală. Acum însă, lipindu-și urechea de peretele pe care era situată ușa secretă, auzi mișcare înăuntru.

Blesteme!

Era urmărit de ghinion. Apoi o voce pe care o cunoștea și o iubea îi readuse zâmbetul pe buze.

— Poți pleca acum, Harriet. N-o să mai am nevoie de tine până dimineată.

Eliza. Jago așteptă până auzi sunetul unei uși închizându-se, apoi deschise încet ușa secretă.

Eliza stătea așezată pe un scaun în fața mesei de toaletă, arătând ireal de frumoasă, cu părul ei lung proaspăt periat atârându-i pe spate. Strălucea în lumina unei lumânări, părând o cascadă argintie. Fața ei, reflectată într-o oglindă ovală, afișa o figură pierdută și tristă, însă când el apărură în spatele ei fu cuprinsă de uimire, apoi de o bucurie fără margini.

— Jago? Tu ești? Sau deja visez? Cum ai intrat aici? Se întoarse și el o luă în brațe, acoperindu-i gura cu sărutări în loc de răspuns. Se simțea atât de bine în brațele lui, de parcă ar fi fost făcută pentru el și doar pentru el. Cum ar fi putut el să stea departe de ea? N-ar fi trebuit să vii aici, dragostea mea. E prea periculos, șopti ea, topindu-se în același timp în brațele lui. Cămașa ei subțire de noapte nu reprezenta un obstacol serios pentru degetele lui scormonitoare.

— Înfrunt orice pericol pentru tine, îi șopti el și ea știa că spune adevărul.

Doar ea conta.

* * * * *

Luni de dimineată Kayla se simțea îndeajuns de bine pentru a merge la lucru, astfel că părăsi apartamentul, nu înainte de a arunca o ultimă privire bărbatului din tablou. Nu-i mai vorbise și deși ea și-ar fi dorit ca lucrurile să nu stea așa, știa că nu fusese decât un vis. Până la urmă nu existau tablouri vorbitoare, iar gândul la conversația plăsmuită de imaginația ei fertilă aproape că o făcea să râdă în gura mare.

– Să mai spună cineva că n-am o imaginație fecundă, murmură ea în barbă. Dacă i-ar fi povestit lui Maddie toată târăsenia era sigură că prietena ei ar fi dus-o la un doctor, dacă nu chiar la un psihiatru. Și trebuia să recunoască și ea că era o nebunie să dezvolți o obsesie pentru un bărbat mort de mult, cu portretul căruia purtase o conversație imaginară. Cu siguranță nu era un semn de sănătate mentală. Se decise să dea vina pe toxiinfecția alimentară. Blestemele alea de stridii! Se scutură înfiorată doar la gândul despre ele. Nici măcar n-avea să se mai uite la una, tot restul vieții sale, era sigură.

Se așteptase ca la birou să aibă parte de câteva momente jenante, însă află cu ușurare că Mike plecase pe neașteptate într-o călătorie de afaceri.

– N-ai știut nimic despre asta? o întrebă recepționera, interesată în mod evident de un nou eventual subiect de bârfă.

– Ba da, bineînțeles că am știut. Doar că uitasem, atâta tot. Am avut parte de o toxiinfecție alimentară îngrozitoare în weekend, astfel că mintea mea merge la nivel de avarie. Încercă să pară veselă însă își dădea seama că nu peste multă vreme toți cei din firmă aveau să afle despre ruperea logodnei dintre ei. Kayla se întristă dintr-odată. Poate c-ar fi mai bine să meargă imediat la directorul de Resurse Umane și să-și dea demisia. Acum nu mai putea lucra aici, sub nicio formă.

În seara aceea, când Kayla ajunsese în sfârșit acasă, era epuizată din cauza efortului pe care-l făcuse prefăcându-se că totul este în regulă. Directorul de la Resurse Umane îi promisese că va păstra secretul, pentru moment cel puțin, însă Kayla aproape că-și dorea să aibă curajul necesar pentru a le spune tuturor ce se întâmplase. Ar fi fost mai ușor decât să se prefacă veselă toată ziua. De cum intră pe ușă simți

cum o cuprinde o durere monumentală de cap. Simțea dorința de a-și vărsa furia și frustrarea pe cineva sau pe ceva, așa că se apropie de tablou.

– E numai vina ta! șuieră ea, ștergându-și cu dosul palmelor lacrimile care începeau să i se prelingă pe obraji. Sper că acum ești mulțumit. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă n-aș fi dat cu ochii de tine, acum aș fi fost logodită și fericită. M-aș fi căsătorit peste câteva săptămâni. Aș fi făcut și copii, la un moment dat, oricum. Se prăbuși pe podea și-și acoperi fața cu mâinile. Ce dezastru! Ce dezastru îngrozitor!

Nu știa cât timp stătuse prăbușită acolo, însă când lacrimile îi secară, se ridică încet și se cățăără pe scara platformei, apoi se întinse în pat. N-avea niciun rost să-și prepare ceva de mâncare, n-ar fi putut mânca în momentul ăsta. Nici cititul ori uitatul la televizor nu păreau a fi variante atrăgătoare. Voia pur și simplu să închidă ochii și să ignore durerea. Să uite toată ziua aceea și să pretindă că nu se întâmplase niciodată.

Căscă și așteptă uitarea somnului.

Mai târziu în seara aceea stomacul Kaylei se decise că avea totuși nevoie de ceva de mistuit, așa că se dădu jos din pat și merse să-și facă un sandviș cu brânză. Abia se așezase pe canapea și luase prima mușcătură, când auzi o voce devenită între timp familiară.

– Nu crezi de fapt că e vina mea, nu-i așa? Kayla își ridică privirea și se holbă la chipul acela brunet care acum nu mai zâmbea, însă expresia lui era una de evidentă compasiune. Era destul de întuneric în cameră, mai ales că stinsese și lumina din chicinetă, însă luminile de afară făceau ca totul din încăpere să fie îndeajuns de vizibil, astfel că putea vedea clar tabloul. Bărbatul părea atât de real încât Kayla simți că dacă s-ar fi apropiat de el și ar fi întins mâna l-ar fi putut atinge, i-ar fi putut simți căldura. Nu îndrăznea să facă asta

pentru că era sigură că așa halucinația ar fi dispărut și ea simțea nevoia disperată de a se agăța de ea. Așteptă în tăcere să-l audă spunând și altceva. Nu era bărbatul potrivit pentru tine, draga mea, spuse el cu blândețe. O să-ți fie mult mai bine fără el. Nu te aprecia așa cum un bărbat ar trebui s-o aprecieze pe femeia cu care urmează să se însoare. Nu erai suflete-pereche. Crede-mă, eu știu.

– Vorbești din nou! Kayla clipi de câteva ori, pentru că îl văzu mișcându-se, aproape foindu-se. De data asta știa că era trează și că nu avea febră. Era cât se poate de trează și sendviș-ul din mâna ei dovedea că totul era cât se poate de real. Mai mușcă o dată din el, pentru a se asigura de asta, și mestecă încet.

Nu putea să-și ia privirea de la el, îi zâmbi și ei i se opri respirația în gât. Era genul acela de zâmbet care putea învinge orice competiție masculină, zâmbetul unui bărbat care știa că putea să farmece pe oricine dacă asta voia, iar ea simți cum începe să se relaxeze din nou. Dacă el ar fi continuat să-i zâmbească în felul ăsta ea ar fi fost fericită să stea pe canapea și să se tot uite la el, cel puțin așa simțea acum. De ce oare artistul nu-l pictase cu zâmbetul ăsta pe față și optase în schimb pentru o abordare mai enigmatică, gen Mona Lisa?

– Da, cu tine vorbesc. Se pare că nu mai înclini spre o abordare rațională și cred că ești în sfârșit gata să mă ascuți. Greșesc?

– N-nu știu. Toată chestia asta nu e reală, nu-i așa? Dacă visez, am tot timpul din lume.

El oftă.

– Ți-am mai spus, nu contează. Cumva reușim să comunicăm și tu îți vei aminti cuvintele mele, indiferent dacă visezi sau nu. Tu decizi cum are loc totul, dacă ții neapărat să stabilești asta.

– Pe bune?

– Da. Ai încredere în mine. Te rog?

– Bine, te ascult. Ce e atât de important? Kayla se aplecă înainte pentru a-l putea privi în ochi. Aceștia erau umbriți de gene negre și dese și străluceau asemenea unor safire întunecate în lumina slabă a becurilor de pe stradă. Privirea lui o liniștea, o făcea să se simtă protejată și în siguranță. Se lăsă relaxată pe spătarul canapelei.

– Am nevoie de ajutorul tău, spuse el. Soarta se pare că-mi e favorabilă în chestiunea asta și habar n-am de ce, așa că nu mă întreba. Trebuie să acceptăm lucrul acesta, să-l luăm ca atare. Acum îți voi spune câteva lucruri despre mine. Vei memora cuvintele mele și când te vei simți mai bine vei putea verifica și singură dacă sunt adevărate sau nu. Simplu, nu-i așa? Își desfăcu mâinile în lături.

– Sună destul de simplu, dar...

– Dar ce?

– Eu... ăăă... nu, nimic. Nu-și putea lua ochii de la el. Era magnific cu haina lui de un roșu închis, haină care părea aproape strălucitoare în lumina slabă. Părea foarte înalt, un metru nouăzeci, poate un metru nouăzeci și cinci, constituție athletică, însă nu o speria deloc. Din contră, simțea că nu poate rezista impulsului de a se apropia de el și de a-l atinge. Îi zâmbi din nou, de parcă i-ar fi putut citi gândurile, iar ea simți cum i se încing obrazii. Își coborî privirea spre sendviș-ul din mână și începu să rupă bucățele de brânză pentru a-și ține mâinile ocupate. Dă-i drumul.

– Poftim?

– Am vrut să spun, continuă, spune-mi despre tine. Kayla își simțea inima bătându-i nebunește, aproape lovindu-i dureros coastele. Emoția era aproape de nesuportat. În sfârșit avea să afle cine era el.

– Foarte bine. Aruncă o privire spre fereastră, cu o

expresie serioasă și gânditoare pe chip, apoi începu. Numele meu este Jago Kerswell. Am locuit în satul Marcombe, de pe coasta Devonului. M-am născut în anul 1754, fiu din flori al unei țigănci pe nume Lenora. Kayla își înalță iute privirea. *Așa se explică înfățișarea lui*, se gândi ea. Tatăl meu a fost Sir Philip Marcombe, de la Marcombe Hall, însă n-o să găsești nicăieri date despre asta, așa că va trebui să mă crezi pe cuvânt. A fost un om bun, care și-a făcut datoria față de mine, însă bineînțeles că nu m-a recunoscut public drept fiu. Făcu o pauză, lăsând cuvintele să-și facă efectul. Când ea-și ridică din nou privirea, continuă. Fiul legitim al lui Sir Philip, John, fratele meu vitreg, s-a căsătorit de două ori, ultima oară cu o anume Miss Elizabeth Wesley. N-au fost fericiți împreună. Se opri din nou, cu privirea pierdută în depărtare, de parcă gândurile lui ar fi fost într-un alt timp.

– Și...? interveni Kayla.

– N-o să te plictisesc cu toate detaliile, pe scurt Eliza și cu mine ne-am îndrăgostit unul de celălalt și ne întâlneam pe ascuns, ori de câte ori Sir John era plecat, ceea ce din fericire se întâmpla destul de des. În vara lui 1781 mergeam adesea în mici excursii pe coastă. Sunt multe golfulețe ascunse acolo și locuri în măsură să asigure o oarecare intimitate. Îi făcu cu ochiul, glumeț, și ea simți cum un zâmbet i se întinde pe toată fața. Cu toate astea într-o după-amiază am descoperit spre dezamăgirea noastră că nu suntem singuri. Un artist și asistentul său își montaseră șevaletele pe plajă. Am intrat în vorbă cu ei. Pictau câteva peisaje marine, însă când cel mai în vârstă dintre cei doi a văzut-o pe Eliza a fost imediat cuprins de dorința de a o picta pe ea. Era foarte frumoasă, vezi tu, și îi amintea pictorului de o sirenă sau de o altă creatură de genul ăsta, cel puțin așa a spus el. Se opri, așteptând-o pe Kayla să absoarbă toate informațiile. Mă urmărești?

– Da, cred că îmi pot aminti toate astea. De fapt îi absorbea cuvintele, fiecare dintre ele întipărirându-i-se în minte, dar spera că povestea avea să ajungă curând la final, iar ea avea să și-o poată aminti în întregime.

– Eliza a fost de acord să-i pozeze, cu condiția ca tipul respectiv să-mi facă și mie un portret, portret pe care avea să-l plătească, așa că lucrurile s-au aranjat. Ai în față rezultatul, în opinia mea destul de slăbuț. Artistul n-a prea fost interesat de mine. Doar Eliza i-a stârnit entuziasmul.

– Dar cine era artistul ăsta? Pe tabloul tău nu există nicio semnătură și nimeni de la casa de licitații de unde te-am cumpărat nu știa cine e autorul. Kaylei încă nu-i venea să creadă că poartă o astfel de conversație, însă deocamdată nu voia să trateze subiectul ăsta. Savura fantezia și deocamdată era destul că bărbatul vorbea cu ea.

Jago. Chiar și numele lui era minunat.

Jago chicoti.

– Numele lui era Thomas Gainsborough, însă cum tabloul a fost realizat în secret, a fost de acord să nu-l semneze. A fost făcut ca un fel de însoțitor al portretului Elizei, care este semnat așa cum se cuvine, dar de bună seamă că tablourile n-ar fi putut fi expuse împreună, cel puțin nu cât trăia Sir John. Până la urmă au fost atârinate unul lângă celălalt în galeria de la parterul conacului Marcombe Hall, însă la un moment dat cel cu mine a fost vândut. Nu știu sigur de ce și nici când. Acum însă nu i-ar mai păsa nimănui dacă suntem împreună și aici intervii tu. Vreau să găsești portretul Elizei și să-l atârni pe al meu lângă el.

Kayla rămase cu gura căscată, uitându-se la el.

– Thomas Gainsborough! Glumești, nu?

– Nu, sunt cât se poate de serios.

Kayla se lăsă pe spate pe canapea și-și acoperi ochii cu o mână.

– Acum sunt sigură că visez din nou. Gainsborough. Sigur. Creierul meu n-ar fi putut să vină cu ceva mai original?

– Nu înțeleg. Ce e în neregulă cu domnul Gainsborough? Să înțeleg că ai auzit de el? Kayla se uită la Jago, însă el chiar părea confuz.

– Bineînțeles că am auzit de el. Ai idee cât de valoros ai fi.... vreau să spun cât de valoros ar fi portretul tău dacă ar fi fost un Gainsborough? Am plătit optsprezece mii de lire pe el, însă dacă era un Gainsborough adevărat ar fi valorat cel puțin o sută de mii, dacă nu mai mult.

– La naiba, nu mai spune! Atât de mult? Ei bine, atunci pentru tine e foarte bine. O să faci un profit uriaș.

– Da, bineînțeles că-mi doresc să fie autentic, însă nu pot dovedi asta în niciun fel. Experții au încercat deja să stabilească autorul. Ai spus și tu, tabloul nu este semnat. Nu pot să intru pur și simplu în birourile celor de la Southey's și să spun: "Mă scuzați, domnule, însă bărbatul din portretul ăsta pe care l-am cumpărat săptămâna trecută mi-a spus mie într-un vis că a fost pictat de Gainsborough, așa că n-ați putea dumneavoastră să mi-l vindeți la prețul pieței, vă rog?" În mod sigur m-ar interna într-un azil.

Jago râse și Kayla se înfioră auzindu-l. Râsul lui avea efecte ciudate asupra ei și era și foarte molipsitor. I se alătură, clătinând din cap.

– Știi, Jago, ăsta e cel mai nebunesc vis pe care l-am avut vreodată, însă e minunat și nu vreau să mă trezesc.

– Din nefericire cu toții trebuie să ne trezim la realitate la un moment dat. Cât despre autenticitatea portretului meu, tot ce trebuie să faci este să găsești portretul Elizei și astfel vei putea dovedi că sunt pictate de aceeași mână. Sunt cu siguranță anumite detalii care sunt similare, mai cu seamă unul. Un cunoscător adevărat le va găsi și astfel îți va da

crezare. De fapt oricine ar putea să găsească indiciul acela, câtă vreme portretul Elizei e încă intact.

Kayla îl privi sceptică.

– Zău? Ce convenabil. Creierul meu mă surprinde câteodată chiar și pe mine.

– Te rog, o faci? Mă ajuți?

Kayla ezită.

– Să găsesc celălalt portret? Foarte bine, nu vreau să mă cert cu tine, doar am un vis atât de frumos, așa că o să spun da, măcar pentru a te face să mai vorbești pentru o vreme. Dar, spune-mi, de ce contează atât de mult? Vreau să spun, credeam că oamenii care se iubesc se întâlnesc în viața de apoi, sau așa ceva.

– Asta e o altă poveste lungă, e destul deocamdată să-ți spun că portretele noastre trebuie să fie așezate unul lângă celălalt pentru ca noi să putem fi împreună. Ai încredere în mine.

– Și unde ar trebui să caut? Ai idee unde ar putea fi ea?

– De ce nu începi cu Marcombe Hall? Dacă urmașii ei sunt încă acolo, la fel ar trebui să fie și portretul ei. Asta dacă respectiva casă este încă în picioare, bineînțeles. Nu știu foarte sigur anul în care suntem acum sau cât de mult am așteptat.

– Cred că ar fi logic să încep de acolo.

– Bine. Atunci așa rămâne. Acum du-te înapoi la culcare pentru a te putea odihni, să începi treaba dis de dimineată.

– Dar.... Oh, foarte bine. Chiar am o durere de cap teribilă și probabil am nevoie de odihnă, asta dacă nu dorm deja. Își dădea seama că vorbise pe un ton morocănos, dar nu se putea abține. Nu voia ca visul să se sfârșească, se simțea prea bine.

– Noapte bună, atunci. Vocea i se transformase aproape într-o șoaptă, o mângâiere verbală.

Se întoarce și se uită la el, însă dintr-odată el devenise din nou nemișcat. Se urcă în pat și când se aplecă peste balustradă și aruncă încă o privire spre tablou îl văzu la fel de imobil. Doar ochii îi păreau oarecum vii. Oare visase totul? Oare încă visa? Trebuia să afle de dimineată.

CAPITOLUL NOUĂ

Cum mergeau așa de-a lungul coastei, adânciți în conversație, nu-i observară pe cei doi artiști decât când aproape că ajunseră lângă ei, și atunci era deja prea târziu pentru a evita o întâlnire. Jago dădu repede drumul mâinii Elizei, însă era destul de sigur că măcar unul dintre cei doi bărbați observase gestul lui.

– Bună dimineța, domnilor! spuse el politicoș. E o zi foarte plăcută, nu-i așa?

– Într-adevăr, bunule domn. Natura ne zâmbește astăzi, răspunse bărbatul mai în vârstă. Eu sunt Thomas Gainsborough, din Londra, fac un tur prin West Country împreună cu nepotul meu, domnul Gainsborough Dupont. Făcu o plecăciune și bărbatul mai tânăr îl imită, apoi se întoarce repede la șevaletul său.

– Îmi pare bine de cunoștință, domnule Gainsborough. Eu sunt Jago Kerswell, proprietar al hanului King's Head, din satul Marcombe, de dincolo de crestele acelea, și dumneaei este Lady Eliza. Nu era nevoie să o prezinte cu numele întreg, se gândi Jago. N-avea decât să tragă singur concluziile.

– Încântat, doamna mea, fiți sigură. Ochii domnului Gainsborough se luminară la vederea Elizei. Se aplecă și îi

sărută mâna cu o mișcare grațioasă, în timp ce Jago îl studia pe ascuns.

Artistul avea sprâncene dese și groase, ochi mari și căprui, un nas mare, roman și buze pline. Părul, care începea să încărunțească, însă se vedea că fusese șaten la un moment dat, era prins într-o coadă și legat cu o panglică neagră, simplă. Haina era dintr-un material de bună calitate, însă simplă, și la croială, și la culoare. Bărbatul părea foarte bine dispus și amabil. Jago decise că îi plăcea înfățișarea sa.

– Dar de ce îmi pierd eu timpul cu peisaje marine când există doamne așa de drăguțe ca dumneata? O veritabilă creatură a mării, spunea domnul Gainsborough, iar Eliza îi zâmbi, nesigură. Jago presupuse că era debusolată din cauza acestei întâlniri neașteptate și că se temea că soțul ei avea să afle de escapadele lor. Cu toate acestea, strălucirea din ochii domnului Gainsborough îl făcea pe Jago să creadă că bărbatul respectiv nu avea să îi părăscă. Din contră, părea a prețui această mică taină peste care dăduse din întâmplare.

– Sunt sigură că peisajele marine sunt minunate, domnule Gainsborough, repică Eliza. Pot să mă uit și eu?

– Desigur, doamna mea, deși acesta nu este nici pe departe terminat.

– Oh, este minunat! Aveți un talent rar, domnule, exclamă Eliza, apoi se uită și la opera tânărului. Și dumneata la fel, domnule Dupont. Evident, sunteți amândoi niște adevărați maestri ai picturii. Mi-aș fi dorit și eu să știu să desenez, măcar puțin, trebuie să fie o adevărată plăcere.

Domnul Dupont roși la auzul laudelor și unchiul său se uită mândru la Eliza.

– Ei, e doar o schiță. Dacă v-aș picta pe dumneavoastră, doamna mea, ar ieși o adevărată capodoperă. Se întoarce spre Jago. Unde ați spus că este hanul dumneavoastră, domnule?

– Pe coastă, la Marcombe, la cam un kilometru de aici, în linie dreaptă.

– Splendid. S-ar putea să ne vedem mai târziu, poate luăm o cameră.

– Dar, unchiule, parcă trebuia să mergem la...

– Nu avem un orar bătut în cuie. Domnul Gainsborough își fixă nepotul cu privirea și tânărul avu înțelepciunea să rămână tăcut. Aveți o cameră disponibilă pentru noaptea asta, domnule Kerswell?

– Sigur. O să am grijă să vi se pregătească o cameră așa cum se cuvine. Sper însă că nu vă așteptați la lux. Este un local mic, deși garantez pentru curățenie și pentru bucatele gustoase.

– Excelent. Nu prea îi suport pe domnii care se cred prea buni pentru a se caza la un simplu han de țară. Într-adevăr, ce-ar putea fi mai plăcut? Atunci ne vedem mai târziu.

Jago nu putu să nu observe privirea pe care i-o aruncă bărbatul acela Elizei. Spera că nu era decât o evaluare din punct de vedere artistic și nimic mai mult. Era îndeajuns de frumoasă pentru a tenta orice bărbat, însă era a lui. Avea să se asigure că domnul Gainsborough avea să afle asta, mai devreme sau mai târziu, dacă voia să stea prin părțile astea.

* * * * *

Răpăitul picăturilor de ploaie pe geam o trezi pe Kayla a doua zi. Se ridică și se întinse. Reprizele de plâns de seara trecută o epuizaseră și acum simțea că o ustură ochii. Fără îndoială că erau umflați, însă nu-i păsa. Nu avea de gând să se întâlnească cu cineva, așa că nu conta cum arăta. Se hotărâse deja să nu meargă astăzi la birou, avea să sune și să spună că este bolnavă. Nu se credea în stare să meargă la birou, chiar dacă Mike era încă plecat.

Dădu pătura la o parte și se dădu jos din pat. Merse în sufragerie și se uită la bărbatul din tablou. Jago. Îi spuse numele cu voce tare, savurând muzicalitatea lui, și visul ciudat pe care-l avusese seara trecută îi reveni în minte, clar, în detaliu. Oh, de ce nu-l atinsese când avusese șansa? Dar îi distrăsese atenția cu povestea lui ciudată. Într-adevăr, un Gainsborough autentic. Clătină din cap ca pentru ea. Cu ce avea să o mai surprindă creierul ei? Însă acum măcar avea un nume pentru el și chiar nu conta dacă era real sau nu. Jago i se potrivea perfect.

Merse împleticindu-se până la baie și ieși peste câțeva vreme simțindu-se din nou aproape om. Își făcu un ceai tare, îndulcit cu zahăr din belșug, pentru a-și recăpăta o parte din forțe. Niciun alt fel de nutriție nu i se părea pentru moment acceptabil, așa că se așeză pe canapea și se uită la Jago Kerswell.

– Dacă ai fi real și dacă ai avea cu adevărat nevoie de ajutorul meu... Cred că aş fi făcut orice pentru tine dacă aş fi trăit pe vremea ta, șopti ea, însă bineînțeles că el nu-i răspunse. Absentă, luă un carnetel și notă toate lucrurile pe care el i le spusese în vis. Își aminti totul și în mod ciudat chiar sunau ca momente și evenimente reale din viața unui om. Oare o lua razna? Oare mintea ei producea această poveste incredibilă, cu nume și date? Îi părea imposibil, însă creierul uman era o chestie ciudată. Poate te-am cunoscut într-o viață anterioară? Știa că existau oameni care susțineau că au amintiri de demult, de dinainte să se fi născut, lucruri pe care și le aminteau uneori în timpul unor ședințe de hipnoză. Poate că era posibil ca mintea ei să aducă la suprafață astfel de amintiri chiar și fără ajutorul hipnozei, în anumite cazuri? Asta ar fi putut explica cu siguranță visul foarte real pe care îl avusese și bogăția informațiilor pe care le mâzgălise pe carnetel. Cred că n-ar strica dacă aş face

unele verificări, murmură ea simțindu-se ca o idioată fie și numai pentru că lua în considerare o astfel de variantă. Dar dacă n-ar fi procedat așa, dacă n-ar fi început să sape, cum altfel și-ar fi putut da seama dacă era sau nu o halucinație? Întrebările nu i-ar fi dat pace, ar fi tot împresurat-o din colțul de minte unde ar fi încercat să le înghesuie. Acum singura întrebare era de unde să înceapă. N-avea nici cea mai vagă idee.

Apoi, pe neașteptate, o lovi inspirația.

– Da, bineînțeles! Se întinse după telefon și formă numărul lui Maddie. Sună destul de mult până când o voce somnoroasă îi răspunse.

– Da?

– Maddie? Eu sunt, Kayla. Am nevoie de ajutorul tău.

– Kayla? Maddie își drese vocea destul de zgomotos și Kayla auzi ceva spărgându-se. E abia șase dimineața și cred că mi-am distrus ceasul deșteptător. La naiba!

– Atâta e? Scuze, nu m-am uitat la ceas. Sunt cam amețită în dimineața asta.

– Îmi dau seama. Spune-mi te rog că nu e vorba iar de pictura aceea blestemată! Uite ce e, începi să mă îngrijorezi. Sincer, trebuie să încetezi să mai visezi la tipul ăsta, altfel căsătoria ta o să fie tare scurtă.

Kayla îi întrerupse predica.

– Maddie, ascultă-mă. O să-ți explic totul mai târziu, însă acum trebuie să te întreb ceva. Nu spuneai tu că știi pe cineva care își studia acum ceva vreme istoria familiei?

– Vrei să spui genealogia? Ce legătură are asta cu problemele tale? Vrei să-ți ajuți unchiul?

– Nu, dar nu spuneai tu că ai o prietenă care face chestia asta ca pe un hobby?

– Da, sigur. E vorba despre Jessie, una dintre fetele de la birou, acolo unde lucrez cu jumătate de normă. De ce?

– Ei bine, ai putea s-o întrebi cum faci să afli unde s-a născut o persoană?

O auzi pe Maddie oftând și răspunzându-i la întrebare pe tonul cuiva care se împăcase cu ideea că discută cu un nebun.

– Până și eu știu asta. Te duci la Registrul de Stare Civilă din districtul în care te-ai născut și te uiți prin registrele bisericii. Dacă ai fost botezat, asta e. Urmă o pauză, apoi adăugă. De ce? Ai nevoie de un pașaport nou? Nu te gândești să fugi din țară, sper. Nunțile nu sunt atât de rele, zău așa. O să supraviețuiești.

– Nu, nu, nu e vorba despre mine. Am nevoie de informații despre aaaă... o persoană care a trăit pe la o mie șapte sute și ceva.

– Păi atunci de ce nu-l întrebi pe unchiul tău?

– El ar vrea să știe de ce vreau să aflu asta despre acea persoană anume, câtă vreme până acum n-am părut deloc interesată de cercetările lui. Trebuie să fie vorba despre cineva care nu mă cunoaște nici pe mine, și nici familia mea.

– În cazul ăsta cred că Jessie e persoana potrivită. Ei îi plac chestiile de genul ăsta. O să o rog să te sune, bine?

– Super, merci. Crezi c-ar putea fi convinsă să mă ia cu ea într-o expediție de documentare?

– Te simți bine? Maddie părea cuprinsă de suspiciune.

– Da, da, sunt bine. Mă rog, să zicem, însă... Kayla luă o înghițitură de ceai. I-aș fi foarte recunoscătoare dacă ar merge cu mine săptămâna viitoare sau poate chiar săptămâna asta. Oricum, cât mai curând.

– Uite ce e, dacă e atât de important pentru tine, o să sun astăzi, însă poate un pic mai târziu, pentru că majoritatea oamenilor normali dorm la ora asta, să știi, adăugă Maddie pe un ton întunecat.

Kayla o ignoră.

– Faci tu asta pentru mine? Oh, mulțumesc Maddie, îți rămân datoare.

– Pentru asta sunt prietenii. Nu că ai merita, după ce m-ai trezit din atât de necesarul meu somn de frumusețe. Doamne, simt că-mi crapă capul de durere. Știam eu că n-ar fi trebuit să beau și acel al patrulea pahar, însă Jamie tot insistă.

– Oh, Maddie, îmi pare rău. Cum, stai așa, cine-i Jamie? Nu e acolo cu tine, nu? Aaaaah, nu m-am gândit la asta.

– Nu, nu, e doar un prieten. Nu te mai gândi la asta. De ce vrei să știi toate chestiile astea despre genealogie, mă rog? Faci cercetări despre strămoșii tăi pentru a-i putea demonstra soacrei tale că ești îndeajuns de bună pentru fiul ei? Maddie chicoti. Dacă nu s-a convins de asta până acum, mă îndoiesc că un pedigree ar fi suficient. Sau, stai, încerci cumva să demonstrezi că ești înrudită cu tipul din tablou? Să știi că glumeam când ți-am sugerat asta.

– Nu chiar. O să-ți explic mai târziu, încercă Kayla să se eschiveze.

– Bine. O să trec în seara asta pe la tine și poți să-mi spui atunci dacă te-a sunat sau nu Jessie. Nu te vezi cu Mike în seara asta? adăugă ea, ca și când atunci s-ar fi gândit la asta.

Ăăăă, nu. Kayla știa că nu avea cum să mai evite subiectul, așa că putea foarte bine să mărturisească totul și să scape de problemă. Mă tem că eu și Mike ne-am despărțit vineri.

Cum? țipă Maddie neîncrezătoare și Kayla își dădu seama că nu se gândise deloc în dimineața asta la cearta cu Mike. Fusesse prea preocupată de Jago și de visul ei intens, astfel că despărțirea de Mike păruse aproape lipsită total de importanță. V-ați despărțit? Dar nu se poate! Vreau să spun, de ce? Tonul ridicat al lui Maddie o făcu pe Kayla să se strâmbe și să depărteze telefonul de ureche. Haide, Kayla,

sper că nu vorbești serios. Te măriți în mai puțin de o lună, eu sunt domnișoara ta de onoare, îți amintești? Mi-am cumpărat deja rochia și tot restul.

– Îmi pare rău, Maddie, dar nunta n-o să mai aibă loc. Nu mai trebuie să faci nimic. O să-ți povestesc totul diseară, îți promit.

– Așa, păi să faci bine! Vreau să știu tot-tot, spuse Maddie pe un ton supărat. Mă auzi? Tot, în cel mai mic detaliu.

– Da, totul, jur! Kayla știa că urma să aibă parte de o seară lacrimogenă, deși era ultimul lucru pe care și-l dorea. Însă te rog să vorbești cu Jessie pentru mine. Am nevoie de ajutorul ei.

Închise, cu un nod în stomac și se pregăti de următorul telefon pe care urma să-l dea. Trebuia să-i anunțe cumva și pe părinții ei că nunta nu va mai avea loc.

Nu prea îi dădea inima ghes s-o facă.

Maddie se instalase confortabil pe canapea, înfulecând grăbită dintr-un sendviș pe care și-l cumpărase de la un fast food. Deși era înaltă și slabă avea un apetit sănătos, lucru pentru care Kayla o invidia în momentul ăsta.

– Și cum a primit mama ta vestea, până la urmă?

Kayla se juca cu sendviș-ul ei. Ambalajul o avertiza că este vorba despre un "BLT¹ American Autentic", însă ei nu-i părea prea apetisant – salata era ofilită, roșiile pălite și șunca prea tare. Pâinea avea gust de rumeguș, cel puțin în opinia Kaylei. Strâmbă din nas din cauza sendvișului ei și din cauza mirosului puternic de brânză Brie ce venea dinspre cel al lui Maggie. Încercă în schimb să se concentreze asupra întrebării care i se pusese.

– Destul de bine, de fapt, dacă te gândești cât de bucuroasă a fost când a aflat că fiica ei cea mai mică urma

¹ BLT – Bacon Lettuce Tomato – sendviș cu șuncă, salată și roșii.

să-și pună în sfârșit pirostriile. Știi cât de fericită a fost să plănuiască totul, să organizeze lucrurile, organizarea e punctul ei forte, însă mi-am putut da seama că e supărată și.... Vocea ei se pierdu.

– Știi. Te-ai simțit vinovată, nu? Nu lăsa sentimentul de vinovăție să te afecteze prea mult. Toate mamele sunt la fel, cred. Mama e disperată să mă vadă căsătorită. Maddie mai mușcă o dată din sendviș înainte să îi arunce prietenei sale o privire cercetătoare. Ești absolut sigură că nu mai e nicio posibilitate de împăcare cu Mike?

– Nu, niciuna. Kayla nu avea nicio îndoială cu privire la acest lucru. Gândul că avea să se căsătorească cu Mike o umplea de bucurie cu doar câteva săptămâni în urmă, însă acum i se părea absolut respingător. Cred că voiam să mă căsătoresc cu el din motive greșite, știi. Eram îndrăgostită de ideea de a mă căsători, nu de el. A fost un fel de fantezie la care toată lumea se aștepta, odată ce el m-a cerut. Vreau să spun, de ce-ai mai aștepta, câtă vreme ai fost de acord să te căsătorești? Însă acum știu că Mike nu este bărbatul potrivit pentru mine, și să fiu sinceră nu cred că a fost vreodată.

– Mă rog, câtă vreme ești sigură. Nu vreau să-ți mai răsucesc și eu cuțitul în rană. Maddie aruncă o privire spre sendvișul din poala Kaylei, de care aceasta abia se atinsese.

Kayla zâmbi și se strădui să muște.

– Nicio șansă să faci așa ceva. Hai să dăm uitării toată tărășenia asta, bine? Îmi pare rău de rochia ta și de toate celelalte, însă sunt sigură că o să găsești tu o ocazie la care să o folosești. Poate că o să dai tu peste Cel Ales în curând, și o să putem face schimb de rochii.

– Nu prea cred. În afară de asta, cred c-ar fi ceva de văzut, nu-i așa? Amândouă izbucniră în râs – Kayla era mai scundă cu câțiva centimetri buni decât prietena ei, și avea forme ceva mai generoase, mai ales în zona bustului.

– Atunci poate că o altă prietenă de-a ta va avea nevoie de o domnișoară de onoare. Te rog, hai să schimbăm subiectul.

– Bine, povestește-mi atunci despre nevoia asta bruscă a ta de a scormoni în istoria familiei tale. Am murit de curiozitate toată ziua, să știi.

– Nu sunt prea sigură că ar trebui să-ți spun. N-o să mă crezi niciodată, Maddie.

– Pune-mă la încercare.

Astfel, Kayla îi povesti totul despre visele ei ciudate și Maddie uită total de cina ei, rămase cu jumătate de sendviș în mână pe tot timpul istorisirii. Când Kayla termină, Maddie închise gura și se uită la tablou. Șopti încet:

– Oau! Tipul ăsta chiar te-a prins în mrejele lui, nu-i așa?

– Mă tem că da. Mă simt de parcă aș fi o adolescentă îndrăgostită până peste urechi de o vedetă intangibilă. Înțelegi ce zic? E greu de explicat, însă, oh, Maddie, trebuie să aflu. Dacă toate astea nu sunt de fapt invenția minții mele înfierbântate? Crezi că e posibil așa ceva? Vreau să spun crezi că ar fi posibil ca eu să știu ceva despre cineva pe nume Jago Kerswell, care a trăit cu mai bine de două sute de ani în urmă? N-am fost decât o dată la Devon, pe când eram copil, într-o vacanță. De ce-ar inventa creierul meu o poveste de genul ăsta? Pare o nebunie.

– Nu știu. Este într-adevăr cam ciudat. Poate că ai citit toate astea undeva. Sau poate l-ai cunoscut într-o altă viață. Ai auzit de oameni care cred c-au mai trăit și alte vieți, nu?

– Da, m-am gândit și eu la asta, însă e ceva cumva diferit.

– Hmmm. Te-a sunat Jessie?

– Da, o să mă ia cu ea luni într-o expediție de cercetare. Ea oricum își luase liber pentru ceva de genul ăsta, iar eu o să anunț din nou că sunt bolnavă. Oricum, nu pot da ochii cu Mike. Doar gândul că trebuie să mă duc la birou și să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic îmi dă o durere de cap.

– Te înțeleg. Ei bine, cred că va trebui să aștepti și să vezi ce reușești să afli luni. Cât de ciudat. Mai mănânci sendvișul ăla? Că dacă nu, îl vreau eu.

Kayla râse și i-l întinse. Doar Maddie putea să vorbească despre reîncarnare și despre mâncare în aceeași frază, însă era foarte bine să ai alături pe cineva căruia să-i împărtășești gândurile. Și nu avea nicio îndoială că Maddie avea s-o ajute să rămână cu picioarele pe pământ.

Împreună aveau să dea de capătul poveștii ăsteia.

* * * * *

– Crezi c-o să spună cuiva că ne-a văzut împreună? Eliza se juca cu nasturii din față ai hainei lui Jago, uitându-se în ochii lui cu o expresie îngrijorată.

Se opriseră lângă pavilion, locul primei lor întâlniri și doar gândul la acea întâlnire făcea inima lui Jago să bată mai iute. Viața lui se schimbase în noaptea aceea și acum nu mai era cale de întoarcere. Orice s-ar întâmpla avea să o iubească mereu pe Eliza, însă cum ar fi putut ei să fie împreună fără să se teamă tot timpul că vor fi descoperiți? Nu putea suporta gândul că totul s-ar fi putut sfârși dacă John ar fi aflat ce se întâmplă. Însă simțea că domnul Gainsborough nu era genul de om care să umble cu vorba.

– Nu, dragostea mea, nu va spune. De ce-ar face-o? Și cui ar putea spune? Nu cunoaște pe nimeni pe-aici. Și în plus de asta mi s-a părut a fi un tip de treabă.

– Îmi tot fac griji. Palmele Elizei erau acum așezate pe pieptul lui și Jago le acoperi cu ale lui, mângâind cu degetele pielea ei fină.

– Lasă-l în seama mea. Dacă va fi nevoie o să stau de vorbă cu el, ca de la bărbat la bărbat. Însă mă îndoiesc, sincer, că ne va face necazuri. Oricum, trebuie să rămânem vigilenți, ca întotdeauna.

Aruncă o privire împrejur. Pavilionul era așezat lângă vârful dealului, și de la el o cărare ducea la o mică grotă din apropiere. Se folosea doar vara, ocazional și aproape nimeni nu venea până aici, mai ales că era pe domeniul Marcombe. Însă exista întotdeauna posibilitatea să apară cineva, așa că nu se știe cât mai avea să fie în siguranță secretul întâlnirilor lor.

Era în mod sigur o chestiune de timp până aveau să fie descoperiți.

* * * * *

Kayla simțea că parcă nu mai venea odată ziua de luni. Orele se scurseră greu săptămâna aceea. Jessie îi spusese să se întâlnească lângă stația de metrou de la Farringdon, la zece. Kayla era atât de nerăbdătoare încât ajunsese cu o jumătate de oră mai devreme și măsură cu pași nerăbdători trotuarul până când, la zece fix, o fată obișnuită, cu părul șaten și cu ochelari, se apropie de ea și o întreabă dacă ea era Kayla.

– Da, cum ți-ai dat seama? Am uitat să-ți spun cum arăt, așa că mă temeam că n-ai să mă găsești.

– De fapt cred că ne-am mai întâlnit, la o petrecere sau ceva de genul ăsta, însă ăsta s-a întâmplat acum o veșnicie. Eu nu prea ies.

Kayla nu se putu abține să se întrebe de ce oare. Deși Jessie nu era machiată și își strânsese părul într-un coc neglijent la spate, nu era urâtă și nici nu părea timidă. Ochii de un albastru violet păreau mari și inteligenți în spatele lentilelor. Poate că nu-i plăcea să socializeze sau avea alte modalități preferate de a-și petrece timpul, se gândi Kayla. Oricum, nu era treaba ei.

– Oh, da, așa e. Acum că mi-ai spus, îmi aduc aminte că ne-a prezentat Maddie la un moment dat. Oricum, îți

mulțumesc mult că ți-ai rupt din timpul tău pentru a mă învăța cum să procedez astăzi, replică Kayla. Nu mă pricep deloc la chestiile astea, așa că habar n-aș avea de unde să încep.

– E în ordine. După cum ți-am spus la telefon, mă duceam oricum acolo. Să mergem.

Jessie o luă în jos pe stradă.

– Mergem la Societatea pentru Genealogie. Nu e departe de aici. Cei de-acolo au o grămadă de informații, însă dacă nu găsim ce cauți, putem încerca și în altă parte mai târziu. S-ar putea să trebuiască să mergem la Arhivele Naționale din Kew, însă nu e mare lucru. Se poate face. Mai sunt și o grămadă de alte lucruri pe care le găsești pe internet, dacă ești dispusă să plătești pentru a le cerceta.

– Minunat. Mulțumesc.

Societatea pentru Genealogie se dovedi mult mai mică decât se așteptase Kayla, însă tot spațiul disponibil era ocupat de informații genealogice de toate felurile. Existau o bibliotecă, o librărie și o încăpere mare plină de microfilme și de fișete. Își lăsară hainele într-o garderobă, jos și se îndreptară spre bibliotecă. Kayla simți că intră într-o lume cu totul nouă. Nu fusese niciodată interesată de arborele său genealogic și nu se gândise că există astfel de locuri, ca SoG, așa cum îi spunea Jessie.

– Așadar, deci, ce căutăm? întrebă Jessie.

– Astea sunt informațiile care mi s-au dat, însă nu sunt sigură că... ăăă... persoana care mi le-a dat le-a înțeles și ea corect, așa că aș vrea să verific dacă se confirmă. Kayla îi întinse bucata de hârtie pe care scrisese chestiile pe care i le spusese Jago în vis. Acum că era aici se simți dintr-odată prost. Oare nu fusese o născocire a imaginației sale? Până la urmă, cum ar fi putut fi altceva? Și ce va spune Jessie când va descoperi că nimic nu era real, că nicio persoană cu numele acela nu existase vreodată?

– Jago Kerswell, născut în 1754 la Marcombe, în Devon, citi Jessie cu voce tare. Bine, să vedem dacă există aici registre ale parohiei din Marcombe. Biblioteca avea un raft întreg de tomuri dedicate ținutului Devonshire, și nu peste multă vreme Jessie deja se uita peste ele, iar Kayla aștepta undeva pe lângă ea. Începu să se uite împrejur în timp ce-și rodea o unghie, minunându-se de numărul mare de oameni din încăpere care păreau foarte ocupați cu căutările lor. Se simțea ca o impotografie, însă cuvintele lui Jessie o calmară puțin. Nu trebuie să te aștepti la prea multe, să știi. Uneori registrele dintr-un loc anume n-au rezistat trecerii timpului, sau, chiar dacă au făcut-o, la noi au ajuns doar fragmente. Așa că să nu te superi dacă nu găsim nimic astăzi.

– Bine.

– Oh, uite, am găsit ceva: Jessie scoase o carte din raft și începu să o răsfoiască. Hmmmm, scrie aici că Marcombe e un sătuc lângă coastă și că există o familie cu același nume care a stăpânit conacul de-acolo vreme de mulți ani, însă nu există un index de registre ale parohiei.

– Deci înseamnă că există! aproape că strigă Kayla, însă reuși în ultimul moment să-și tempereze entuziasmul. Nu voia ca Jessie să o creadă nebună de legat. Era foarte ușurată să afle că măcar exista un loc cu numele acela în Devon, însă presupunea că ar fi putut auzi de el la un moment dat și restul poveștii să nu fie decât rodul imaginației ei înfierbântate. Ăăăă, și atunci ce facem? întrebă ea.

– Va trebui să mergem jos și să vedem dacă există registrele respective pe microfilm. Apoi trebuie doar să îl răsfoiești. Hai să mergem. Jessie puse tomul la loc și se îndreptă spre scări, uitându-se peste umăr cu un zâmbet pe buze. Va trebui să mă scuzi dacă mă mai ia valul câteodată. E febra vânătorii, ca să zic așa. Îmi place la nebunie.

– Faci des chestia asta?

– Oh, da. Acum lucrez la un studiu despre un nume, despre numele de familie al mamei mele, care este Delessay. Lucrez la asta de ani de zile. Bunica mea m-a pus pe făgașul ăsta, cu poveștile ei despre cum familia noastră a fost bogată și a avut multe pământuri pe care le-a pierdut pe nedrept. Am fost curioasă să văd care este de fapt adevărul și nu după multă vreme m-am infectat cu virusul genealogiei. Dă dependență, zău așa.

– Și poveștile bunicii tale s-au dovedit adevărate?
Jessie râse.

– Nu, cel puțin nu în perioada cuprinsă între secolul șaptesprezece și prezent. Doar până acolo am reușit să sap deocamdată. Cred că bunica mea visa frumos, însă niciodată n-a fost fericită cu ce-a avut. Am găsit fermieri, fierari și hangii în neamul nostru, însă majoritatea strămoșilor mei au fost agricultori care nu știau nici măcar să scrie sau să citească. Niciunul dintre ei n-a avut multe pământuri.

– Și ce-a spus bunica ta când i-ai zis toate astea?

– Din fericire a murit înainte ca eu să ajung prea departe cu cercetările, așa că n-am fost pusă în situația de a o deziluziona. Jessie zâmbi din nou. Mă îndoiesc oricum că m-ar fi crezut. Era genul de persoană care dacă îi arătai ceva scris într-o carte, ceva ce-i contrazicea spusele, ar fi susținut că e o greșeală de tipar. Râseră amândouă.

– Știu genul. Și tatăl meu are ieșiri de genul ăsta.

Camera microfilmelor i se păru fascinantă Kaylei. Erau acolo mulți alți genealogiști entuziaști – nu știa dacă sunt amatori sau profesioniști – care păreau lipiți de ecranele luminoase ale cititoarelor de microfilme, răsfoind în tăcere rolă după rolă de documente genealogice. Îi observă și le admiră răbdarea în timp ce Jessie plecă să caute registrele parohiei din Marcombe.

– Le-am găsit. Jessie se întoarse agitănd triumfătoare o

cutiută din plastic. Am avut noroc pentru că nu au copii de pe toate registrele aici. Acum nu mai trebuie să mergi la Exeter sau să aștepti săptămâni întregi până când vine filmul de la Centrul Mormon.

– Ce treabă au mormonii cu chestia asta?

– Au un mare centru de cercetare și poți comanda de la ei microfilme cu arhive de documente, însă, cum am spus, nu va trebui să mergem acolo.

Kayla nu era foarte atentă la explicațiile primite, însă o urmări cu interes pe Jessie cum extrage filmul din cutie și cum îl întinde cu dexteritate pe două role.

– Văd că ai mai făcut chestia asta până acum. Mie mi-ar fi luat o veșnicie până m-aș fi prins încotro să mă îndrept mai întâi.

– Repetiția duce la perfecțiune, nu-i așa? Bine, așa, acum să vedem. Jessie derulă filmul înainte. Conținea arhivele mai multor sate diferite, pentru că erau oricum destul de mici și deci nu aveau arhive prea mari. Nu după multă vreme, ajunse și la cel căutat. Aici e Marcombe, uite.

Kayla se uită la ecran și la scrisul acela de mână, șters, aporape ilizibil de pe documentele vechi.

– Cum Dumnezeu poți citi așa ceva? Mie mi se par scrise în greacă.

– Oh, te obișnuiești, deși unele sunt mai rele decât altele. Cel mai greu e atunci când sunt foarte șterse. Mă rog, să vedem, o mie șase sute, o mie șapte sute, o mie șapte sute cincizeci și unu, și doi, și trei și... patru. Uite, aici este.

Ochii Kaylei erau acum lipiți de ecran. Își ținu răsufarea. Asta era. Momentul adevărului. Acum că găsiseră registrul, brusc nu mai era așa sigură că voia să afle adevărul. Dacă totul fusese o invenție a creierului ei s-ar simți ca o mare idioată. Pe de altă parte, dacă s-ar fi dovedit adevărat, n-ar fi fost toată povestea asta una de speriat? Oricum, acum era 90

prea târziu pentru regrete. Jessie scăpă un strigăt de bucurie, apoi își puse mâna la gură.

– Ups! Scuze, aici trebuie să păstrăm liniștea. Dar uite, Kayla, e chiar aici. Arată spre un rând scris de mână și spuse cu voce tare. "Botezuri, 1754. Jago Kerswell, fiu al Lenorei Kerswell, o călătoare. Copil din flori, născut la 24 iunie."

– Oau, nu-mi vine să cred, șopti Kayla și dădu drumul unei respirații tremurătoare. Și chiar nu putea să creadă. Contase cumva pe faptul că totul era o plăsmuire a minții ei, un vis. Însă acolo era dovada, negru pe alb, în fața ochilor ei. Era adevărat. Înghiți nodul din gât și adăugă: Deci avea dreptate.

– Cine?

– Cum? Oh, una dintre rudele mele. Ăăă, putem să verificăm și restul chestiilor pe care le-am notat?

– Sigur, dă-mi voie. "Sir John Marcombe", vrei să aflăm când a fost creștinat? N-ai scris nicio dată.

– Știu, însă ar trebui să fie cam în aceeași perioadă, poate un pic înainte sau după.

– Hai să începem din 1740 și să o luăm în sus, să vedem ce găsim. O să îi notăm pe toți cu numele de Marcombe și mai târziu o să vedem eventualele legături de rudenie dintre ei.

Găsiră notat botezul unui anume "John Marcombe, fiu al lui Sir Philip, nobil, și al soției sale Martha, doamnă de Marcombe" în 1750, apoi botezul unui alt copil, pe nume Margaret, cam un an mai târziu. O săptămână după botez atât Margaret, cât și Martha, doamna de Marcombe erau îngropate cel mai probabil împreună.

– Oh, cât de trist, spuse Kayla. Deci Sir Philip a rămas singur cu un fiu de doar un anșor, bietul de el!

– Da, doamna Marcombe a murit probabil din cauza unei infecții a placentei, degenerată în peritonită. O grămadă de

moașe de pe vremea aceea nu prea știau ce înseamnă igiena și ce importanță are ea.

– Îngrozitor! Suntem atât de norocoase acum, nu-i așa?

Își continuă cercetările și găsiră în registrele parohiei că Sir Philip murise în 1774 și un an mai târziu, în 1775, fiul lui, Sir John, se căsătorise cu o anume Miss Mary Ashford.

– Se pare că nu au avut copii, comentă Jessie când văzu că nu găsesc niciun fel de înregistrări despre vreun copil al acelui cuplu. Și uite, această doamnă Marcombe e înregistrată în registrul de îngropăciuni în 1778. Se pare că a căzut victimă unui fel de febră. După doar un an Sir John, văduv, s-a recăsătorit cu Miss Elizabeth Anne Wesley.

– Da, ai dreptate. Kaylei aproape că nu-i venea să-și creadă ochilor. Tot ce spusese Jago se dovedise adevărat. Absolut totul. La naiba! Cum e posibil?

– Hai să vedem dacă au avut copii, murmură Jessie, derulând încet filmul înainte, fără să observe că Kayla devenise foarte tăcută. Nimic în 1780..., nici în 81, ciudat. De obicei găsesc copii în primii doi ani de căsătorie. Oh, stai așa, uite aici.

Kayla se uită pe ecran și citi:

– "Botezat, 30 aprilie 1782, Wesley John, fiu al lui Sir John Marcombe, Bt. (născut pe 23 martie)". Nu e nicio mențiune despre soția lui. Mă întreb de ce?

– Numele lor nu erau totdeauna notate, tatăl era cel important. Și uite, aici lipsește o pagină, așa că nu știm dacă mama și copilul au supraviețuit. Urâsc când se întâmplă așa!

Se părea că nici înainte, nici după această dată nu mai apăreau alți copii, deși cercetară registrul de botezuri până la anul 1810 inclusiv, moment în care fiul pe nume Wesley John era deja căsătorit și avea copii.

– Deci, te ajută cu ceva informațiile astea? Întrebă Jessie

– Da, sunt exact ce-mi trebuia. Nu știu cum să-ți

mulțumesc îndeajuns, ai fost minunată.

– Nu-ți face griji, m-am distrat de minune. Serios, întotdeauna am o satisfacție aparte când găsesc ceea ce caut, și crede-mă, nu e ceva ce se întâmplă prea des. Acum înțelegi ce vroiam să spun cu "febra vânătorii"? Ochii albaștri violeti ai lui Jessie sclipeau de entuziasm.

Kayla dădu din cap, gândindu-se că Jessie habar n-avea ce însemnătate, ce miză avea această vânătoare.

CAPITOLUL ZECE

Jago descoperi că, domnul Gainsborough era un tip ușor de mulțumit. Mult vin bun, o servitoare tânără și gata să-i îndeplinească orice dorință și bărbatul devenea fericirea întruchipată. Mult după ce nepotul său se dusese la culcare, domnul Gainsborough îi întreținea pe ceilalți clienți ai lui Jago cu comentariile lui pline de tâlc, cu conversații animate și cu abilitățile sale muzicale. Pusese mâna pe o lăută și cântase mai multe melodii, astfel că sala de mese devenise un loc vesel și plin de viață.

Jago își găsi timp și pentru a sta de vorbă cu oaspetele său.

– Ah, domnul Kerswell. Aveți un han foarte drăguț și intim. Chiar foarte drăguț.

– Vă mulțumesc frumos. Cei mai mulți gentlemani îl găsesc sub așteptările dumnealor. Jago zâmbi, dând de înțeles că nu prea pune preț pe astfel de oameni, și nici pe părerile lor.

– Ha! Gentlemani. Au un singur lucru bun – punga. Știi

dumneata – domnul Gainsborough se apropie și începuse să șoptească asemenea unui om care a băut un pic mai mult decât se cuvenea – că dacă n-ar trebui să câștig niște bănuți și să opresc astfel cicăleala infernală a soției mele n-aș mai picta niciun portret? Nici măcar unul.

– Să înțeleg că faceți multe portrete, domnule Gainsborough?

– Oh, da. Afacerea asta cu chipuri ține grijile departe de ușa mea. Dacă aș avea de ales, mi-aș petrece tot timpul pictând peisaje. Pentru mine nu există nimic mai minunat decât scenele liniștite, rurale – așa văd eu viața.

– Sunt de acord cu dumneavoastră, domnule.

– Nu mă înțelege greșit, există din când în când fețe care merită a fi immortalizate într-un tablou. De exemplu doamna pe care am întâlnit-o în dimineața asta. Ei bine, așa arată adevărata grație și frumusețe. Mi-ar plăcea să-i fac portretul, chiar mi-ar plăcea.

– Atunci de ce nu mai rămâneți câteva zile, pe socoteala mea, bineînțeles, și așa puteți să o pictați și pe doamna? Sunt sigur că va fi de acord. *Și mie mi-ar plăcea la nebunie să am un tablou cu ea*, adăugă Jago în gând. Fără îndoială că veți fi și plătit pentru strădania dumneavoastră. Soțul domniei sale este destul de bogat. De fapt, sunt sigur că l-ar putea convinge să cumpere și câteva dintre peisajele dumneavoastră, cu munții și cu marea.

– Excelentă idee, amice. O să-i spun și nepotului meu de dimineață. Domnul Gainsborough se decise foarte rapid și distracția continuă.

Totuși Eliza se dovedi neobișnuit de încăpățânată. Nu voia să-și facă portretul decât dacă domnul Gainsborough promitea să îi facă și lui Jago un tablou. Până la urmă acesta fu de acord și își montă șevaletul în golfulețul din apropiere unde se întâlniseră prima dată.

– De ce doriți să mă pictați aici, domnule Gainsborough? N-ar fi mai convenabil undeva înăuntru? îl întrebase Eliza.

– Nu, dragă doamnă. Vedeti dumneavoastră, culorile dumneavoastră se potrivesc perfect naturii înconjurătoare de aici și așa vreau să vă immortalizez.

Artistul hașură cu cărbune pe pânză locul aproximativ unde avea să vină chipul, apoi o desprinse de pe șevalet și trase de corzile care o fixau temporar la spate până când zona respectivă ajunsese la marginea pânzei. Apoi își puse șevaletul lipit de capul Elizei, care se uită la el contrariată.

– Trebuie să vă observ trăsăturile de foarte aproape, doamna mea, explică el. O să-l fac să vă semene foarte bine, vă asigur.

– Foarte bine. Cum nu mai pozase niciodată pentru un portret, Eliza nu comentă. Purta o rochie simplă, verde, de culoarea mușchiului de copac, rochie cu care domnul Gainsborough se arătase de acord. Artistul insistase să-și lase părul liber.

– Minunat. Părul dumneavoastră blond deschis, ochii căprui și rochia verde se vor potrivi de minune cu stâncile, mușchiul și lichenii din jur. O să fie o compoziție superbă, vă promit.

Jago, care stătea la o distanță respectabilă, era sigur că omul avea dreptate. În plus de asta, orice tablou în care apărea Eliza nu avea cum să nu fie decât unul minunat.

* * * * *

– Zici c-ai găsit tot? Absolut tot? Maddie părea neîncrezătoare la telefon, exact la fel cum se simțea și Kayla însăși.

– Da, tot până în cel mai mic detaliu. A fost extraordinar, cu adevărat extraordinar.

– Și tu credeai că ai visat totul?

– Chiar am visat, îți jur. Nu e posibil să fi vorbit cu bărbatul din tablou. Însă cum îți explici informațiile găsite?

– E ciudat. Chiar un pic înfricoșător, dacă stai să te gândești. Simt fiori pe șira spinării. Poate că te bântuie și de fapt nu vorbești cu tabloul, ci cu o stafie.

– Și asta e posibil, cred. Nu m-am gândit la varianta asta. O stafie. Kayla trase aer în piept. Se temuse întotdeauna de supranatural și preferase să nu asculte povești cu stafii în copilărie.

Maddie rămase tăcută o vreme, apoi întrebă.

– Și acum ce ai de gând să faci?

– Nu știu. Cred c-ar trebui să aflu dacă acest conac Marcombe este încă în proprietatea urmașilor lui Sir John, și apoi eventual să le fac o vizită. Ce părere ai? Ți se pare o nebunie?

– De fapt mi se pare cel mai interesant lucru pe care l-am auzit vreodată. Și de necrezut.

Izbucniră amândouă într-un râs aproape isteric, astfel că tensiunea se mai risipi, devenind cumva mai suportabilă. Kayla simți că poate până la urmă totul avea să se rezolve. Dacă Maddie o credea și era de partea ei, putea face față la orice. Își dovedise dincolo de orice urmă de îndoială că mintea ei nu-i juca renghiuri. Acum trebuia să continue cercetările. Ce altceva ar fi putut să facă? Era prea interesantă povestea asta.

– Când te duci? o întrebă Maddie.

– Cine știe? Mă tem că mai întâi va trebui să îmi pun ordine în propria viață înainte de a face ceva în direcția subiectului ăsta. Va trebui să-mi găsesc o slujbă nouă, pentru că nu pot să lucrez în același birou cu Mike acum, ar fi ceva de nesuportat. Chiar dacă fac schimb cu una dintre celelalte fete, tot va trebui să-l văd tot timpul. Îți imaginezi cât de jenant ar fi?

– Da, nu ar fi prea bine, asta-i sigur. Ar trebui să-i anunți cât mai curând cu putință.

– Mi-am dat deja demisia, sunt în preaviz. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, m-am gândit eu.

– Poți să lucrezi ca angajat temporar, ca mine, până când îți găsești altă slujbă permanentă. Așa ai și ceva bănuți, ai și un program flexibil.

– Da. Mare păcat, totuși, chiar îmi plăcea acolo. Sunt sigură însă că vor înțelege.

– Oh, aș vrea să pot merge și eu la Devon cu tine, însă am un post foarte bun în momentul ăsta și am fost de acord să stau cel puțin o lună, altfel nu mi l-ar fi dat. Maddie părea că își dorea din tot sufletul. Asta e singura problemă cu angajatul temporar, trebuie să iei ceea ce ți se oferă.

– Hei, ia-o mai încet! Încă nu sunt sigură că mă duc la Devon. E posibil ca familia Marcombe să se fi mutat de mult de acolo. Vorbim despre o perioadă de peste două sute de ani. Se poate foarte bine ca respectivul conac să se fi prăbușit de mult în mare sau ceva de genul ăsta. Va trebui să aflu toate astea înainte.

– Mă rog, oricum ar fi, o să pleci la un moment dat undeva, și mie mi se pare mai interesantă o astfel de călătorie decât serviciul.

Kayla zâmbi.

– Ai dreptate. Cred că o să-mi placă operațiunile astea de căutare. Se uită la portretul lui Jago și putu să jure că-l vede făcându-i cu ochiul. Blestematule, șopti ea după ce închise telefonul, însă nu se putu abține și-i aruncă un zâmbet.

Până la urmă totul se dovedi surprinzător de ușor, iar Kayla începu aproape să creadă în soarta despre care-i vorbise Jago în vis.

Pentru că bătrânul domn Martin, șeful de la Resurse

Umane, o plăcea și înțelesese și dilema ei, fusese de acord să o mute pentru două săptămâni într-un alt departament. Restul perioadei de preaviz își luă concediu fără plată.

– Bineînțeles că îți vom duce dorul, îi spusese el amabil, însă înțeleg că va fi cam imposibil să rămâi aici. Nu mă îndoiesc că-ți va fi ușor să îți găsești altceva, însă îți voi scrie o recomandare excelentă, în caz că vei avea nevoie de așa ceva. Kayla îi era foarte recunoscătoare, aproape că izbucnise în lacrimi.

În următoarele câteva zile se întâlnise cu Mike de câteva ori și își dăduse seama că el așteptase ca ea să-și ceară scuze pentru cuvintele ei "nesăbuite". Cum nicio astfel de scuză nu fusese rostită, el o invitase cu mare pompă, ostentativ pe una dintre celelalte secretare la masă, și a doua zi îi cumpărase un buchet mare de flori. Trandafiri roșii, firește. Kayla îl ignorase și câteva zile mai târziu el lăsase pe biroul ei câteva sacoșe care conțineau haine și alte câteva mărunțișuri lăsate de ea în apartamentul lui. Kayla făcuse la fel cu lucrurile lui și îi trimisese și un mesaj prin sistemul intern de poștă electronică, mulțumindu-i, însă nu primise niciun răspuns. Și după câte se părea asta fusese totul.

– Nu-i așa că-i ciudat cum relațiile se pot sfârși atât de abrupt? îi spuse ea lui Maddie în seara aceea la telefon. Un an e o perioadă destul de lungă, zău așa, și tot ce a rămas în urmă au fost trei sacoșe de plastic pline cu lucruri.

– Da, dar privește și partea cea bună – măcar nu le-a aruncat la gunoi. Și gândește-te și la înțelepciunea pe care ai câștigat-o, adăugă Maddie pe un ton teatral. Kayla chicoti. Puteai întotdeauna să contezi pe Maggie să te înveselească.

– Singurul lucru pe care l-am învățat este că ar trebui să stau dracului departe de orice licitație, replică ea și aruncă o privire spre Jago, care făcea iar pe Mona Lisa.

Sâmbăta următoare Kayla merse la biblioteca centrală din Kensington, lângă Primărie, în căutare de noi informații. Locuia la o distanță destul de mică de clădirea imensă, în stil victorian, cu cărămidă roșie, astfel că imaginea ei îi era destul de familiară. Cărțile îi erau la fel de necesare ca și aerul, așa că mergea regulat la bibliotecă – apartamentul ei era prea mic pentru a putea adăposti prea multe cărți, își cumpărase doar câteva volume. De data asta nu căuta însă ceva de citit.

Fu trimisă la etajul întâi și acolo, în Biblioteca de Referințe, găsi ce căuta – volumul imens al celei mai noi ediții *Debrett's Peerage & Baronetage*¹. Se duse la o masă de lectură și se așeză, începând să-l răsfoiască în căutarea paginilor relevante. Numele erau în ordine alfabetică, așa că nu dură mult.

– Bingo! exclamă ea involuntar și fu ținta mai multor priviri dezaprobatore venite din partea celorlalți cititori. Roși și ridică din umeri într-un gest tăcut de scuze, apoi privi pagina din fața ei. Acolo era scris tot, negru pe alb.

MARCOMBE (C) 1740, de Marcombe Hall, Marcombe, Devon

Sir Wesley John, Baronet de gradul 7, născut în 1977, fiul cel mare al lui Sir John Philip, căsătorit în 2002 cu Caroline Marie Campbell, fiica lui Henry Andrew Campbell, urmași.

Fiica, în viață, Eleanor Elizabeth Marie, născută în 2005

Fratele, în viață, Alexander Philip, născut în 1980

Deci încă exista un descendent al lui Sir John, care locuia încă la Marcombe Hall.

¹ Este un catalog complet al aristocrației Britanice. Conține detalii ale genealogiei tuturor ducilor, marchizilor, vicontilor, conților, baronilor și baroneților britanici, cu menționarea fiecărui membru în viață al ramurilor masculine ale familiilor respective.

– Excelent, șopti Kayla și își notă această informație înainte de a înapoia cartea la raft.

Apoi se uită în cartea de telefoane a regiunii Devon Sud Est și notă numărul de telefon ce apărea în dreptul numelui "Marcombe, W.J." Nu era nicio mențiune a vreunui titlu de noblete, însă cum erau doar câteva alte persoane cu numele de Marcombe, toate cu alte inițiale ale prenumelor, și cum adresa era Conacul Marcombe, presupuse că acela era numărul corect. Acum tot ce mai trebuia să facă era să își adune curajul necesar pentru a suna acolo și pentru a întreba dacă domnul mai avea vreo pictură de Gainsborough. În cazul în care mai existau la conac astfel de picturi, trebuia să întrebe dacă ar fi putut să treacă și ea pe acolo, să arunce o privire.

Înainte să plece din bibliotecă împrumută trei cărți despre Thomas Gainsborough, poate-mai găsea unele indicii și acolo. Deși încă se îndoia de cele spuse de Jago despre marele artist, nu strica să se pregătească pentru orice fel de eventualitate.

Telefonul mobil începu să sune chiar când Kayla intra pe ușa apartamentului ei. Se grăbi să răspundă.

– Alo?

– Kayla, aici Maddie. Mă întrebam dacă nu vrei să ieși în seara asta. Noi vrem să mergem la un pub drăguț pe care tocmai l-am descoperit. E lângă râu.

– Mulțumesc, dar nu, mulțumesc. O să-mi petrec seara cu Jago.

– Glumești, nu?

– Nu. Kayla chicoti. Sunt foarte serioasă.

– Vorbește cu tine din nou? Dacă da, vin și eu imediat. Vreau să stau și eu un pic de vorbă cu el. Nu e corect să te distrezi doar tu.

– Nu, nu, stai liniștită, nu pierzi nimic. Și el nu vorbește cu mine când sunt trează, doar în vis. Cred. Am vrut să spun că în seara asta vreau să mai fac unele cercetări legate de el,

așa că nu prea am timp de ieșit.

– Hmmm. Maddie nu părea foarte convinsă. Mă rog, ești sigură că nu te pot tenta cumva?

– Sigură, îmi pare rău. Chiar nu am dispoziția necesară, după tot ce s-a întâmplat. Sunt sigură că înțelegi.

– Bineînțeles. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Poate ne vedem mâine?

– Bine. Hai pe la mine la prânz, sau ceva de genul ăsta.

Kayla își pregăti o cină frugală – omletă cu pâine prăjită – apoi se așează pe canapea cu un pahar de vin în mână și cu una dintre biografiile lui Gainsborough. Afară sunetele ce compuneau coloana sonoră a Londrei de fiecare zi – trafic, sirene, oameni – continuau să se audă ca în fiecare zi, însă apartamentul Kaylei era cufundat în liniște, astfel că ea putu să se concentreze asupra cititului. În scurtă vreme fu absorbită de detaliile vieții lui Gainsborough și descoperi că acesta fusese un tip fascinant. Din când în când, citind despre unele vorbe de duh ce i se atribuiă sau despre anumite adăugiri cam indecente pe care le făcea la unele dintre scrisorile lui, scăpa câte un chicot. Timpul se scurse repede și când își ridică privirea din carte văzu că trecuse de miezul nopții. Dădu pe gât și restul de vin, care se încălzise deja.

– Te rog, îmi spui și mie ce e atât de amuzant?

Kayla aproape se înecă cu vinul iar cartea groasă căzu pe podea cu o bufnitură. Tușind își ridică privirea spre fața enigmatică și zâmbitoare a lui Jago, uitându-se urât la el. Nu se mișca, însă îi recunoscuse vocea. Era vocea pe care o auzise în visele sale. Nu putea fi vorba despre nicio greșală.

– La naiba, Jago, ai fi putut să aștepți până îmi înghițeam vinul, mormăi ea. Criza de tuse luă sfârșit într-un final și ea se aplecă să-și ridice cartea. Cred că trebuie să merg la un doctor, chiar trebuie. Sau poate am băut prea mult vin, deși aș fi putut să jur că nu mi-am turnat decât un pahar.

– Îmi cer scuze. Îi putea auzi vocea foarte clar, deși părea că vine de foarte departe. O să încerc să fiu mai atent pe viitor.

Kayla simți un fior rece învăluind-o în zona stomacului, o senzație care n-avea nimic de-a face cu vinul pe care îl băuse. Era frică pură, cu tentaculele ei scârboase răspândindu-i-se prin vene. Se uită fix la tablou. Bărbatul acela chiar îi vorbea, și acum nu dormea.

– Ești o fantomă? șopti ea. Așa reușești să îmi vorbești?

– Poate, veni răspunsul. Cu siguranță sunt mort, însă habar n-am dacă sunt sau nu o fantomă. Nu părea a fi deranjat de niciuna dintre variante.

Kayla închise ochii. Dacă își permitea să se gândească la ce se întâmpla, să raționeze, avea să leșine. Era speriată de moarte. Vorbitul cu o fantomă sau cu un tablou erau variante la fel de înspăimântătoare, și totuși asta făcea. Se ciupi tare pentru a se asigura că de data aceasta nu visa și văzu pata roșie care îi apărură pe braț.

– Încearcă să nu te gândești la asta, o sfătui el, de parcă i-ar fi putut citi gândurile. Acum, te rog, spune-mi ce te amuza atât de tare. Mă simt cam singur aici, nu mi-ar strica puțină distracție.

– Nu sunt prea sigură că ar trebui să vorbesc cu tine. Dacă mă aude cineva ajung sigur la spitalul de nebuni. Pe lângă asta, sunt foarte speriată.

– De mine? N-ai de ce să fii. Nu-ți pot face niciun rău.

– Nu, nu neapărat de tine, ci de ceea ce se întâmplă.

– Dar i-ai spus prietenei tale c-o să-ți petreci seara cu mine. Te-am auzit foarte clar. Iar pe ea n-a părut să o deranjeze foarte tare. Nu e vorba despre roșcata aia drăguță care a fost aici alaltăieri?

– Jago! Tragi cu urechea la conversațiile mele și mă spionezi? Numai gândul acesta era de ajuns pentru a-i face

pielea de găină, însă o parte din teama ei se evaporase, înlocuită de indignare.

– Ei bine, nu le ascult pe toate.

– Ești viu tot timpul? Adică nu viu în adevăratul sens al cuvântului, ci.... Înțelegi tu, conștient sau ceva de genul acesta? Kayla oftă. Nu îmi vine să cred că întreb așa ceva, murmură ea înainte să își ridice din nou privirea spre el. Încă nu mișca niciun mușchi.

– E destul de greu de descris. Jago ezită. Presupun c-aș putea spune că exist. Pot să aud anumite lucruri, pot să le văd pe altele, deși cu siguranță nu totul. Uneori mă trezesc în beznă totală. Când se întâmplă asta nu am percepția timpului care se scurge și nici nu aud nimic. Nu pot decât să gândesc. Se opri pentru un moment. Se pare că e ceva care mă împiedică să vorbesc și cu altcineva în afară de tine. Bănuiesc că asta face parte din vrajă.

– Vrajă? Ce vrajă? Dumnezeuule, nu cred așa ceva – fantome, vrăji, oare ce mai urmează?

– Nu pot intra în detalii în momentul de față. E suficient să-ți spun că ce se întâmplă între noi în momentul acesta se datorează unei vrăji, și tocmai de aceea trebuie să mă ajuți să o găsesc pe Eliza. Când o să o găsești, când o să fiu din nou lângă ea, vraja va fi ruptă.

– Și nu vei mai putea să-mi vorbești?

– Asta n-aș putea să-ți spun. S-ar putea, însă va trebui să vedem atunci când se va întâmpla.

– Minunat. Abia aștept. Kayla rămase tăcută pentru câteva momente, apoi continuă. Știi, e ciudat, însă acum după ce am vorbit o vreme nu mă mai simt atât de speriată. Mai degrabă amorțită. De parcă aș purta conversații cu morți tot timpul. Kayla clipi. Era adevărat. Degetele înghețate care îi cuprinseseră stomacul își slăbiseră strânsoarea și ea se simțea înspăimântător de calmă. Se întrebă vag de ce oare nu

se panicase și nu o luase la fugă spre ușă, de ce nu făcuse orice altceva decât să stea acolo și să converseze cu o voce fără trup.

– Cred că e parte din magie. Dacă ai fi fost prea înspăimântată de mine n-ai mai fi putut să mă ajuți. Pe de altă parte dacă mă placi o să faci tot posibilul să mă ajuți. De aceea cred că vraja te face să mă placi.

Să-l plac! Dac-ar ști el. Nu era cel mai potrivit mod de a descrie ce simțea când se uita la el. Era un cuvânt prea blând. "Obsedată,, sau „îndrăgostită până peste cap" ar fi fost mai aproape de adevăr. Dar poate și asta era parte din vrajă. Vrajă? Clătină din cap. Chiar nu credea în astfel de baliverne, și nici în fantome, însă ce să mai creadă acum?

– Și de ce nu te miști de data asta? Sau am visat discuția aceea?

– Nu, însă câteodată am mai puțină energie și efortul ar fi prea mare. Și vorbitul e destul de greu. Îmi pare rău. Nu pot să explic. Acum, te rog, Kayla, distrează-mă. Ce citeai?

– Hmmm? Oh, citeam despre Thomas Gainsborough. Trebuie să fi fost un tip pe cinste. Zău așa, câte mai spunea... Veni rândul lui Jago să chicotească.

– Asta nu-i nimic. Să-l fi văzut în acțiune, însă chiar nu cred că astfel de povești sunt potrivite pentru urechile unei domnișoare. Citește-mi din carte, te rog, și o să-ți spun dacă lucrurile zugrăvite acolo mi se par adevărate.

Kayla făcu așa cum o rugase și râseră împreună. Cu toate acestea după o vreme vocea lui Jago începu să dea semne de oboseală și îi spuse că trebuie să plece.

– Unde să pleci?

– Înapoi la locul meu de odihnă, oriunde ar fi acesta. După cum am spus, vorbitul cu tine mă obosește. Iartă-mă.

– Nu, e în regulă. Cred că înțeleg. Ezită puțin înainte să întrebe: Jago? O să mai vorbești cu mine?

– Sigur că o să mai vorbesc. Asta dacă vrei și tu.

Kayla zâmbi.

– Da, chiar cred că vreau. Își trase o palmă peste frunte. Eu chiar o iau razna, nu-i așa?

– Nu, n-o iei razna, îți garantez. Ai încredere în mine și o să fie bine. Noapte bună, draga mea. Vocea se stinse și în încăpere se așternu iar liniștea. Nu se auzeau decât sunetele obișnuite ale străzii și murmurul îndepărtat al metroului. Kayla se uită multă vreme la portretul lui Jago, apoi se întoarse la cartea ei. După ce încercă, fără succes, să se concentreze, renunță și merse să se culce. Visă un pirat neînfricat cu trăsăturile lui Jago, care nu vorbea cu ea, însă îi făcea alte lucruri, care-i plăceau mai mult decât vorbele.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Jago urca scara pivniței hanului cu un butoi de bere pe umăr, când ușa sălii de mese se deschise brusc, trântindu-se de perete. Era după amiaza târziu, o zi după ce domnul Gainsborough și nepotul său plecaseră în sfârșit. În han erau doar doi clienți, fiecare cu câte o halbă în mână, însă amândoi își ridicară privirea în același timp cu Jago. Rămaseră toți cu gura căscată când văzură cine intrase vijelios în încăpere.

Sir John Marcombe.

Jago trase adânc aer în piept și pretinse că nu s-a întâmpnat nimic deosebit. Mișcându-se încet, puse butoiușul

de bere în spatele tejghelei și încercă să nu lase să se vadă că inima îi bătea nebunește. Oare John aflase, se întrebă el. De aceea venise aici, să-l înfrunte? Ei bine, nu putea dovedi nimic, nu-i așa? Oare Gainsborough își dăduse drumul la gură? Jago înghiți nodul din gât.

– Tu de-acolo! John își trânti mânușile de călărie pe tejghea, lângă Jago. Aud că tu ești șeful.

– Da, eu sunt proprietarul hanului, replică Jago precaut și decise să nu adauge și "după cum bine știi".

– Nu, nu mă refer la locul ăsta mizerabil. John își coborî vocea, însă doar puțin. Ci la contrabandă, prostule!

Jago răsuflă ușurat, realizând că John nu venise pentru Eliza. Apoi își dădu seama ce spusese și ridică sprâncenele, destul de iritat de modul în care i se adresa fratele lui vitreg. Decise să lase lucrurile așa, deocamdată.

– Ce-i cu asta? spuse el pe un ton neutru. John chiar credea că Jago era chiar atât de prost încât să recunoască așa ceva în public?

– Îmi datorezi o încuietoare, asta e. John se strâmbă la el. Nu permit nimănui să intre nepoftit pe proprietatea mea, și dacă pun o încuietoare undeva, atunci o pun cu un scop.

– O încuietoare? Dură un moment până când Jago își dădu seama că dincolo de ușa aceea secretă pe care o deschisese erau niște trepte care duceau în pivnițele conacului. Din câte știa el nimeni nu ducea partea lui Sir John acolo, însă poate așa procedaseră în trecut? Și el care se gândise că numai el știa de intrarea aceea secretă – în mod evident lucrurile nu stăteau așa. Cel puțin John credea că motivul pentru care spărsese ușa era altul, unul mai bun decât adevăratul motiv. Și acum știa că John – și poate și alții – știau de existența ușii secrete, astfel că pe viitor trebuia să fie mult mai atent.

– Da, te avertizez că dacă găsesc vreodată pe cineva în pivnițele mele, o să-l dau pe mâna autorităților, fără să-mi

pese de brandy, spuse John. S-a înțeles?

– Sunt sigur că până la căderea serii va știi toată lumea, replică Jago făcând un semn către cei doi clienți din han. Bărbații în chestiune se întoarseră cu spatele când John îi fixă cu privirea, însă Jago știa sigur că nu erau surzi.

– Foarte bine. Și dacă mai umblă cineva la încuietoarea aceea, tu ești responsabil. Îmi datorezi trei șilingi pentru vechea încuietoare.

– Pe dracu'! Jago îl privi în ochi pe fratele lui vitreg, fără să-și ferească deloc ochii. Eliza era altceva, era vinovat dincolo de orice urmă de îndoială, dacă John ar fi aflat ceva vreodată, însă nu vroia în ruptul capului să-i cedeze în orice altă chestiune.

John fu primul care-și coborî privirea, sângele năvălindu-i în obraji, în mod evident deranjat de insolența interlocutorului său.

– Ei bine, atunci spune-le contrabandiștilor că îmi datorează un butoiș de brandy în plus. Cineva este responsabil și voi fi despăgubit pentru încuietoarea aceea.

Jago continuă să se uite la John. N-avea de gând să recunoască faptul că avea cunoștințe printre contrabandiști sau că avea vreo legătură cu aceștia, și acest lucru reuși până la urmă să-l înțeleagă și John, în ciuda furiei care-l cuprinsese.

Se întoarse pe călcâie și plecă fără să mai scoată niciun singur cuvânt.

* * * * *

În săptămâna următoare Kayla purtă mai multe discuții cu Jago și de fiecare dată când se întâmpla ea devenea mai puțin neîncrezătoare și accepta un pic mai mult situația. Încetă să-și mai pună la îndoială sănătatea mintală – sau măcar încetă să-i

pese de o eventuală nebunie – și începu să ia ca pe ceva obișnuit faptul că el avea să-i răspundă de câte ori îi adresa vreun comentariu. De cele mai multe ori el chiar îi și răspundea.

Descoperi chiar că discuțiile cu el o ajutau să treacă peste perioada mai dificilă pe care o avea la birou – pentru că firma la care lucra era una destul de mică, era forțată să-l vadă pe Mike în fiecare zi. Deși reușise să nu fie obligată să-i vorbească direct, era totuși o situație destul de jenantă. Când venise acasă deprimată după ce plecase de la petrecerea pe care o parte dintre colegi o organizaseră pentru ea în ultima săptămână de lucru, Jago încercase să o liniștească, să o consoleze, chiar dacă ea simțise că el nu înțelesese foarte bine de ce era supărată.

– E timpul să mergi mai departe, Kayla. Și îi vei mai putea vedea pe oamenii aceia din când în când, nu-i așa? Nu pleacă nicăieri.

– Da, știu că ar fi fost imposibil să rămân acolo și bineînțeles că-i mai pot vedea. Mă transform într-o plângăcioasă, nu-i așa? Îmi pare rău, de obicei nu sunt așa. Doar că s-au adunat prea multe în ultima vreme.

– Gândește-te că vei începe o nouă și interesantă etapă din viața ta. Posibilitățile sunt nenumărate, spusese Jago.

– Da, etapa în care sunt internată într-un ospiciu pentru că am ajuns să vorbesc cu tablourile. Însă nu se putuse abține să nu izbucnească în râs și se simțise mai bine după aceea.

Mama ei o suna aproape în fiecare zi, înrăutățind astfel lucrurile, încercând s-o convingă pe Kayla să se răzgândească. Nimeni din familia ei nu părea să creadă că nunta se anulase definitiv.

– Dar, draga mea, ești sigură că n-a fost doar o ceartă obișnuită? Toată lumea se mai ceartă din când în când. Sunt emoțiile dinainte de nuntă, atâta tot.

– Nu, mamă. Kayla oftă. Se săturase să tot audă despre emoțiile de dinainte de nuntă. Cu siguranță dacă s-ar fi căsătorit cu persoana potrivită n-ar mai fi existat nici emoții, nici îndoieli, nu-i așa? N-o să mă răzgândesc, mamă. Îmi pare rău, dar chiar vorbesc serios. N-o să mai fie nicio nuntă, bine?

– Dar Kayla... Mama ei credea că se grăbise, însă Kayla știa mai bine. Își dădea seama acum că dacă s-ar fi căsătorit cu Mike ar fi fost un adevărat dezastru, putea să vadă asta foarte clar. Până la urmă mama ei trebui să se declare învinsă și anulă toate aranjamentele, fără prea multă tragere de inimă.

– Îți dai seama că va trebui să trimit înapoi toate cadourile de nuntă? N-ar fi corect să le păstrez.

– Sigur că-mi dau seama.

Kayla scrâșni din dinți. De ce-ar fi vrut să le păstreze?

Când cele două săptămâni se terminară în sfârșit, Kayla părăsi biroul pentru ultima dată cuprinsă de un amestec de sentimente. Știa că Jago avea dreptate și că putea să-și viziteze oricând foștii colegi, însă era destul de sigură că n-avea să se întoarcă prea curând acolo, asta dacă avea să se întoarcă vreodată.

Cum în afară de a-și căuta o slujbă nouă nu avea nimic de făcut, Kayla nu mai găsi nicio scuză pentru a amâna momentul în care avea să-i telefoneze lui Sir Wesley Marcombe. Așteptă până luni dimineață, apoi își adună tot curajul și formă repede numărul, înainte să apuce să se răzgândească. Răspunse o femeie.

– Conacul Marcombe, bună dimineața!

– Aș putea vorbi cu Sir Wesley, vă rog?

– Îmi pare rău, nu este disponibilă acum. Sunt secretara domniei săle, vă pot ajuta cu ceva?

– Păi, da, poate puteți. Kayla ezită, apoi inventă repede o

poveste despre cum era ea o studentă la arte frumoase, care dorea să studieze tablourile lui Gainsborough. Am auzit că Sir Wesley ar putea avea un astfel de tablou în posesie și mă întrebam dacă nu cumva aş putea trece pe acolo să mă uit și eu un pic la el.

– Nu văd de ce n-ați putea. Avem aici foarte multe tablouri pe care se adună praful. Numai o secundă, să văd.... Se auzi un foșnet, ca și cum secretara ar fi răsfoit o agendă. Ce spuneți de miercuri după amiază, la ora patru? Cred că Sir Wesley este liber atunci și sunt sigură că va fi încântat să vă conducă prin galerie.

– Miercuri. Așa de curând? Ăăă, da, este foarte bine. Vă mulțumesc foarte mult.

Kayla închise și se sprijini cu spatele de perete, răsuflând adânc. Lucrurile se mișcau prea repede și inima începuse să-i bată ritmul rapid al panicii. Nu-i plăcea să mintă, o făcea să se simtă foarte inconfortabil și de obicei era dată de gol de roșeața obrajilor ori de câte ori încerca o astfel de abordare. Dacă o prindea Sir Wesley? Ar fi putut să creadă că e un hoț de tablouri, sau poate chiar mai rău.

– Nu fi proastă, își spuse ea. O să te uiți puțin la tablouri și apoi o să pleci. Și-apoi, de ce i-ar păsa lui Sir Wesley cine ești?

Kayla porni miercuri dimineață devreme spre West Country, luându-și rămas bun de la Jago. Aproape că simțea că se desparte de un prieten vechi, și gândul acesta o făcu să zâmbească.

– Promit c-am să mă întorc și-o să-ți povestesc ce-am găsit cât mai curând posibil, însă nu-ți face speranțe prea mari. Până la urmă au trecut mai bine de două sute de ani și nu e foarte sigur că tabloul Elizei mai există, îi spuse ea.

– Știu, însă cumva simt că mi-aș fi dat seama dacă tabloul

acela ar fi fost distrus. Aș fi trecut în altă parte, dacă înțelegeai ce vreau să spun. N-aș fi avut niciun motiv să rămân în zona asta intermediară dacă legătura mea cu ea ar fi dispărut. Înțelegeai ce vreau să spun? Pentru prima dată Kaylei i se păru vulnerabil, i se păru că nu mai afișează imaginea aceea de pirat sigur pe el cu care se obișnuise ea să vorbească. Și acest lucru, mai mult decât orice altceva, îi întări hotărârea să-l ajute dacă putea.

– Da, Jago, înțeleg. O să fac tot ce-mi stă în putință. Ai grijă de apartamentul meu și dacă vin hoții, sperie-i, bine? Majoritatea oamenilor fug cât îi țin picioarele dacă văd sau aud o fantomă sau orice altceva ce ține de paranormal. Nu știu de ce eu n-am procedat așa.

– Să fii sigură că așa am să fac. Și, Kayla?

– Da?

– Mulțumesc. Apreciez eforturile pe care le faci pentru mine, indiferent care vor fi rezultatele.

Kayla discutase cu Maddie despre călătoria ei.

– Cred că mi-ar fi mai ușor s-o iau pe autostrada M4 până la Bristol, apoi pe M5 până la Exeter, îi spusese ea prietenei ei. Dacă rămân pe autostradă nu mă pot rătăci, nu-i așa? Poate o să fac și un mic ocol, să mă opresc la prânz la Bath, e un loc foarte drăguț.

– Și după Exeter ce faci? Erau amândouă aplecate deasupra hărții, Maddie urmărind drumul indicat de degetul Kaylei.

– Va trebui să urmez indicatoarele spre Totnes și apoi spre coastă. N-ar trebui să fie prea dificil.

– Hmm. Poate ar trebui să vin cu tine? Știi cum ești atunci când vine vorba să urmărești indicatoarele. Dacă schimbi ora întâlnirii și aștepti până săptămâna viitoare cred c-aș putea să-mi iau vreo două zile libere.

– Hai, că nu-s chiar așa de aiurită. Nu cred că e foarte mult de la Exeter și pot oricând să mă opresc și să întreb pe cineva dacă mă rătăcesc. Ar trebui să fie foarte ușor.

– Dacă spui tu. Maddie părea foarte sceptică și clătinase din cap, însă tocmai acest lucru o făcu pe Kayla și mai hotărâtă să se descurce de una singură.

Părea o călătorie frumoasă, relaxantă, un pic de vacanță după momentele grele prin care trecuse în ultima perioadă, însă mai târziu Kayla realizase că ar fi trebuit să se gândească mai bine. Nimic nu era simplu, mai ales pentru ea.

La început lucrurile meraseră strună și ajunse în Bath chiar înainte de prânz, așa cum plănuiise. Avu timp chiar și pentru o mică plimbare înainte de a se trata cu un prânz timpuriu la Pump Room. Căldura soarelui de primăvară inundase restaurantul spațios și Kayla se simțea de parcă ar fi dejunat într-un local foarte luxos. Atmosfera era întregită de pianul care se auzea încet în fundal. Își permise să viseze o vreme cu ochii deschiși despre cum s-ar fi plimbat ea prin încăpere pe vremea lui Jago, salutând prieteni și cunoștințe, bucurându-se de apele termale. Doamne în rochiile lor frumoase, domni cu haine lungi și cravate luxuriante, poate nu la fel de atrăgători ca Jago. Chiar și așa, era o fantezie plăcută. Simțindu-se proaspătă și relaxată, Kayla își relua călătoria.

Totuși, ceva mai târziu în aceeași după-amiază, începu să realizeze că scepticismul lui Maggie fusese bine întemeiat. Cuvintele pe care i le spusese Mike în ultima lor vacanță petrecută împreună începură să o bântuie din nou: „Zău așa, expresia aceea – „nu poți să-ți găsești nici nasul, cu lumina aprinsă” – și se potrivește mănuișă, Kayla”. Se tot învăteau cu mașina prin peisajul arid al Mallorcăi, căutând niște peșteri despre care pliantele turistice vorbeau în termeni laudativi, cu mențiunea că erau și ușor de găsit. Ajunseseră undeva în mijlocul insulei, moment în care Mike se decise c-ar fi mai

bine să se ocupe el de navigație. „Condu tu”, spusese el, oftând, iar Kayla trecuse la volan fără să scoată o vorbă.

– Nu-mi vine să cred că am pățit-o din nou, se vaită ea acum, încercând să-și reprime panica pe care deja o simțea cuprinzând-o. Era complet pierdută undeva, în Devon, așa că opri mașina pe marginea drumului. Frustrată la maxim, lovi volanul cu pumnii. La naiba cu totul! Traficul fusese destul de aglomerat în jurul Exeterului și în confuzia creată astfel ratase ieșirea către brațul sudic al autostrăzii, astfel că trebuise să o ia înapoi. Asta dură destul de mult, pentru că la drumul pe care trebuia ea să meargă se făceau și unele lucrări. După asta lucrurile merseseră destul de bine până la Totnes, însă tot se întâmplă ceva. Cu cât înainta mai mult, cu atât drumurile deveniseră mai mici și mai înguste. De ambele părți ale drumului erau perdele de vegetație, tufișuri înalte care ascundeau peisajul, astfel că în scurt timp ea își pierduse și puținul simț al direcției pe care-l avea. În apropierea coastei drumurile deveniră foarte rele, aproape că nu puteau fi numite drumuri. N-aveau decât o singură bandă de circulație, și nici aceea prea largă. De câte ori se întâlnea cu un vehicul care venea din sens opus Kayla trebuia fie să dea înapoi până într-un loc în care șoseaua se lărgea puțin, fie să-și înfunde micul Peugeot cât se putea de mult în tufișurile de pe marginea drumului. *Dumnezeule, câte zgârieturi!* murmură ea, însă încercă să nu se gândească prea mult la stricăciunile provocate vopselei mașinii. După ce parcurse câteva mile pe aceste drumuri mici și întortocheate Kayla încetini și încercă să se uite în jur, însă nu prea avea ce vedea. Trecuse de câteva ferme și de câteva sate mici, însă fuseseră puține și destul de depărtate unul de celălalt, iar ea nu le putuse localiza pe hartă. *Ah, o să întârzii!* gemu ea, uitându-se la ceas. Era aproape sigură că nu mai văzuse de ceva vreme niciun indicator, și de

asemenea avea vaga bănuială că mai trecuse deja pe lângă această intersecție. I se părea foarte cunoscută. Ei bine, acum nu putea să mai facă nimic altceva decât să continue. Oare ar trebui să o iau la dreapta, sau să merg înainte? Se uită pierdută la harta mototolită, însă nu înțelese mare lucru. Nici nu avea pe cine să întrebe, nu văzuse pe nimeni de kilometri buni – cu excepția câtorva turme de oi. Când într-un final se decise s-o ia la stânga pe parbriz apărură câțiva stropi de ploaie, care se transformară repede într-un adevărat potop. Vizibilitatea se limită la doar câțiva metri, iar ștergătoarele scârțâiau protestând și chinându-se să facă față volumului mare de apă. *Minunat, asta-mi lipsea!* murmură Kayla, strângând frustrată din dinți. Și acum era un moment cum nu se putea mai prost pentru a afla că lama ștergătorului de pe partea șoferului era foarte uzată și trebuia schimbată. De ce nu observase asta mai înainte? Se mai uită o dată la ceas. Nu era decât patru și jumătate după-amiaza, însă era atât de întuneric încât fu obligată să aprindă farurile. Se înteti și vântul și micuța mașină începu să fie zgâlțâită de rafalele puternice. De câte ori trecea pe sub un copac un val de ploaie răpăia cu putere pe plafonul mașinii, făcând-o pe Kayla să tresară. Încetini pentru a putea conduce în siguranță pe drumul sinuos ale cărui curbe deveniseră destul de strânse. Pentru a pune capac, începură să apară și zone cu ceață, iar ea se simți cuprinsă de disperare. *Pentru numele lui Dumnezeu, drumul ăsta nu se mai termină odată?* exclamă ea. Ochii o înțepau din cauza concentrării și se simțea epuizată. Fusese o zi foarte lungă și din nefericire încă nu se încheiase. Timpul parcă se dilată și Kayla se întreabă dacă această călătorie de coșmar avea să continue la nesfârșit. Apoi drumul făcu o cotitură bruscă spre dreapta și i se păru că ajunsese în sfârșit pe un drum paralel cu țărmul. Văzu ceva ce semăna cu o râpă adâncă pe partea stângă și când

deschise geamul câțiva centimetri mirosul sărat al mării pătrunse cu putere în mașină. Zece minute mai târziu drumul șerpuia din nou departe de mare și Kayla observă în față o lumină. *Oh, mulțumesc lui Dumnezeu*, măcar pot să întreb pe cineva pe unde să o iau!

Lumina venea de la felinarul de pe veranda unei căsuțe ce era plasată lângă o pereche de porți masive din fier, pe stâlpii cărora se odihneau doi vulturi impozanți de piatră. Kayla conduse până în fața porților și opri mașina. Își luă poșeta și cheile și fugi spre o poartă mai mică, ce ducea spre casă și, tremurând din cauza vântului rece, apăsă butonul soneriei.

Proprietarul nu se prea grăbea. Kayla aproape că ajunsese să sară ca mingea de frig când un bărbat trecut de cincizeci de ani, cu fața tăbăcită de intemperii deschise ușa câțiva centimetri și o privi suspicios prin crăpătură.

– Da, vă pot ajuta cu ceva? Accentul specific celor din West Country era mult mai pronunțat decât al lui Jago, însă nici această familiaritate nu avu darul de a o calma pe Kayla.

– Îmi cer scuze că vă deranjez, însă mă tem că m-am rătăcit de tot. Mi-ați putea spune, vă rog, unde sunt și cum aș putea ajunge în cel mai apropiat oraș? Întinse harta mototolită și-i aruncă o privire care spera ea că ar fi avut puterea să îmblânzească și o inimă de piatră. Stropii de ploaie i se prelingeau pe obraji și haina îi era deja udă leoarcă. Se rugă ca bărbatul din fața ei să o poată ajuta.

Acesta își miji ochii pentru o fracțiune de secundă, apoi păru să decidă că putea avea încredere în ea. Deschise ușa mai larg.

– Cred c-ar fi mai bine să intrați, spuse el neprietenos.

– Mulțumesc. Kayla păși înăuntru și închise ușa în spatele ei. Era atentă să nu meargă mai departe decât preșul de la ușă, de frică să nu ude pardoseala. În dreapta văzu un living ce părea confortabil și intim. De acolo ieși un câine mare și

lăptos, curios să vadă cine a venit în vizită. Nu lătră deloc și după ce-i adulmecă în treacăt pantofii uzi se întoarse la confortul șemineului, fără măcar să dea din coadă.

Bărbatul îi luă harta udă din mână și o întrebă:

– Deci, unde spuneți că doriți să mergeți, domnișoară?

– Păi, eram în drum spre Marcombe Hall, care bănuiesc că e pe undeva în apropierea satului Marcombe, însă m-am rătăcit și mă tem că nu mai pot ajunge la întâlnirea pe care o aveam acolo. Cred că acum cel mai bun lucru pe care-l pot face este să merg în cel mai apropiat oraș și să-mi iau o cameră la un hotel de acolo. Tot de acolo aș putea să și telefonez, să văd dacă mi-aș putea reprograma întâlnirea pentru mâine.

Bărbatul o privi cu atenție?

– Marcombe Hall ați spus? Scoase un croncănit care ar fi putut semăna cu un hohot de râs. Păi atunci nu trebuie să mergeți mai departe. Aici este poarta conacului.

– Vorbiți serios? Ce coincidentă! Kaylei nu-i venea să creadă ce noroc avusese și cum se aranjaseră în final lucrurile. Mulțumesc. În condițiile astea îmi pare rău că v-am deranjat. Când se întoarse spre ușă auzi de afară un scrâșnet brusc de cauciucuri și sunetul unui claxon nerăbdător.

– Oh, ăsta e stăpânul, spuse bărbatul. Ăăăă, nu cumva v-ați parcat mașina în fața porților?

– Cum? Oh, da. Cred c-ar fi mai bine să o mut.

– Oricum, cred că acum e prea târziu.

– Nu! Doar nu credeți că...? Kayla ieși în fugă în ploaia torențială și se îndreptă spre micuța ei mașină, care din fericire părea încă intactă. Era luminată de farurile unui Land Rover verde închis, care se oprise în spatele ei, iar din câte se părea mașina de teren abia reușise să frâneze. Nu era decât un centimetru între barele de protecție ale celor două vehicule. Un bărbat era aplecat asupra barei din față a mașinii de teren, probabil asigurându-se că nu a lovit mașina cea mică, iar

când acesta se îndreptă Kayla simți un nod în gât. Nu îi vedea foarte bine fața, pentru că avea o șapcă de baseball cu cozorocul tras pe ochi, însă putea să-și dea chiar și așa seama că nu era deloc fericit. Avea gura strânsă într-o linie subțire.

– Ce mama dracului a fost în capul tău când ai parcat în fața porților mele și ai stins și farurile? șuieră el. N-ai minte, femeie? Ți-aș fi putut șifona de tot micul tău Peugeot. De fapt, ai mare noroc că nu s-a întâmplat așa.

Kayla simți că ar fi vrut să se facă mică-mică și să intre într-o gaură în pământ, de unde să nu mai iasă, apoi parcă ceva se rupse în interiorul ei. Fusesse o zi lungă, era extrem de obosită și îndurase destule. Îl înfruntă cu brațele încrucișate defensiv pe piept.

– Păi de unde să știu eu că mai vine cineva în spatele meu, chiar acum? Nu m-am oprit decât pentru cinci minute în locul ăsta uitat de Dumnezeu, pentru a cere câteva informații. N-am întâlnit niciun suflet de om preț de mile întregi, replică ea furioasă. De fapt, n-am întâlnit pe nimeni de ore bune. Se uită la spațiul foarte mic care separa Land Roverul de Peugeotul ei. Fusesse într-adevăr foarte norocoasă, însă nu era în dispoziția necesară pentru a se simți recunoscătoare. E picătura care a umplut paharul, murmură ea.

Bărbatul mai în vârstă ieși și el din casă și o bătu consolator pe braț.

– Ar fi putut fi mai rău, ei? Și măcar ați ajuns unde doreați să ajungeți.

– M-am răzgândit. Îmi puteți spune cum aș putea ajunge în cel mai apropiat oraș? Nu cred că are rost să mai rămân aici, până la urmă. Aruncă o privire furioasă în direcția bărbatului.

– Dar ați spus că aveți o întâlnire. Cu stăpânul, nu-i așa?

– Nu mai contează. Kayla scrâșni din dinți. Tot ce-și mai dorea acum era să plece cât mai departe posibil de locul ăsta

și să uite de tot ziua de astăzi. Jago trebuia să-și găsească un alt emisar. Se săturase de misiunea asta.

– Aveați o întâlnire cu mine? Bărbatul mai tânăr se calmase în mod evident, măcar renunțase la tonul certăreț. Ploaia i se scurgea pe față, făcându-i trăsăturile greu de deslușit, însă Kayla putu distinge mirarea din glas.

– Da, dacă dumneavoastră sunteți Sir Wesley Marcombe.

– Da, eu sunt, însă nu-mi amintesc să fi avut vreo întâlnire fixată pentru după-amiaza asta, spuse el aproape în șoaptă. Dacă aș fi avut vreo întâlnire nu aș fi ieșit.

– Nu ați fixat dumneavoastră întâlnirea. Am vorbit cu secretara dumneavoastră, care m-a asigurat că veți fi încântat să mă primiți la ora patru astăzi după-amiază. Cam atât cu asta. Și din nefericire eu m-am cam rătăcit în drum spre încoace. Kayla accentuă sarcastic cuvântul „încântat” și observă cum Sir Wesley își încleștează maxilarul.

– Așa se explică totul. Emma este probabil cea mai neprișcitură secretară pe care am avut-o vreodată, și presupun că a uitat să mă anunțe și pe mine. Aruncă o privire spre ceasul de la mână. Cred c-ar fi mai bine să intrați în casă, în cazul ăsta. Pe vremea asta nu puteți ajunge prea departe. Făcu un gest cu capul spre mașina ei.

– Ce vreți să spuneți? Nu e stricăta. Kayla dădu roată mașinuței, asigurându-se că aceasta nu suferise nicio stricăciune, cuprinsă de un nou val de anxietate.

– Nu, însă nu se poate spune că e cea mai mare mașină din lume, și atunci când plouă așa unele, drumuri de prin părțile astea se inundă. Ați putea rămâne blocată în mijlocul pustietății. Nu. Mă tem că va trebui să vă petreceți noaptea la Marcombe Hall. Așa veți fi mai în siguranță.

– Oh, minunat, murmură Kayla. Din ce în ce mai bine. Trase aer în piept și închise ochii, rugându-se pentru putere și răbdare. Să-l creadă oare? Își putea permite să nu-l creadă?

Decise că era prea obosită pentru a se mai contrazice cu cineva și n-ar fi putut să mai conducă prea mult. Oh, foarte bine atunci. Mulțumesc, mormăi ea într-un final. I se păru că vede fantoma unui zâmbet pe chipul lui Sir Wesley înainte ca acesta să se întoarcă spre Land Rover-ul lui.

– Urmați-mă. Atât spuse.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Eliza veni în fugă spre el, cu fața îmbujorată, strălucind de fericire. Înainte ca el să poată rosti vreun cuvânt i se aruncă în brațe și-l strânse puternic, de parcă n-ar mai fi vrut să-i de drumul niciodată.

– Jago, oh, Jago! Am niște vești nemaipomenit de bune – sunt însărcinată! Pe obraji îi străluceau lacrimi, însă se vedea că sunt lacrimi de fericire, așa că el surâse și o sărută, în ciuda senzației stranii pe care o simțea.

– Minunat, într-adevăr, fu el de acord, simțind în același timp cum mintea îi lucrează la viteză maximă, întrebându-se dacă John nu cumva putea suspecta că pruncul nu era al lui. Oare când fusese ultima oară fratele lui vitreg acasă?

Eliza își lipi obrazul de umărul lui și spre surpriza lui începu să suspine puternic.

– Credeam că sunt stearpă. Credeam că n-am să pot avea niciodată copii. Eram atât de speriată! Mă temeam că John... și nu voiam să-mi trăiesc viața singură în casa asta mare, știi... Glasul i se frânse și el începu să o mângâie pe păr cu mișcări blânde.

— Şşşşt, dragostea mea. Totul o să fie bine de-acum. N-a fost niciodată nimic în neregulă cu tine. De ce crezi că John n-a avut copii cu prima lui nevastă? Probabil că nu poate zămisli copii. Erau pure presupuneri ale lui Jago, bazate totuşi întrucâtva şi pe bârfele pe care le auzise în sala comună a hanului, însă era singurul lucru care credea c-o să-i oprească lacrimile. Din nefericire, avu efectul invers.

— Oh, nu! Dacă ştie? Eliza deschise ochi, îngrozită. Va şti că pruncul nu e al lui. Doamne, Dumnezeu, ce mă fac?

— Eliza, ascultă-mă. Jago îi cuprinse faţa în mâinile lui mari, încercând să o calmeze. Dacă a încercat să-ţi facă un copil încă de când v-aţi căsătorit, înseamnă că încă speră că poate zămisli. O să fie foarte bucuros să afle că temerile lui nu s-au adeverit şi câtă vreme noi suntem discreţi, el n-o să ştie nimic. Se aplecă şi-i şterse lacrimile cu sărutări. Acum zâmbeşte-mi din nou. Dacă în pântecul tale creşte un copil, trebuie să fii puternică. De dragul copilului trebuie să prezinzi că totul este în regulă. Şi totul va fi în regulă, îţi promit.

Se lipi de el, oftând.

— Ai dreptate, ca de obicei, iubirea mea. Eşti atât de înţelept!

Jago ştia că înţelepciunea nu era în niciun caz una dintre însuşirile lui, însă în momentul acela, cel puţin, se rugă ca amândoi să fie puternici, de dragul copilului lor. N-aveau de ales.

* * * * *

Drumul de dincolo de porţi era flancat de un gard viu înalt şi copaci care îi protejau de palele de vânt, cel puţin într-o oarecare măsură. Când ajunseră în final în faţa casei, Kayla putu să vadă în treacăt o clădire mare, albă, cu o terasă imensă susţinută de coloane dorice. Se gândi că probabil

120

casa avea trei nivele, însă era imposibil să vadă deoarece, era prea întuneric.

Sir Wesley se dăduse deja jos din mașină când ea o parcă pe-a ei.

– Aveți bagaje? întrebă el politicos.

Kayla dădu din cap.

– Pe bancheta din spate, Arată spre o valijoară. Își pregătise haine pentru o săptămână, deși plănuise să stea doar câteva zile – întotdeauna prefera să fie pregătită pentru orice eventualitate.

El se aplecă în mașină și ridică valiza cu ușurință, de parcă n-ar fi cântărit decât câteva sute de grame, iar ea observă pentru prima oară cât de mare era, cel puțin în comparație cu un metru și șaizeci și cinci de centimetri ai ei. Observă de asemenea că avea umeri largi, puși în evidență de bluza udă și strâmtă pe care o purta. Kayla trânti portiera cu mai multă putere decât era necesar. La naiba cu tipul ăsta! De ce i-ar fi păsat ei cât de largi erau umerii lui? Fusese foarte nepoliticos și o invitase să rămână pentru că nu avusese altă soluție.

Gândurile i se opriră brusc în momentul în care intrară în casă. Nu era o casă, decise ea, ci un adevărat castel. Oricum, măcar un conac mai răsărit. Intrarea era de dimensiuni impresionante și Kayla se trezi admirând cu gura căscată tot ce o înconjura. Holul era înalt, cât toată clădirea, cu tavanul împodobit cu un dom de sticlă foarte frumos, cu modele ce se întrepătrundeau. Fără îndoială pe timpul zilei era magnific. Din centrul încăperii se înălța maiestuos o scară până la primul etaj, de unde se despărțea în două, continuând să urce. Pășeau pe o pardoseală de marmură, alb cu negru, iar de fiecare parte a scării centrale erau șemineuri magnifice. Întreaga încăpere era decorată cu stucaturi ornamentale. Din loc în loc nișe special create adăposteau statui grecești și romane.

Kayla nu avu prea multă vreme pentru a căsca gura. O

femeie rotunjoară, între două vârste, se năpusti asupra lor printr-o uşă din partea din spate a holului, exclamând la vederea lor:

– Oh, Doamne, ești ud learcă! Și dumneata la fel, domnișoară. Cerule, ce vreme, și a venit pe neașteptate! Ce mai urmează acum, ei?

Kayla își văzu imaginea reflectată de o oglindă înaltă, atârnată deasupra unei mese ornate așezate în stânga intrării.

– Dumnezeu! murmură ea. Semăna teribil de mult cu un vagabond ud learcă, cu părul atârându-i în șuvițe ude și țepoase ce ieșeau din clema cu care și-l prinsese mai devreme în ziua aceea. Dâre de rimel negru îi împodobeau obrazii. Încercă să le șteargă, însă fără prea mult succes. Îi trecu prin cap că probabil Dracula arăta mai bine decât ea acum.

– Îmi cer scuze, nu v-am reținut numele.

Își dădu seama că Sir Wesley îi vorbea și se întoarse. El purta încă pe cap șapca aceea udă, însă deși cozorocul îi ascundea ochii, restul chipului se putea vedea foarte bine, și ea văzu că nu arăta atât de dur pe cât îi păruse afară. Ar fi putut trece drept arătos, dacă ar fi și zâmbit vreodată. Obrazii cu pomeții reliefați, câteva riduri fine în jurul gurii, buze senzuale, o barbă mărunță. Era ușor bronzat, indicația clară a unui concediu recent petrecut pe meleaguri mai calde și Kayla îl invidie. Ea trebuia să se chinuiască teribil să prindă puțină culoare, chiar și după ce stătea săptămâni întregi la soare. El își dresе vocea și ea deveni conștientă că aștepta din partea ei un răspuns.

– Cum? Oh, îmi cer scuze, cum mă cheamă. Mă numesc Michaela Sinclair, pe scurt Kayla. Întinse o mână, simțindu-se ciudat, iar el i-o strânse scurt. Avea o atingere caldă, nu umedă și rece ca a ei, însă chiar și așa, o făcu să se înfioare.

– Îmi pare bine de cunoștință, răspunse el automat, apoi se întoarse spre cealaltă femeie. Annie, domnișoara Sinclair va

trebui să-și petreacă noaptea aici. Drumurile nu sunt foarte sigure în momentul acesta. Poți să-i pregătești o cameră, te rog?

– Păi, da. Annie ezită. Dar toate camerele de oaspeți au fost golite pentru că săptămâna asta încep lucrările de restaurare, sir. Vă aduceți aminte?

– La naiba! Uitasem. Se gândi pentru câteva clipe. Atunci va trebui să o cazăm în camera lui Caro. Altundeva nu se poate, nu-i așa?

– Nu, sir. Mă ocup imediat de aranjamentele necesare. Veniți cu mine, domnișoară. O să vă arăt unde vă puteți usca puțin.

– Mulțumesc. Kayla își luă valijoara și o urmă pe Annie pe scara largă până la etajul întâi, apoi pe un coridor cu dușumele strălucitoare din lemn. Pe mijloc era întins un covor Axminster gros și verde, care le înăbușea sunetul pașilor.

Annie o conduse într-un dormitor imens, cu ferestre înalte, din podea și până în tavan, flancate de draperii de catifea roz. Un pat elegant, cu baldachin, era așezat în mijlocul unui perete, drapat cu perdele din același material ca și draperiile și acoperit cu așternuturi din satin de aceeași culoare.

– Oh, este foarte drăguț! exclamă Kayla. Sunteți sigură că această, ăăă.... Caro, n-o să aibă nevoie de camera ei în seara asta?

Annie zâmbi strâmb.

– Da, și cred că n-o să mai aibă niciodată nevoie de ea, slăvit fie Domnul!

Kayla își ridică sprâncenele la auzul acestui comentariu ciudat, însă se gândi că e mai bine să nu spună nimic. Oare murise cineva de curând? Se scutură înfiorată și se întrebă dacă nu cumva din greșeală intrase într-o poveste gotică. Orice era posibil, până la urmă – după tablouri vorbitoare orice ar fi putut urma. Însă din fericire în seara aceasta era

prea obosită pentru a se mai putea gândi la astfel de chestii. Pe lângă asta, ar fi trebuit să fie obișnuită de-acum cu stafiile.

– Acolo este baia, indică Annie o ușă în stânga, iar cina va fi servită jos, la ora șase. Dacă aveți nevoie de ceva, e suficient să folosiți soneria de acolo. Arată un buton poziționat pe peretele de lângă ușă.

– Mulțumesc, însă sunt sigură că am tot ce-mi trebuie. După ce Annie închise ușa în spatele ei, murmură: Să folosesc soneria? Se simțea de parcă ar fi călătorit înapoi în timp, cu tot cu hainele ei ude și cu înfățișarea deplorabilă. Cu siguranță nu se potrivea cu locurile astea. Ar fi trebuit să poarte o rochie de bal, se gândi ea cu un zâmbet strâmb pe față, apoi clătină din cap.

Era doar o cameră și nu conta în ce era îmbrăcată. Pe lângă asta, avea să stea doar o noapte. Nicio clipă mai mult.

După un duș lung și fierbinte, după ce-și uscă aproape tot părul, Kayla se simțea infinit mai bine. Poate până la urmă tot răul avea să fie spre bine. Era un miracol că ajunsese la Marcombe Hall, în ciuda tuturor greșelilor pe care le făcuse și a lipsei totale de orientare. Decise că soarta începuse să joace un rol important în viața ei, însă nu se putea hotărî dacă asta era un lucru bun sau nu.

Îmbracă haine călduroase – o fustă scurtă, împletită, de un albastru pal, colanți, bluză asortată, cu guler înalt. Kayla era acum gata să dea din nou ochii cu gazda ei. Își refăcuse machiajul, își lăsase părul desfăcut și șuvițele grele, acum aproape uscate, se mișcau liber pe spatele ei în timp ce cobora scara curbată. Își trecu mâna peste balustrada netedă și admiră încă o dată holul. Era o casă magnifică. Ar fi fost locul perfect pentru portretul lui Jago, dacă ar fi putut s-o găsească și pe Eliza pentru el.

Totuși, unde era locul de luat masa?

– La naiba! Emma asta ar pune la încercare și răbdarea unui sfânt! Wesley lovi frustrat biroul cu pumnul și se roti cu scaunul până ajunsese cu fața spre rafturile bibliotecii din spatele lui, încercând să se calmeze. Nu aspirase niciodată să devină un sfânt și se simțea îndreptățit la astfel de descărcări atunci când se confrunta cu incompetența secretarei lui. Cu toate astea, știa foarte bine că n-avea să rezolve nimic așa, drept pentru care răsuflă adânc și numără până la zece.

Fu întrerupt de o bătaie ușoară în ușă, urmată de vocea ezitantă a oaspetelui său, domnișoara Sinclair.

– Mă scuzați? E cineva aici?

Se întoarse din nou cu fața spre intrarea în încăpere și îi văzu capul băgat precaut pe ușă.

– Da, sunt aici, domnișoară Sinclair, spuse el laconic. Intrați. Oftă și își trecu o mână prin părul ciufulit. Nu avusese încă timp să se schimbe, și deși hainele începuseră să se usuce, încă le mai simțea lipite de el. Simți un miros puternic de lână udă venind dinspre pulovărul lui și își încreți nasul. Spera ca oaspetele său neașteptat să nu se apropie îndeajuns de mult pentru a-l simți.

Domnișoara Sinclair intră în încăpere și se opri imediat după prag, la vederea expresiei de pe figura lui. El își dădu seama că arăta fioros după reacția ei. Kayla făcu involuntar un pas în spate și spuse:

– N-am vrut să vă deranjez, Sir Wesley. Căutam sufrageria. Annie mi-a spus să cobor la ora șase. Sau poate ar fi trebuit să merg la bucătărie? Se uită jenată la ceas, însă el aproape că nici nu băgă de seamă. Era prea ocupat să observe modul în care se schimbbase înfățișarea ei.

În locul creaturii ude și șleampete pe care o adusese mai devreme în casă acum în fața lui stătea o femeie foarte drăguță. Totul la ea era micuț, dar perfect. Ei bine, se corectă el în gând, totul în afară de sâni, care erau magnifici, puși în valoare de

bluza strâmtă pe care o purta. Wes își mută rapid privirea, temându-se că ea va observa că se holbează. Claia dezordonată și udă de păr se transformase miraculos într-o coamă strălucitoare de un blond-cenușiu, cu șuvițe grele atârându-i pe umeri, strălucind pe alocuri în lumina candelabrului de deasupra. Figura îi era dominată de o pereche de ochi mari, puși în valoare de un pic de machiaj. În rest nu mai avea niciun fel de alt machiaj, din câte vedea el. Într-adevăr, buzele un pic prea pline nu aveau nevoie de mai multă culoare. Nici ușoara roșeață din obraji nu i se părea că e artificială.

– Sir Wesley?

Vocea ei îl readuse în prezent.

– Cum? Oh, îmi cer scuze. Clătină din cap. Mă tem că m-ați prins într-un moment prost. Se pare că astăzi secretara mea m-a părăsit. Susține că nu se mai întoarce, însă nu sunt foarte sigur c-ar trebui s-o cred. A mai spus asta și cu alte ocazii. Mă rog, a lăsat în urmă mai multe lucruri încurcate și nu știu de unde să încep să le descurc, nici nu găsesc nimic din ce caut. Presupun că așa se explică și că nu am știut de vizita dumneavoastră.

– Oh, înțeleg. Poate că preferați în condițiile astea să veniți mai târziu la cină? Să vă las în pace?

Clătină din cap.

– Oh, nu, ar fi ultimul lucru pe care l-aș putea face. Dacă întârzii vreodată la cinele lui Annie, nu mai scapi, crede-mă. E un tiran absolut. Se ridică și veni spre ea, ocolind biroul. Zâmbi pentru a-i da de înțeles că glumește, însă ea nu observă. Părea a fi preocupată cu studierea covorului. Presupuse că era jenată de faptul că trebuia să rămână peste noapte. Sper să mă scuzați că nu voi putea să mă schimb pentru cină, spuse el, sperând s-o facă să se simtă mai confortabil.

– Da, sigur. Nici n-ar trebui să fiu aici, așa că, vă rog, nu mă luați în seamă.

– Nu e nicio problemă. După cum probabil ați observat, casa asta e destul de mare și o persoană în plus sub acoperișul ei nu va conta foarte mult.

Wes încercă să nu se holbeze la ea, însă era dificil, pentru că de aproape era și mai drăguță. Și mirosea divin – un fel de parfum floral care-l ducea cu gândul la o partidă de amor în grădină sau pe un covor moale de iarbă, înconjurat de trifoi și trandafiri. Trase adânc aer în piept și încercă să-și pună ordine în gândurile care i-o luaseră razna. Ce naiba se întâmpla cu el? Abia ce o întâlnise pe femeia asta și deja avea fantezii despre partide de amor? Nu era de bine.

Îi făcu semn să-l urmeze și o conduse spre partea din spate a holului, apoi într-o încăpere mai mică.

– Aici este camera pentru micul dejun unde servim de obicei masa, explică el. Nu este la fel de formală ca și sufrageria, pe care o folosim doar pentru petreceri mai mari. Au trecut ceva ani de când am folosit-o ultima dată. Cred că s-a întâmplat înainte de moartea mamei.

Continuă să sporovăiască despre tot felul de lucruri, însă după aceea îi fu greu să-și amintească exact ce spusese, pentru că fusese prea ocupat să-și admire oaspetele. Era adorabilă, dacă era să folosească epitete mai temperate, iar el se întreba oare cum ajunsese ea în casa lui.

Abia aștepta să afle.

Sir Wesley o ajută amabil să se așeze, îi trase scaunul și Kayla se simți din nou de parcă ar fi intrat din greșeală într-un roman siropos. Aceeași impresie reapăru și când Annie intră în încăpere purtând o tavă imensă pe care erau două vase de argint acoperite. Bine măcar că femeia nu purta uniformă de menajeră. Kayla aproape că izbucni în râs. Maddie avea să se distreze de minune când avea să-i povestească despre cum a luat ea cina cu un „Sir” într-un conac imens, o cină servită de personal specializat.

– Mulțumesc, Annie, spuse politicos Sir Wesley și Kayla mulțumi și ea cu o mișcare a capului.

– *Bone appetite*, replică veselă Annie într-o franceză de baltă, făcând-o pe Kayla să-și ascundă un zâmbet în spatele șervetului.

Din fericire cina nu consta dintr-un număr mare de feluri diferite de mâncare, așa cum s-ar fi întâmplat în perioada castelelor. De fapt, cina consta dintr-un fel principal și desert, iar Kayla le savură pe amândouă. Acum că se relaxase un pic, descoperise că murea de foame. Annie părea foarte satisfăcută că eforturile sale erau apreciate.

Kayla încercă la început să facă un pic de conversație.

– Deci dumneavoastră administrați această proprietate doar cu ajutorul secretarei? întrebă ea.

– O parte din timp. Sunt și avocat specializat în asistența companiilor mari. Lucrez pe cont propriu, mă ocup de contractele mai complicate, îi spuse Sir Wesley Kaylei. În general lucrez de acasă, însă din când în când mai și călătoresc.

– Sună interesant.

– Da, presupun că și este. Ridică din umeri, de parcă nu s-ar fi gândit la asta până acum.

– Aveți o casă foarte frumoasă. Este în familia dumneavoastră de mai multe generații? Kayla știa deja răspunsul la întrebare, însă se gândi că ar putea fi un subiect pe marginea căruia lui i-ar fi făcut plăcere să vorbească.

El nu părea foarte deschis, ci mai degrabă distrat, preocupat, astfel că nu după multă vreme, Kayla se concentră tăcută asupra a ceea ce avea în farfurie. Sir Wesley mânca cu o figură imobilă, privind în farfurie în cea mai mare parte a timpului, deși îl surprinsese aruncându-i câte o privire, cu o expresie ciudată pe față. Decise că e mai bine să nu-l irite cu discuții inutile despre lucruri mărunte. El nu păru să observe tăcerea care se lăsase decât aproape de

sfârșitul mesei, când ridică brusc privirea.

– Deci, de ce ați vrut să vă întâlniți cu mine, domnișoară Sinclair?

Kayla înghiți în sec. Venise timpul să-și testeze abilitățile de actriță. Își adună puterile și începu să depene povestea pe care o inventase cu câteva zile în urmă.

– Eu... ăăă... am înțeles că aveți câteva tablouri de Thomas Gainsborough și cum scriu o lucrare despre el pentru un curs, mă întrebam dacă mi-ați permite să arunc și eu o privire. Poate să fac și câteva fotografii, dacă nu vă deranjează? Kayla se simțea foarte prost că-l mințea, mai ales după ce el o invitasese atât de amabil să rămână peste noapte și astfel o salvase de la a se pierde în furtună. Însă promisiunea pe care i-o făcuse lui Jago o ajută să ducă minciuna până la capăt. I-am spus toate astea secretarei dumneavoastră, adăugă ea pe un ton defensiv.

– Da, sunt sigur că i-ați spus, deși, după cum v-am zis, asta nu a însemnat foarte mult. Zâmbi în sfârșit și Kaylei i se tăie respirația, aproape înecându-se cu desertul. Pentru o clipă păru că se uită la Jago. Avea același rânjel nepăsător de pirat care o atinsese atât de tare în Londra, și dacă stătea să se gândească, mai erau și alte asemănări. Părul drept și închis la culoare – deși părul lui Sir Wesley nu era negru, ci mai degrabă castaniu închis și mult mai scurt, bineînțeles – , trăsăturile dure, gura, ridurile fine de la colțul buzelor. Kayla își coborî privirea, amintindu-și brusc cât de mare era Jago și cum mai devreme se gândise că și Sir Wesley era mare.

Iisuse, de ce n-am observat până acum toate astea? Poate pentru că Sir Wesley afișase o mină posomorâtă și practică de când se cunoscuseră, trase ea concluzia. Acum că figura i se relaxase, zâmbea, și părea complet diferit.

În minte îi apărură un alt gând, și mai ciudat. De ce oare semăna Sir Wesley cu Jago? Oare era posibil? Jago nu fusese

decât amantul Elizei, deci nu avea nicio legătură cu Sir Wesley, deși.... Veni rândul Kaylei să se încrunte. Oare Jago plantase un copil din flori în cuibul lui Sir John? Cum se numea oare copilul Elizei? Da, aveau chiar și același nume – Wesley. Își ridică privirea și țintui o pereche de ochi foarte albaștri, care începuseră să facă o rețea de riduri fine la colțuri. *Culoarea ochilor lui Jago!* Acea nuanță intensă de albastru trebuia să fie destul de rară, mai ales în combinație cu un păr atât de închis la culoare. Kayla înghiți cu greutate. Da, teoria copilului din flori era o variantă de luat în seamă, deși mai exista și cea a strămoșului comun, tată lui Jago și al lui John. Kayla își propuse mental să caute și un portret al lui Sir Philip.

Sir Wesley, cel de acum, îi întrerupse gândurile.

– Fetișcana aia prostuță n-ar putea să deosebească un tablou de Gainsborough de desenul unui copil de șase ani, așa că nu prea știu de unde știe ea ce tablouri am. Mă rog. O să vi le arăt mâine. Trebuie văzute la lumina zilei pentru a fi apreciate așa cum se cuvine.

– Mulțumesc, sunteți foarte amabil. Abia aștept să le văd. Și Eliza – oare ea cum arăta la lumina zilei?

CAPITOLUL TREISPREZECE

– Îl simt cum dă din piciorușe. Îl simți și tu? E foarte activ, fără îndoială.

Stăteau întinși pe patul Elizei, cu perdelele trase pe jumătate pentru a se feri de curent. Cum ușa secretă nu mai

reprezenta o opțiune, Jago găsisese o modalitate mai ușoară de a intra în casă. Pur și simplu o rugase pe Eliza să lase una dintre ferestrele de jos deschise în nopțile când John nu era acasă, astfel că nu mai avusese probleme cu intratul în casă.

– Nu știu cum de nu m-am gândit la asta înainte, răsese el. Ne-ar fi făcut cu siguranță viața mai ușoară.

– Însă și așa te-ar putea vedea cineva. Eliza își făcea griji din cauza unui majordom curajos, Armitage, care l-ar fi putut prinde pe Jago în flagrant.

– Nu-ți face griji. Am grijă. Și până acum totul fusese bine.

Își puse o mână peste abdomenul ei, savurând mișcările copilului lor nenăscut.

– De unde știi că este băiat? o întrebă el, zâmbindu-i.

– Pentru că nu stă niciodată locului, exact ca tine. Eliza îl trase spre ea și-l sărută prelung.

– Eu pot sta locului. Mai ales atunci când îmi dormi în brațe. Îi dezgoli umărul pentru a-i putea săruta neîngrădit pielea catifelată. Bineînțeles, asta după ce mă epuizezi. Îi aruncă un zâmbet obraznic.

– Nu pentru multă vreme, răsese ea. Însă îmi place asta la tine. Energia ta nemărginită, felul în care întotdeauna faci câte ceva.

El se strâmbă.

– N-am prea făcut multe. Îmi câștig doar pâinea de fiecare zi, asemenea tuturor celorlalți.

– Nu asta am auzit eu.

– Oh? Să înțeleg c-ai plecat urechea la bârfe și zvonuri, iubirea mea? Încercă să îi abată atenția direcționându-și sărutările din ce în ce mai jos, asta pe de-o parte pentru că nu-i prea plăcea să fie ridicat în slăvi, și pe de altă parte pentru că bănuia el direcția în care se îndrepta discuția. Însă Eliza nu putea fi păcălită atât de ușor.

– Da, dacă vrei știi, chiar da. Și am auzit o grămadă de lucruri bune despre tine. Se pare că, mulțumită ție, săracii de prin părțile astea nu ajung să moară de foame. Harriet mi-a spus că toți contrabandiștii din Marcombe își împart în mod egal câștigurile, și cum știu că tu ești liderul lor, sunt sigură că asta e hotărârea ta.

– Așa este corect. Toți trebuie să mâncăm, murmură Jago.

– Poate, însă nu toate bandele funcționează așa, adevărat? Și cum tu ești conducătorul lor, tu ai putea să iei o parte mai mare pentru tine.

– Cu toții riscăm la fel, așa că profitul se împarte egal. Acum putem, te rog, să vorbim despre altceva?

Ea îi luă fața în palmele ei catifelate și îl privi în ochi, clătinând din cap.

– Pur și simplu nu vrei să recunoști că ești un om bun. Însă pe mine nu mă păcălești.

– Nu vreau să te păcălesc, dar nici să mă dau vreun sfânt. Nu sunt perfect, Eliza, și nu voi fi niciodată.

– Ești perfect pentru mine, și asta e tot ce contează.

* * * * *

Kayla se trezi cu ochii umflați și cu o durere surdă de cap. Căscă și se uită spre fereastră. Descoperi că ploaia și vântul se opriseră în sfârșit. Totul era liniștit, cel puțin afară.

O scândură din podea scârțâi și Kayla se întoarse spre ușă. În încăpere era încă semi-întuneric și ochii ei împăienjeniți nu distinseră nicio mișcare. Pipăi suprafața noptierei în căutarea ceasului. Nu era decât șapte dimineața. Căscă din nou și se întinse înainte de a se ghemui sub plapuma groasă. Simțea nevoia să mai mișcăie un pic.

Se culcase destul de devreme, pentru că Sir Wesley era nevoit să se întoarcă la treabă, însă în ciuda oboselii pe care

o simțea, nu putuse să adoarmă. Gândul că o persoană ar fi putut muri în chiar patul acela, și nu cu mult timp în urmă, o făcuse agitată, astfel că tresărise la fiecare sunet. Cum casa era veche, nu era niciodată liniște deplină, se auzeau tot timpul zgomote și scârțâituri, dușumelele păreau că se mișcă. Toate astea o ținuseră trează pe Kayla, chiar dacă știa foarte bine că n-are de ce să se teamă. Probabil că era trecut de miezul nopții când ea reușise în sfârșit să adoarmă. Visă fantome ieșind din niște vase mari de argint, duse pe o tavă de o Annie ce avea un rânjet mare pe față. Oftă.

– Deci te-ai trezit în sfârșit.

Kayla sări în sus, scoase un sunet speriat și își strânse așternuturile la piept, convinsă că fostul proprietar al patului se întorsese să-l revendice. Cu toate astea descoperi curând că vocea venea dinspre o fețișoară care se uita la ea acum de după perdelele patului. Aceasta îi aparținea unei fete slăbănoage cu părul negru, care părea a avea șapte sau opt ani.

– Pentru numele lui Dumnezeu, m-ai speriat de moarte! Cine ești? Inima Kaylei își reluă ritmul obișnuit și respirația îi deveni mai calmă.

– Numele meu e Eleanor, însă toată lumea îmi spune Nell. Zâmbetul care însoțea această declarație era dezarmant, iar Kayla nu avu inima s-o certe. Nu voise să facă niciun rău. Îmi pare bine că te-ai trezit. Aștept de o grămadă de timp să te trezești și Annie a spus că eu n-am voie să te trezesc, așa că am încercat să fac totul în liniște.

Kayla zâmbi.

Da, mă rog. Acum sigur sunt foarte trează. Și oricum n-o să mai adorm la loc, dacă tot te învârți tu pe-aici, ar fi putut ea să adauge. Bătu ușor cu palma patul lângă ea, invitând-o să vină, apoi spuse: Ce-ai zice să vii încoace și să-mi povestești de ce voiai să mă vezi.

Nell sări pe pat, chiar de câteva ori, pentru siguranță.

– Ți-am spus, așteptam să te trezești pentru că voiam să vorbesc cu tine.

– Oh, de ce? Te-a rugat cineva să-mi vorbești?

– Nu, eram doar curioasă. Annie mi-a spus că tata are un musafir iar eu voiam să văd cum arată. Eu nu eram aici când ați venit voi ieri.

– De ce?

– Am fost în vizită la prietena mea Olivia, urma să dorm la ea, însă nu mi-a plăcut acolo, așa că mămica ei l-a sunat pe tata la miezul nopții, iar el a venit și m-a luat. Nell se strâmbă. Olivia se purta groaznic.

– Oh, Doamne! Drăguț din partea tatălui tău că a venit și te-a luat atât de târziu. Și pe ploaia aia torențială. Bine că are un Land Rover.

– Da, tati e cel mai bun. Nell se uită din nou la Kayla. Nu prea avem musafiri aici. Mai rămâi? Și cum te cheamă?

– Mă numesc Kayla și n-o să stau foarte mult. Am venit doar să mă uit la unele dintre tablourile tatălui tău. Înțeleg că Sir Wesley este tatăl tău, nu? Își aminti notița aceea din anuar, conform căreia Sir Wesley avea o fiică. Uitase de asta cu o seară înainte.

– Da. Semăn cu el, nu ți se pare? Am părul negru și ochi albaștri, exact ca el, cel puțin așa spune Annie. Nell își ciufulea părul încercând să imite o femeie matură și își deschise ochii larg, pregătindu-i parcă pentru inspecție.

Kayla râse.

– Sunt sigură că semeni cu el. Doar că lumina de aici nu este foarte bună, și n-am putut să văd foarte bine.

– Oh, pot să rezolv chestia asta. Nell sări din pat și înainte ca Kayla să poată protesta fetița trăsesese deja draperiile groase, lăsând să intre lumina puternică a dimineții. Kayla se strâmbă și clipi, încercând să se obișnuiască cu strălucirea aceea. Uite, așa e mai bine? Întrebă veselă fetița.

– Da, ăăăă, mulțumesc, e pur și simplu minunat. Ia spune-mi, Nell, tu câți ani ai?

– O să fac opt vara asta. Tati spune că e bătrân și că nu-i vine să creadă. I-am cerut deja să-mi ia o bicicletă nouă de ziua mea, și poate și o casă Barbie și un Playstation, însă o să fac și o listă, curând, pentru ca tati să nu uite ceva.

– Asta-i tot? Părea o listă destul de costisitoare, cel puțin pentru Kayla. Se întreabă dacă Sir Wesley era un tată cam prea indulgent, însă decise să nu comenteze. Până la urmă nu era treaba ei. Deci o să faci opt ani, nu? Asta înseamnă că va trebui în curând să te pregătești pentru școală, nu-i așa?

Nell chicoti.

– Nu, prostuțo, e vacanța de Paște. Nu încep școala decât abia săptămâna viitoare.

– Oh, înțeleg, reuși Kayla să îngaima. Bine, poate că ar trebui atunci să mă trezesc și să fac un duș. Ne vedem mai târziu, la micul dejun?

– Bineînțeles, însă n-ai vrea să vii să înoți puțin înainte? Tati spune că ar trebui să înoți întotdeauna înainte de micul dejun. Îți face bine și așa devii puternică.

Nell sărea acum de pe un picior pe celălalt, din câte se părea incapabilă să-și controleze energia debordantă. Merse de-a lungul conturului florii ce împodobește covorul, apoi sări din boboc în boboc, schimbând din când în când piciorul.

– Să înoți? Pe o vreme ca asta? Ești sigură că marea nu e un picuț cam rece?

Nell râse cu poftă, ținându-se cu mâinile de burtă.

– Nu, nu, nu în mare, reuși ea să articuleze într-un final. Îmi place de tine, ești amuzantă, Kayla. Am vrut să spun să înotăm în piscină, bineînțeles, prostuțo.

Kayla decise că acel „prostuțo” era cuvântul zilei. Și la drept vorbind chiar se simțea un pic prostuță. Ar fi trebuit să-și dea seama că o casă ca asta are în mod automat și o

piscină. Clătină din cap.

— Oh, bineînțeles. Nu. Îmi pare rău, dar nu pot. Nu mi-am adus cu mine costumul de baie. Nu plănuiam să rămân peste noapte undeva unde există și o piscină. Du-te tu. Ne vedem mai târziu.

Însă Nell nu se dădu bătută cu una, cu două.

— Îți fac eu rost de unul. Poți să-l împrumuți pe cel pe care-l purta mami. Și fără să mai aștepte un răspuns, ieși pe ușă în fugă și o trânti în spatele ei. Kayla alunecă înapoi sub pături. *Dumnezeule, ce mod de a-ți începe ziua!*

Nu trecuseră nici cinci minute când Nell se năpusti în cameră, învârtind triumfătoare deasupra capului un costum de baie dintr-o bucată, de un roz fosforescent.

— Vezi? Ți-am spus. Nu-i așa că-i frumos? O să-mi iau și eu unul de aceeași culoare. Îmi place la nebunie rozul.

Kayla, care deja renunțase să se mai lupte și își acceptase soarta, se uită la culoarea țipătoare cu sprâncenele ridicate, însă reuși să scoată pe gură o minciună convingătoare:

— Da, minunat.

Îmbrăcată cu costumul de baie, care îi venea neașteptat de bine, și înfășurată într-un halat din prosop gros și alb, cu încă un prosop în jurul mijlocului, pentru siguranță, Kayla își urmă gazda pe scări, până la subsol. Aici dădu peste o ușă dublă de sticlă care dădea spre o structură mare, aflată parțial la subsolul casei și ocupând parțial grădina, asemenea unei sere. Kayla presupuse că respectiva casă fusese construită pe o pantă, astfel că partea din față a clădirii era un pic mai sus decât spatele.

Înăuntru era o piscină lungă și îngustă, cu câteva trepte la un capăt. Era mai cald decât în restul casei. Din loc în loc în jurul piscinei, în ghivece imense de porțelan alb cu albastru erau plante tropicale mari, iar pe fundul piscinei se putea distinge un mozaic în forma unui delfin indigo.

– Mă duc să-mi pun costumul, anunță Nell și fugi spre o mică nișă din dreapta. Kayla își dădu jos halatul și prosopul și își băgă piciorul în apă. Era caldă și minunată.

Un pleoscăit imens o făcu să strige, fie și numai pentru că fu însoțit și de un val de apă care o udă din cap până-n picioare. Râse și sări și ea în piscină, pe urmele vinovatei.

– Pun eu mâna pe tine, nebunatico, stai numai să vezi!

Nell tipă încântată în timp ce Kayla o urmărea, făcându-se că o scapă în chiar ultimul moment. Ajunseră amândouă la capătul cu trepte, râzând și gâfâind.

– Înoți foarte bine, Nell.

– Știu. M-a învățat tati, încă de când eram doar un bebeluș. Mi-a spus că el n-a făcut decât să mă arunce în apă, eu știam să înot deja.

– Zău? Am auzit de cazuri din astea. A avut mult curaj să facă asta. Nu știu dacă eu aș fi putut proceda așa cu vreun copil de-al meu. Dacă te-ai fi dus la fund?

Nell chicoti.

– Atunci ar fi sărit după mine, bineînțeles. Acum e rândul meu să te fugăresc, bine?

– Bine, dar să nu crezi că mă poți prinde. Sunt prea rapidă.

Urmără și mai multe râsete, Kayla se lăsă prinsă din nou, și din nou. Era pe punctul de a se întreba dacă fetița avea să se plictisească vreodată de jocul ăsta, când se auzi un pleoscăit și mai mare, și lângă ele apăru Sir Wesley.

– Ce-i gălăgia asta aici? Râse și o aruncă în sus pe Nell. O prinse chiar înainte de a atinge apa și o învărti. Am crezut că se dărmă casa.

– Nu, tati. Kayla și cu mine doar ne jucam.

– Foarte drăguț din partea domnișoarei Sinclair. Nu cumva ai trezit-o și a forțat-o să vină aici? Se uită la Kayla, scuzându-se din priviri, iar ea clătină ușor din cap. Pentru

un moment fu vrăjită de privirea lui și observă că ochii lui păreau și mai albaștri în dimineața asta, în lumina soarelui reflectată în apă.

Era probabil amuzat de îndrăzneala fiicei sale, însă Kayla prinse și un licăr de recunoștință când răspunse:

– Nu, eram trează deja. Aruncă o privire spre Nell, care se străduia să pară întruchiparea nevinovăției. Cel puțin aproape trează, adăugă ea. De fapt, tocmai mă trezisem când Nell a intrat în cameră. Iar acum cred c-ar fi mai bine să mă duc să mă îmbrac. Poate ne vedem mai târziu, Nell.

Înotă spre trepte și se grăbi să-și recupereze prosopul, pe care și-l puse în jurul taliei. Chiar înainte de a pleca spre camera ei, Kayla observă că Sir Wesley se uita încruntat la costumul ei de baie, și își dădu seama că poate recunoscuse costumul soției sale. Jenată că fusese prinsă în piscina lui și îmbrăcată în hainele soției sale, fără să fi fost invitată în niciun fel – Nell nu conta, era prea mică – Kayla se grăbi să ajungă în cameră, unde se sprijini cu spatele de ușă și închise ochii. Spera din tot sufletul ca el să nu se fi supărat atât de tare încât să nu-i mai arate tablourile.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, se admonestă ea cu voce tare, încetează să-ți mai faci atâtea griji despre ce cred oamenii. Până la urmă fusese trezit nepoliticos de fiica lui și fusese îndeajuns de drăguță pentru a se juca cu ea – ar fi putut să trimită copila la cine ar fi trebuit să aibă grijă de ea. Oare era un păcat atât de mare? Ei bine, și dacă era, ce putea ea să facă?

Wes se uită după musafira lui. Fusese mai întâi uimit să o vadă în costumul de baie mulat al fostei sale soții, și apoi mirat de reacția pe care o avusese la vederea ei – o dorise. Imediat.

Era destul de sigur că bucata aia roz de material nu

arătase niciodată atât de bine pe Caroline. Domnișoara Sinclair îl umplea foarte bine. Mă rog, poate prea bine. Doar gândul acela fu de ajuns pentru a-i trimite un fior de dorință de-a lungul trupului. Se strădui să-l ignore. Decise că probabil trăise prea mult ca un călugăr, însă n-avea de gând să înceapă acum să seducă tinere studente, chiar în casa lui.

– Tati, fac o ghiulea! Uită-te la mine, tati!

Insistența lui Nell îi întrerupse lui Wes șirul gândurilor. Se băgă cu capul sub apă pentru a încerca să-și limpezească mintea. Ieși la suprafață și scutură din cap, apoi urmări giumbușlucurile lui Nell, încercând în același timp să-și îndepărteze din minte imaginea domnișoarei Sinclair, care părea să-i apară pe retină până și atunci când clipea. Picioarele ei lungi și suple, abdomenul plat, fundul ferm și curbele. Curbele generoase.

– La naiba! murmură el. Ce se petrecea cu el? Nu mai reacționase așa la vederea unei femei de mult, de când o întâlnise prima dată pe Caroline. Și pe vremea aceea era mult mai tânăr. Oare abstința prelungită îi afectează hormonii? Cu siguranță simțea ceva de genul ăsta.

Oftă. Nu prea-i convenea că avea să-și petreacă dimineața în compania domnișoarei Sinclair. Avea să fie iadul pe pământ. N-ar fi fost atât de rău dacă n-ar fi văzut-o în costumul acela de baie, însă acum....

Încercând să se gândească la altceva, se întoarse spre fiica lui.

– Haide, Nell, destul cu toate astea. Ne așteaptă Annie.

În general Kayla se putea lipsi cu ușurință de micul dejun, însă descoperi că exercițiile de dimineață îi făcuseră poftă de mâncare. Bucătăria – o încăpere cavernoasă, zugrăvită în alb, era situată de asemenea la subsol, iar Kayla o găsi urmând aroma pâinii prăjite. Mirosul acela venea din partea

din spate a încăperii și părea a se fi răspândit în toată casa. Annie gătea ceva, însă se întoarse să o salute.

– Bună dimineața! V-ați trezit devreme.

– Da. Sunt trează de mult mulțumită tinerei Nell. M-a luat la o tură de înot.

– Oh, nu, acolo a dispărut? Micuța domnișoară! Și asta după ce i-am spus cât se poate de clar să nu vă deranjeze. Ce să mă fac cu ea? Annie clătină din cap.

– Mi-a zis că dumneavoastră i-ați spus să nu mă deranjeze, și a așteptat cu răbdare să mă trezesc înainte să spună ceva, așa că nu vă faceți griji. Kayla zâmbi. Trebuie să recunosc totuși că m-a speriat un pic.

– Ei bine, îmi cer scuze pentru asta. Acum ce-ar fi să-mi spuneți ce doriți la micul dejun, iar eu mă voi ocupa de gătit.

– Doar niște pâine prăjită, vă rog, însă pot să mi-o pregătesc eu. Nu are rost să vă dați peste cap pentru mine.

– Prostii! Asta-i treaba mea, nu-i așa? Dumneavoastră așezați-vă, și eu mă voi ocupa de toate.

Annie refuză să asculte protestele Kaylei, astfel că într-un final aceasta se alege cu ceai, pâine prăjită, gem și unt, și încă vreo câteva lucruri. Mâncă în tăcere, uitându-se împrejur, la camera însorită și strălucitoare. Îi amintea de bucătăriile de la Pavilionul Regal de la Brighton, cu oale și cratițe de cupru atârinate una lângă cealaltă de-a lungul pereților, cu câteva mese mari din lemn de pin rindeluit, folosite ca blaturi de lucru. Annie spăla vasele într-o chiuvetă de faianță albă. Era până și o sobă de fier, care părea că nu mai era folosită. Probabil fusese lăsată acolo în scop decorativ, se gândi Kayla, observând și o mașină de gătit modernă și un set AGA strălucitor într-una dintre nișe.

Când era la a doua felie de pâine prăjită, Kayla îndrăzni să mai pună câteva întrebări.

– Nell mi-a împrumutat costumul de baie al mamei sale.

Sper ca Lady Marcombe să nu se supere. Încercă să își păstreze un ton neutru, însă simțea cum o roade curiozitatea, voia să afle mai multe despre această femeie pe care nu o văzuse încă. Seara trecută uitase că în anuar se specifica faptul că Sir Wesley avea o fiică, dar și că era căsătorit. Deci, unde era soția lui?

– Nu, pentru numele lui Dumnezeu! Mama lui Nell nu mai locuiește aici, și dacă nu l-a luat cu ea, sunt sigură că nu-i mai trebuie. Puteți să-l folosiți liniștită.

– Deci părinții lui Nell au divorțat? Kayla sorbi cu grijă din ceaiul fierbinte.

– Da, în urmă cu un an. De atunci ea n-a trecut pe-aici decât de vreo câteva ori, și niciodată n-a stat mai mult de două-trei ore. Annie clătină din nou din cap. Nu vă ascund că mie, una, unii oameni mi se par tare ciudați. S-a luptat pe viață și pe moarte cu Sir Wesley pentru custodia copilei, însă după ce el a câștigat, ei a părut a nu-i mai păsa nici cât negru sub unghie. Pur și simplu a dispărut. Poate să vină în vizită oricând aici, însă se pare că acum nu mai vrea.

– Cât de ciudat! *Biata Nell*, se gândi Kayla. Femeia trebuie că era o ciudată, într-adevăr. Curiozitatea Kaylei era însă și mai mare, dar se decise să nu scormonească mai mult.

– Da, dar se pare că toate astea n-au afectat-o prea mult pe cea mică. E la fel de veselă ca întotdeauna, nu vorbește despre tărașenia asta și își adoră tatăl, așa face, continuă Annie.

Kayla zâmbi din nou.

– Da, am văzut asta. Ăăă, vreau să spun că vorbește des despre el. Își termină micul dejun, apoi se ridică și își puse farfuria și ceașca în chiuvetă. Ei bine, vă mulțumesc, a fost delicios. Dacă sunteți sigură că nu vă pot ajuta cu nimic altceva, cred c-ar fi mai bine să mă duc să văd dacă Sir Wesley are timp acum să-mi arate tablourile. Ne vedem mai târziu, poate?

– Sigur, și să vă fie de bine. Iar dacă o vedeți pe năzdrăvana aceea, trimiteți-o la mine. Puteți să-i spuneți că eu v-am rugat să o trimiteți înapoi.

CAPITOLUL PAISPREZECE

După o absență îndelungată, Sir John Marcombe se întoarce pentru scurtă vreme la Devon, doar pentru a-și informa soția că se va întoarce curând la Londra.

– Am câteva treburi de care trebuie să mă ocup, explică el, și spre ușurarea lui, ea nu-i mai puse nicio întrebare. Era o femeie ascultătoare, în cea mai mare parte a timpului, și foarte drăguță, însă până acum nu reușise să îndeplinească singurul lucru pe care i-l ceruse. Nu rămăsese însărcinată. De data asta, însă, îl surprinse:

– Am vești minunate, John. Zâmbi timid și îl privi cu coada ochiului. Cred că în sfârșit am rămas însărcinată.

– Da? Își ieși atât de mult din fire, încât ajunse să o îmbrățișeze, lucru pe care nu l-ar fi făcut în mod normal niciodată. Oh, dar e minunat! Chiar minunat! Și când se va naște copilul?

– Păi nu pot fi sigură, însă cred că undeva prin martie, sau pe la începutul lui aprilie, cel puțin așa mi-a spus moașa. El se încruntă.

– Te-ai dus la moașa din sat? Zău așa, draga mea, trebuie să ai mai multă grijă de tine.

– Dar ce e în neregulă cu ea? Din câte am înțeles ea se

ocupă de nașterile de pe aici, ba chiar și din satele învecinate, pe o rază de câteva mile bune. Menajera mi-a spus că e considerată foarte bună.

– Da, da, dar vorbești de oameni simpli. Trebuie să se ocupe un doctor adevărat de tine, cineva obișnuit cu doamnele de obârșie nobilă, așa, ca tine. O să găsec unul în Londra și o să-l trimit încoace, să aibă grijă de tine.

Eliza zâmbi din nou, și el își dădu seama că nu o văzuse făcând asta prea des. Poate fusese prea dur cu ea? Poate ar fi trebuit să invite mai des oameni de vază pe aici, pentru ea. Ei bine, avea să fie suficient timp pentru asta după ce-i năștea în siguranță moștenitorul.

El își găsisese de curând o actriță delicioasă în Londra. Abia aștepta să se întoarcă la farmecele ei, ușor prea rotunjoare, la râsul ei contagios și nu avea nicio îndoială că tot ea avea să-l țină ocupat și cât Eliza avea să aibă grijă de copil. Apoi, după ce își va reveni după naștere, avea să-și reia îndatoririle de bărbat față de ea.

Oftă, ușurat. Chiar dacă actrița aceea nu era la fel de frumoasă ca soția lui, era mult mai apetisantă și mai primitoare în pat.

* * * * *

– Sir Wesley? După ce bătu la ușă Kayla își băgă capul în biroul lui, însă acolo nu părea a fi nimeni, așa că intră și aruncă o privire admirativă de jur-împrejur. Nu semăna în niciun caz cu birourile plicticoase pe care le văzuse până atunci. Era mai degrabă o bibliotecă de modă veche. Rafturi de cărți din mahon, sculptate frumos la capete, acopereau toți pereții, pline de cărți legate în piele. Masa de lucru a lui Sir Wesley, care era o chestie imensă, cu blatul mare și cu picioarele împodobite cu gheare, era așezată în mijlocul

încăperii, cu fața către un șemineu cu hornul împodobit cu marmură neagră și cu o oglindă imensă așezată deasupra. Podeaua din lemn închis la culoare era acoperită cu covoare persane groase, roșii.

Chiar când se pregătea să plece, observă mișcare în colțul îndepărtat al încăperii. Mai merse puțin și îl văzu pe Sir Wesley așezat la un birou mai micuț, într-un alcov de lângă fereastra imensă ce dădea spre mare. Observă, cu disperare, expresia aceea nemulțumită, furioasă chiar, care îi revenise pe figură. Se uita la ecranul unui computer și murmură ceva în barbă, tastând cu două degete și cu mișcări furioase, de parcă tastatura l-ar fi supărat cu ceva. De asemenea, avea și niște căști în urechi, de aceea nu o auzise când intrase. Avansă precaută până intră în raza lui vizuală, apoi îi făcu cu mâna.

— Oh, domnișoară Sinclair. Nu v-am auzit când ați intrat. Își scoase căștile și își frecă o ureche. Doamne, chestiile astea blestemate sunt foarte inconfortabile.

— Îmi pare rău că vă deranjez din nou, însă parcă ați spus că o să-mi arătați tablourile acelea la lumina zilei. Sau poate ar trebui s-o rog pe Annie să mi le arate?

— Ah, da. Ăăă, cum să vă spun, chestia e că Emma m-a lăsat într-o oarecare încurcătură, după cum v-am spus și ieri. Am încercat s-o conving, însă refuză să se întoarcă aici, cel puțin deocamdată. Nu știu ce-a apucat-o. Problema e că eu trebuie să termin acest raport înainte de ora douăsprezece și în ritmul în care titez probabil c-o să dureze până la ora douăsprezece, dacă nu și mai mult. Nu m-am gândit până acum că toată chestia asta cu benzile audio poate fi atât de complicată. Văd că trebuie să derulez și să ascult de câteva ori ce-am spus. Îmi pare tare rău. V-ar deranja prea mult dacă așteptați până după prânz, sau vă grăbiți să plecați?

— Nu, deloc. Cum ar fi putut să protesteze? Era oaspete în casa asta, și încă un oaspete neașteptat. Kayla se pregătea să

plece, când îi veni inspirația. V-ar fi de folos dacă aş tehnoredacta eu raportul acela? Sunt... adică am lucrat cu jumătate de normă ca şi secretară a unui avocat pentru a-mi plăti studiile, aşa că viteza mea de scriere ar putea fi un pic mai mare decât a dumneavoastră. Cu cât termina mai repede ce avea de făcut, cu atât ar fi putut să vadă mai repede portretul Elizei, se gândi Kayla, şi apoi ar fi putut pleca din casa asta, eventual chiar şi cu misiunea îndeplinită.

Sir Wesley o privi ca pe un înger coborât din cer să-l salveze de la cea mai îngrozitoare tortură. Faţa i se lumină.

– Aţi fi dispusă să faceţi asta pentru mine? Sunteţi sigură?

– Da. Nici n-ar trebui să dureze prea mult, dacă e vorba doar despre o singură casetă.

– Nici nu vă închipuiţi cât v-aş fi de recunoscător, domnişoară Sinclair. Chestiile de genul ăsta mă scot pur şi simplu din minţi. Arată spre căşti, iar ea ocoli biroul şi i le luă din mână zâmbind.

– O să vă obişnuiţi cu ele, v-o garantez. Se uită la ea cu neîncredere, aşa că adăugă. Mă rog, după doi-trei ani, cu siguranţă.

El râse şi ea descoperi că-i place felul în care ochii i se încreţeau la colţuri. Erau foarte asemănători cu cei ai lui Jago, iar contrastul pe care îl făceau cu părul închis la culoare şi cu pielea bronzată era remarcabil. Poate că nu era un bărbat frumos, în accepţiunea clasică a cuvântului, se gândi ea, însă cu siguranţă nu era nici urât, ba chiar deloc. Din nou, exact ca Jago.

– Vă cred pe cuvânt, domnişoară Sinclair. O să vă las să vă apucaţi de treabă. Poate c-ar fi mai bine să verificaţi şi tot ce-am scris până acum. Încă nu i-am făcut nicio corectură.

– Bineînţeles, şi vă rog să-mi spuneţi Kayla, dacă tot o să fiu secretara dumneavoastră pentru dimineaţa asta.

– S-a făcut, doar dacă și dumneata îmi spui Wes. Nu prea-mi place chestia asta cu „Sir”, asta dacă nu încerc să impresionez vreun client important. Se întoarse fericit la biroul lui, iar Kayla continuă lucrul la raport, nu înainte să corecteze câteva greșeli.

Îl termină în scurtă vreme, și după câteva mici modificări Wes îl trimise prin e-mail clientului său, apoi oftă satisfăcut.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc, Kayla, îi spuse el radios. Mă lași să te plătesc pentru dimineața asta de muncă? Măcar atât să fac pentru tine.

– Oh, nu, nu e nevoie. M-ai ajutat deja ieri, iar dacă o să-mi arăți și tablourile, o să-mi văd și eu de drum. N-a fost mare scofală, serios.

– Ei bine, îți mulțumesc încă o dată. Însă să știi că am și o veste proastă. Expresia îi deveni serioasă. Tocmai ce am vorbit cu Ben, portarul, la telefon, și mă tem că n-ai să poți pleca astăzi.

– Cum? Dar de ce?

– O parte din drumuri au fost inundate ieri, așa cum mă și temeam că are să se întâmple, și va mai fi nevoie de cel puțin o zi pentru ca apa să se retragă îndeajuns de mult pentru ca tu să poți să treci cu mașina ta cea mică. În afară de asta, se anunță noi ploi, cred. Îmi pare rău. Sper că nu te deranjează că va trebui să ne mai suporti o noapte. O să încerc să fiu un pic mai ospitalier. Zâmbi încurcat.

– Păi.. nu, bineînțeles că nu mă deranjează. Doar că îmi pare rău că vă stau pe cap. Golul pe care-l simțea în stomac îi reveni, cu puteri sporite. Încă o seară petrecută în compania acestui bărbat nu era deloc o idee bună. Cu siguranță. Începea să-l placă, și asemănarea cu Jago devenea din ce în ce mai pronunțată, cu fiecare minut care se scurgea. Dacă atracția pe care o simțise față de bărbatul din tablou se răsfrângea acum și față de urmașul lui Jago? Știa că nu

acționase rațional atunci când fusese vorba despre Jago, așa că era un pic speriată acum.

– Ți-am spus deja, nu e o problemă, chiar deloc. Ezită înainte să continue. Și dacă nu te deranjează prea tare, sunt sigur că lui Nell i-ar face mare plăcere să petreacă mai mult timp cu tine. Prietenelor ei le-ar fi greu să ajungă până aici într-o zi ca asta, așa că probabil e un pic plictisită.

– Bineînțeles. Mi-ar face plăcere să mă joc cu ea, un pic mai târziu.

– Minunat. Ei bine, atunci să mergem spre galerie.

– Aici sunt două peisaje marine pe care Gainsborough le-a pictat în apropiere. Cred că a vizitat Devonul de mai multe ori, însă nu sunt sigur în ce an au fost făcute acestea. Wes ridică din umeri. Îmi pare rău că nu pot fi mai exact.

Se aflau într-o galerie lungă și frumoasă, situată în partea din spate a primului nivel. Ferestrele înalte lăsau să intre lumina soarelui atunci când obloanele de lemn erau deschise, ca acum. Din loc în loc, oglinzi plasate cu iscusință reflectau această lumină spre operele de artă. Kayla se concentra asupra tablourilor, mai puțin asupra bărbatului din ce în ce mai atrăgător de lângă ea, și încercă să-și scormonească mintea în căutarea detaliilor despre viața lui Gainsborough.

– S-ar putea să fi fost în 1781, când a colindat West Country împreună cu nepotul său, Gainsborough Dupont. Cred că atunci a trecut pe aici. Sau poate că au fost făcute doi ani mai devreme, când se spune că a stat o vreme lângă Teignmouth și Exeter.

– Sunt sigur că ai dreptate. Sau presupunerile tale sunt cel puțin la fel de bune ca și ale mele. Mă tem că nu știu prea multe despre artă. Nu e genul meu de preocupare.

– Și acestea sunt singurele tablouri de Gainsborough pe care le aveți? Kayla încercă să nu-și țină răsuflarea de emoție în

așteptarea răspunsului lui Wes. Deși peisajele marine erau frumoase, nu îi stârneau interesul mai mult decât proprietarului lor. Bineînțeles că nu-i spusese și lui acest lucru, iar dacă ar fi întrebat direct despre portretul Elizei, ar fi trebuit probabil să îi explice și de unde știa despre existența acelui portret.

– Nu, mai sunt încă două peisaje acolo. Wes o conduse lângă peretele următor. Suntem foarte norocoși să le avem, sau cel puțin așa mi s-a spus.

– Da, într-adevăr. Deci, două peisaje marine și alte două care surprind peisaje de pe țărm. Înțeleg. Kayla simțea cum tensiunea i se dizolva încet, transformându-se într-o dezamăgire rece. Văzu că Wes nu adăugă cuvintele pe care aștepta să le audă – că aveau și un portret spectaculos. Își dorea să-l poată ajuta pe Jago, însă cum Wes rămăsese tăcut, își dădu seama că trebuia să o facă într-o altă modalitate.

Oare Jago greșea? Oare nici cel de-al doilea tablou nu era semnat, până la urmă? Dacă așa stăteau lucrurile, Wes nu ar fi avut de unde să știe că era un Gainsborough. Trebuia să verifice discret toate portretele din galerie. După descrierea făcută de Jago, era sigură că avea s-o recunoască pe Eliza, chiar și într-un tablou fără semnătura autorului.

Era de asemenea posibil ca tabloul întruchipând-o pe Eliza să fi fost moștenit de oricare alt membru al familiei, undeva, de-a lungul anilor. Atunci ar fi avut de verificat toate ramificațiile familiei și probabil că l-ar fi descoperit pe cel ce avea în posesie tabloul. Poate că existau pe undeva copii ale testamentelor vechi, sau ceva de genul ăsta. Va trebui să o întrebe pe Jessie cum se proceda în astfel de cazuri. Oricum, își dădea seama că avea să fie mult de lucru. Își înghiți un oftat și decise ca mai întâi să verifice galeria.

– Ei bine, mulțumesc că mi le-ai arătat. Dacă nu te deranjează prea mult, aș dori să iau câteva notițe. Kayla adusesese cu ea un carnetel și un pix, pentru a arăta mai

eficientă, pentru a semăna mai mult cu o studentă. Wes își desfăcu mâinile.

– Te rog, fă ce vrei.

– Te-ar deranja dacă aş face şi câteva fotografii?

– Nu, câtă vreme nu dai publicităţii detalii despre locul exact în care se află aceste tablouri. Nu prea am făcut publică existenţa lor, şi nu am vrea să-i atragem pe hoţii de artă. Nu sunt neapărat un secret, însă chiar şi aşa, dacă o să te referi la ele în lucrarea ta, poate ai putea să aminteşti despre locaţia lor în termeni vagi, de genul „se află într-o colecţie privată”.

– Da, bineînţeles.

– Super, mulţumesc. Atunci te las să-ţi vezi de treabă. Ne vedem la prânz.

Pentru a fi sigură, Kayla parcurse toată galeria şi verifică fiecare portret în parte, în caz că Eliza fusese trecută cu vederea, sau că semnătura lui Gainsborough s-ar fi pierdut. Majoritatea portretelor aveau şi numele doamnelor trecute pe ramă sau într-un colţ. Nu se vedea nicăieri nicio Elizabeth. Dintre cele care nu aveau niciun nume, niciuna nu arăta nici pe departe cu femeia descrisă de Jago. De fapt, nu prea semănau cu nişte persoane reale, iar Kayla nu avea senzaţia aceea că este urmărită. Niciuna dintre aceste doamne nu era neapărat frumoasă, iar Kayla îşi amintea foarte bine că Jago spusese că Eliza era foarte drăguţă. Deşi, dacă stăteai să te gândeşti, modelul de frumuseţe era destul de diferit în zilele acelea, faţă de ceea ce se consideră acum frumos.

Tatăl lui Jago era uşor de recunoscut. Pe rama care încadra portretul era o plachetă foarte mare din bronz pe care scria „Sir Philip Marcombe” şi mai erau inscripţionate şi datele sale. Kayla îl studie pentru o vreme, însă nu descoperi nimic din Jago la el, cu excepţia culorii ochilor, după cum îi spusese şi el. Trase concluzia că Jago semăna mai mult cu mama sa țigancă. Teoria ei despre copilul din flori plantat în

cuibul Marcombe părea foarte probabilă în circumstanțele actuale, însă avea să-l întrebe despre toate astea.

Kayla privi multă vreme peisajele marine ale lui Gainsborough, pierdută în gânduri. Viața ei se schimbase considerabil de la apariția lui Jago. Chiar se întâmplase cu doar câteva săptămâni în urmă? Întorsese totul cu dosul în sus – își pierduse slujba, renunțase la planurile de căsătorie, își schimbase și comportamentul. Acum trei săptămâni nici prin cap nu i-ar fi trecut să mintă intenționat pe cineva, și acum iat-o aici, pretinzând că este studentă la arte plastice, ea, care nu putea să deseneze nici dacă i s-ar fi pus pistolul la tâmplă. Clătină din cap.

– Oh, Jago, de ce m-ai ales tocmai pe mine, dintre toți oamenii? Sunt sigură că la casa de licitații ai văzut și femei mai prezentabile. Ai fi putut să le strici lor viețile, și să mă lași pe mine în pace. Eram fericită cu viața mea.

Însă în capul ei auzi o voce iritantă, care spunea „Chiar erai? Atunci cum de nici măcar nu te-ai gândit să-i ceri scuze lui Mike și să vă împăcați după mica voastră ceartă? Oare pentru că îți doreai să pleci? Oare nu regretai deja decizia de a te mărita cu el?”

– Oh, mai taci! murmură ea. Era prea mult, iar ea era prea obosită, nu avea niciun chef să se ocupe acum de așa ceva. Pe rând, fiecare lucru la timpul lui.

Wes încercă să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut, însă cumva simplul fapt că undeva, în clădire, era și Kayla îl neliniștea. În timp ce se uitau la tablouri abia se stăpânise să nu se holbeze la ea, și de fiecare dată când întorsese spre el ochii ei verzi, se simțise fermecat de-a dreptul.

– E ridicol, murmură el. E o fată drăguță, însă prea tânără pentru tine. O studentă la arte plastice, pentru numele lui Dumnezeu – nu are cum să aibă mai mult de nouăsprezece,

douăzeci de ani, iar tu ai aproape treizeci și șase. Revino-ți! Însă se trezea din nou uitându-se în gol pe fereastră în loc să se concentreze asupra lucrului.

Tresări puternic când Annie îi aduse cafea și niște biscuiți.

– Visăm la zâne, nu-i așa? chicoti Annie.

– Da, nu te-am auzit intrând, recunosc Wes.

– Deci ai terminat turul de onoare pentru oaspetele nostru, nu?

Wes avu senzația că ochii iscoditori ai lui Annie văzuseră deja prea mult, însă reuși să mimeze nonșalanța.

– Da, am lăsat-o acolo. Mie nu-mi prea plac tablourile, după cum bine știi. Își aduse brusc aminte de veștile pe care le primise nu cu multă vreme în urmă. Apropo, Kayla va mai rămâne la noi cel puțin o noapte. A sunat Ben să-mi spună că drumurile sunt inundate și că nu crede că mașinuța ei ar putea trece. I-am spus, și mi s-a părut că n-o deranjează prea mult.

– Dar pe tine? întrebă Annie.

Wes se încruntă:

– Pe mine, ce?

– Pe tine nu te deranjează că mai stă?

În ochii lui Annie se ghicea amuzamentul, iar Wes ar fi vrut să-i spună femeii să-și vadă de treaba ei. În același timp, era conștient că nu ar fi reușit să se descurce fără ea, așa că încercă să-i răspundă cu calm:

– Nu, bineînțeles că nu. După cum i-am spus și ei, casa asta e îndeajuns de mare, și o noapte în plus sau în minus nu contează prea mult.

– Într-adevăr. Bine, atunci ar fi bine să mă ocup de prânz. Annie se întoarse, nu înainte de a-și ascunde un zâmbet, observat de Wes.

La naiba cu totul! Sunt chiar atât de transparent? Ura gândul că toată lumea își putea da seama ce gândește și spera

din toată inima că musafira lui nu putea să-l citească la fel de bine pe cât o făcea menajera lui, din câte se părea.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

— Doamne, nu-și mai încapе în piele de fericire. Ai zice că e primu' om care a făcut un prunc, așa ai zice.

— Cine? Jago era pierdut în gânduri. Ștergea absent halbele fără să fie prea atent, însă vorbele lui Matty, femeia care servea la mese, îl aduseră cu picioarele pe pământ.

— Cum cine, înălțimea sa, bineînțeles. Cine altcineva? Jago se încruntă.

— De unde știi tu asta?

— Mi-a spus mătușa mea. Lucrează sus la conac, în bucătărie, și ne-aduce și nouă câte-o bîrfă proaspătă, din când în când. Matty pufni. Și-ți zic, am aflat așa câte ceva.

— Să înțeleg că Lady Marcombe este însărcinată? Jago decise că era mai sigur să se dea neștiutor. Până la urmă asta era o chestie muierească. Nimeni nu s-ar fi așteptat ca el să fie interesat de astfel de lucruri.

— Domnu' Kerswell, n-ai auzit ce tot toc eu de câteva săptămâni încoace?

— Nu, nu prea. Îi aruncă un zâmbet strâmb. Dai cam mult din gură, să știi, așa că eu nu te prea bag în seamă.

— Zău așa! Își puse mâinile la gură — arăta ca un tăuraș supărat, așa cum era mică și grasă. Dar da, înălțimea sa doamna e borțoasă, cu burta la gură, și Sir John merge țațoș peste tot, împăunându-se de parcă ar fi numai al lui.

– Și nu e așa? Încercă Jago.

Matty îi aruncă o privire furioasă.

– Știi și mata la fel de bine ca și mine, domnu' Kerswell, că fără noi femeile n-ar fi nici plozi.

El râse.

– Știu, știu. Dar n-ați putea face nimic fără noi. Când uitătura lui Matty deveni și mai furioasă, își ridică mâinile, predându-se. Oricum, îi doresc domnului tot binele din lume și sper că înălțimea sa va naște în siguranță.

Copilul meu. Însă făcu această adăugire doar în gând.

Și dacă Sir John era atât de fericit că soția îi era gravidă, nu putea decât să speră că tipul nu va afla niciodată adevărul. Jago își făcea destule griji pentru Eliza, fără să adauge și acest nou factor în ecuație.

Gândurile lui negre fură întrerupte de intrarea în han a unui bărbat palid, îmbrăcat cu o haină zdrențuită. Jago îi zâmbi și-l salută.

– Reuben, ce mai faci? Te simți mai bine? Mă bucur să te văd iar pe picioare.

– Da, dar încă mă simt slăbit ca un pisoi. Și d-asta mi-e greu să-mi găsesc de lucru. Reuben tuși, încruntându-se în timp ce încerca să-și recapete respirația.

Jago dădu din cap.

– Da, e de înțeles. Reuben fusese bolnav de o infecție la piept și cum trebuia să pună mâncare pe masă pentru soție și cinci copii, lipsa veniturilor, chiar și pentru o perioadă mică de timp, era un potențial dezastru. Da' nu-ți face griji. Am partea ta din ultima „afacere”. Doar stai puțin.

– Dar, domnu' Kerswell, sir....

Jago se făcu că nu-l aude pe Reuben și nu după multă vreme se întoarse cu o punguță mică de piele ascunsă în pumn. Se asigură că nu mai era nimeni în han, apoi îi dădu punguța lui Reuben.

– Uite aici. Cred că asta o să vă ajungă o vreme.

Reuben păru încurcat și clătină din cap.

– Nu-i corect, domnu' Kerswell. Eu n-am putut să vin la ultima... ăăă. Afacere, așa că n-am de luat bănuți. Dac-ați putea să-mi dați ceva cu împrumut? O să mă străduiesc să vi-i înapoiez data viitoare.

– Prostii! Ești parte din trupă și noi avem grijă de ai noștri. Știu c-o să-ți faci treaba când o să fii în formă. I-ai. I-ai meritat. Jago încercă să spună toate astea pe un ton ferm, pentru ca Reuben să nu îl contrazică. Nu voia ca bărbatul din fața lui să creadă că primește de pomană, chiar dacă de fapt Jago îi dădea propria lui parte. Ar fi preferat ca Reuben să nu știe asta, și nici nimeni altcineva. N-ar fi vrut să dea impresia unui om slab sau a unui om de care se poate profita ușor.

Bărbatul ezită un moment, apoi dădu din cap, rațiunea câștigând războiul cu mândria.

– Mulțam! Sunteți un om de treabă, și io n-o să uit asta.

După ce ușa se închise în spatele lui, Jago auzi un suspin în spatele lui, se întoarse și o văzu pe Matty ștergându-și o lacrimă din colțul ochiului.

– Ce-i cu tine? Se încruntă spre ea, însă ea doar clătină din cap și-i aruncă un surâs înlăcrimat.

– Reuben are dreptate. Sunteți un om de treabă, și bunul Dumnezeu o să vă răsplătească.

Jago nu era foarte sigur de asta, însă nici Matty nu știa de fapt cu cine stătea de vorbă.

* * * * *

Kayla nu se mai întâlnește cu Wes decât abia la cină. Petrecu în schimb toată după-amiaza încercând să se joace cu Nell pe o consolă veche Nintendo. Era un joc cu mașini, fiecare dintre ele avea un joystick cu care controla mișcările unei mașinuțe

de pe ecran. Jocul se dovedi surprinzător de dificil, cel puțin pentru Kayla, care nu mai încercase așa ceva până acum.

La cină fetița se grăbi să-l informeze pe tatăl ei că musafira lor nu se prea pricepea la jocuri.

– Zău, tati, Kayla ieșea de pe pistă de fiecare dată. Nu-i așa, Kayla?

– Da, mă tem că așa este, recunosc Kayla. Dar tu ai mai multă experiență decât mine, să știi. Stai să vezi, o să mai învăț și eu să joc, și apoi o să te înving, cu siguranță.

– Ar trebui să-i lași pe musafiri să câștige, Nell. Nu așa te-am învățat? Wes îi făcu fiicei sale cu ochiul.

– Da, însă a fost imposibil. Chiar și când încercam să pierd, Kayla își distrugea mașina aproape imediat după start.

– Stai să vezi, ți-am spus. Kayla își miji ochii spre Nell, prefăcându-se înfuriată. O să mă joc cât tu dormi și o să devin expertă cât ai zice pește. Să vezi tu de n-o să fie așa.

Nell râse.

– Nicio șansă.

– Ai o fiică foarte drăguță, îi spuse Kayla lui Wes după ce Nell, căscând enorm, fusese dusă la culcare de către Annie.

– Mulțumesc. Eu o văd minunată, însă cred că toți părinții își văd astfel copiii. Luă o înghițitură din paharul de vin, apoi se uită pierdut în gol. Presupun că Annie ți-a povestit despre fosta mea nevastă, de Caroline?

– Mi-a spus doar că sunteți divorțați și că Nell stă aici, cu tine. Kayla se foi puțin în scaun, simțindu-se un pic jenată de acest subiect. Nu voia să creadă că l-a bârfit, mai ales că nu era aici decât de o zi.

– Da, păcat, însă astfel de lucruri se întâmplă. Caro avea... niște probleme. Depresii, chestii de genul ăsta. A devenit dependentă de unele medicamente pe care le lua și asta a făcut-o imprevizibilă și agitată. Acum călătorește mult, căutând... ei bine, nu sunt prea sigur ce caută, să fiu sincer.

Poate ce-și dorește de la viață? Aici n-a putut să găsească asta, în niciun caz, și judecătorul a considerat că ar fi mai bine pentru Nell să stea într-un mediu normal, și de aceea mi-a încredințat mie custodia. Deși, bineînțeles, Caro o poate vizita ori de câte ori dorește.

– Mi se pare o soluție de bun simț. Nell pare foarte fericită și e evident că te adoră.

El zâmbi.

– E un sentiment reciproc. Însă mi s-a spus că fetițele îi preferă pe tații lor pentru că îi pot juca mai ușor pe degete. Sunt destul de sigur că lucrurile vor sta cu totul altfel când va ajunge adolescentă. Oftă. Încerc să îi suplinesc și lipsa mamei, însă nu e ușor. Mă ajută și Annie, bineînțeles. E minunată cu ea.

– Poate o să te recăsătorești înainte ca Nell să fie adolescentă, sugeră Kayla și fu surprinsă să vadă că figura lui Wes fu traversată de un nor.

– Nici vorbă de așa ceva. Mă tem că mi-a fost de ajuns experiența pe care am avut-o cu statutul meu de bărbat însurat. Kayla se uită la el, surprinsă de vehemența din voce, însă el nu-i dădu șansa să comenteze mai mult pe marginea subiectului. Dar, spune-mi, pentru ce firmă din Londra ai lucrat? Poate am auzit de ei. Înainte să lucrez pe cont propriu am făcut din toate câte puțin.

– Se numește Martin, Bicknell și Taylor. Kayla se simțea sigură pe ea în această discuție, iar restul serii trecu fără alte evenimente.

Podelele scârțâiră și Kayla își deschise somnoroasă un ochi, așteptându-se să o vadă pe Nell furișându-se în cameră. Oare copila asta se trezea în fiecare zi în zori? se întrebă ea.

De data aceasta însă încăperea era cufundată complet în întuneric. Kayla nu distingea nimic. Se ridică în coate și se

holbă în beznă.

– Cine-i acolo? Nu se mișcă nimic, însă Kayla auzi un sunet ca și când cineva ar fi tras repede aer în piept. Se ridică de tot în picioare, cu inima bătându-i mai tare deja, și se întinse pentru a aprinde veioza de lângă pat. Înainte să poată ajunge la ea simți cum cineva trece repede pe lângă patul ei, dispărând în colțul cel mai îndepărtat al camerei. Se auzi un răcâit și Kayla dădu drumul unui mic țipăt înfricoșat și aproape că se dezechilibra. Dădu cu mâna peste un ceas deșteptător de modă veche, care se prăbuși pe podea, făcând un zgomot îngrozitor. Într-un final reuși să ajungă la întrerupător și imediat după aceea încăperea fu inundată de o lumină blândă. Kayla se dădu în viteză jos din pat și fugi până în mijlocul camerei. Se învârti, scormonind cu privirea fiecare ungher, însă nu era nimeni acolo. *La naiba!* șopti ea. *Oare să fi fost o fantomă?* N-avea să mai scape de ele tot restul vieții? Nu cred în fantome, murmură Kayla ca pentru ea, apoi râse, cam isteric. Nu crezuse nici în tablouri vorbitoare, însă acum credea. Gemu și-și luă capul în mâini. Poate dacă ai văzut o dată o fantomă sau un spirit se deschide un fel de zăgaz și încep și altele să te bântuie. Era un gând înspăimântător, însă era în același timp și o posibilitate demnă de luat în calcul. Se auzi un ciocănit puternic și cineva o strigă pe nume. Kayla spuse: *Intră!* fără să se gândească și se uită spre ușă, însă spre surprinderea ei se deschise un panou de lambriu de pe perete și în cameră intra Wes. Doamne! murmură ea. Aveau dormitoare care comunicau unul cu celălalt? Nu-și dăduse seama până acum că el avea camera atât de aproape de a ei.

– Ce s-a întâmplat? Am auzit un zgomot, apoi pe tine țipând. Veni repede spre ea, cu o figură îngrijorată. Kayla își înăbuși un oftat de surpriză când îl văzu îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni de pijama, cu pieptul musculos și cu

abdomenul tonifiat la vedere. Fusesse prea jenată să îi observe trupul cu o zi înainte, la piscină, însă acum putea să-și dea seama că era foarte în formă. Chiar într-o formă de zile mari. Era evident că nu-și petrecea toată ziua în spatele biroului.

– Ăăăă.... a fost c-c-cineva aici, chiar acum, bâigui ea, simțind cum i se încing obrajii când privirea lui se opri pentru o secundă asupra cămășii ei de noapte. Cu greu putea fi numită așa pentru că era de fapt vorba despre un tricou foarte vechi, uzat, aproape transparent. Fusesse odată al fratelui ei mai mic și Kayla își amintea vag și mesajul pe care îl compuneau literele acum șterse. Își încruciașă repede brațele peste piept.

– Aici? Ești sigură? Se opri în fața ei, iar ea se dădu un pas în spate, simțindu-se cuprinsă pe neașteptate de dorința nebunească de a întinde mâinile și de a-l atinge. Se încordă și-și strânse brațele.

– Da, destul de sigură, însă oricine ar fi fost, a dispărut acum. Se simțea ca o idioată acum. Poate c-a fost doar un alt viștâmpit. Imaginația ei lucrase la turajie maximă în ultima vreme. Blestematul de Jago, era doar vina lui.

– Și unde s-au dus? Wes începu să caute metodic prin cameră, deschise ușile unui dulap mare din colț.

– Acolo unde ești tu acum, cred, însă era întuneric beznă. N-am reușit să văd prea multe.

– Ei bine, acum nu e nimeni aici. Expresia încruntată, atât de familiară, se întorsese pe figura lui. Dădu la o parte cele câteva articole de îmbrăcăminte atârinate în dulap. O să rog pe cineva să vină să verifice mâine sistemul de securitate. Nu putem permite străinilor să mișune noaptea pe aici. Dar poate c-a fost doar un vis? adăugă el, citindu-i parcă gândurile. Kayla simți cum obrajii îi iau foc din nou.

– Mda, poate, sau.. ăăăă... aveți fantome pe aici? Vreau să spun, e o casă destul de veche, până la urmă, și n-ar fi deloc surprinzător ca unul dintre strămoșii tăi să se întoarcă din

când în când.

Wes zâmbi și ea simți pe neașteptate un nod în stomac. Avea un zâmbet absolut încântător, care-i lumina ochii albaștri.

– Nu, îmi pare rău. Mă tem că în această casă nu sunt fantome, cel puțin din câte știu eu. N-am vrut să te dezamănesc. Știu că unora li se pare romantic și așa mai departe, însă nu avem pe-aici stafii fără cap și nici măcar doamne albe ca varul care să cuture coridoarele.

– Oh, nu, nu mi se pare romantic deloc. Zău așa. Sunt destul de fericită cu romantismul tradițional. Nu prea-mi plac fantele.

– Bine, foarte bine atunci. Se întoarse în fața ei, apropierea lui afectând-o mai mult decât îi convenea să recunoască. Ai vrea să dormi în altă parte în noaptea asta, în caz că se repetă tărașenia? Își frecă bărbia cu mâna, ea auzi sunetul făcut de țepii bărbii lui și se înfioră. Exista oare ceva mai sexy decât o barbă de o zi? Să-ți treci vârfurile degetelor peste ea, să simți înțepătura ei delicată pe piele atunci când te sărută pe umăr, apoi... Kayla?

– Cum? Oh! Realiză ce spusese și rămase uitându-se la el, confuză. Care era sugestia?

Zâmbi brusc, șmecherește, asemeni unui pirat, la vederea figurii pe care o făcuse.

– N-am propus decât să facem schimb de paturi, dacă dorești, spuse el și Kayla simți că roșește și mai tare când își dăduse seama de greșala ei. Sau poate ai prefera să împărțim patul? O să te păzesc de orice fantomă, îți promit. Acum glumea cu ea, își dădea seama de asta. Ochii îi străluceau și își încrucișase brațele musculoase peste piept, așteptând un răspuns de la ea – nu putea ascunde faptul că această discuție îi făcea plăcere.

– Mulțumesc, dar nu e nevoie. *Și asta sună al naibii de scorțos, ah!* Kayla își dori să fi fost genul acela de femeie

care răspundea la astfel de glume cu o replică de flirt, sau măcar cu una isteată. În loc de asta, roșea și tăcea. La naiba!

– Cum vrei. Încă zâmbea când se întoarse și ieși din cameră, întorcându-se într-a lui. Atunci, noapte bună. Vise plăcute!

– Mulțumesc. Kayla se băgă repede înapoi în pat. Nu prea mai am șanse la vise frumoase acum, pirat blestemat! murmură ea supărată. Ei bine, să nu crezi că poți să mă dai gata cu zâmbetele astea ale tale. Nu, nu așa ușor. Însă problema era că ar fi putut s-o dea gata. Oferta lui fusese chiar foarte tentantă.

Adormi după multă vreme, și pentru a fi sigură că nu se mai întâmplă ceva, lăsă lumina aprinsă.

Ce mama dracului a fost asta?

Wes își împreună brațele la ceafă și scrută beznă. Imaginea Kaylei în tricoul acela ridicol, care nu lăsa prea multe de ghicit – ar fi fost chiar păcat, nu? – îl trezise pe deplin. Și îl și excitase la maximum. N-avea niciun rost să nu recunoască asta, măcar în fața lui. Oftă.

– Și ce-o să faci în privința asta, mai exact? murmură el. Nimic, asta o să faci. Absolut nimic.

Oare trecea deja prin criza bărbatului de vârstă mijlocie? Era oare posibil să treci printr-o astfel de criză înainte de a împlini măcar patruzeci de ani? Dacă genul ăsta de criză se manifesta prin atracția carnală față de studențe tinere, nu putea decât să concluzioneze că asta era.

Îl lovi o idee. Dacă era o studentă mai în vârstă? Poate că lucrase o vreme, înainte de a se decide să-și ia o diplomă universitară. Asta ar cam schimba lucrurile. Trebuia să afle.

– Dar, la naiba, cum să întreb o femeie câți ani are? Fusese învățat încă de la vârste fragede că un astfel de subiect era considerat tabu. Pur și simplu nu aduceai vorba despre așa ceva. Punct. Zâmbi când în minte i se înfiripă o altă variantă – avea să o pună pe Nell să o întrebe. Cu

siguranță Kayla n-avea ce să aibă împotriva. Nell nu era decât o copilă, care nu se supunea regulilor și formalismelor sociale, sau cel puțin nu prea mult. Wes se simți vag rușinat chiar și numai pentru că se gândise să o folosească în felul acesta pe fiica lui, însă cum altfel ar fi putut face rost de informațiile de care avea atâta nevoie? Trebuia să afle, altfel simțea că înnebunește. *Bine, deci dacă are mai puțin de... să zicem douăzeci și cinci*, își spusese el, atunci o să stau departe de ea. *Dar dacă are mai mult, totul e permis, nu? Regulile jocului. Sau o să creadă că-s prea bătrân?*

La naiba, de ce era viața atât de complicată?

Chiar înainte să adoarmă îi mai veni în minte o întrebare. Oare de ce avusese ea impresia că e cineva în camera ei?

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

– Oh, Jago! Mi-a fost atât de dor de tine! Credeam că John nu mai pleacă, însă în sfârșit s-a dus. A plecat spre Londra, de dimineață.

– Și mie mi-a fost dor de tine. Jago simți cum se relaxează, îi zâmbi Elizei și-și desfăcu brațele spre ea, trăgând-o aproape. De câteva zile încoace își tot făcuse griji, întrebându-se dacă nu cumva fratele lui vitreg va fi simțit ceva, acum că euforia inițială mai trecuse. Deși partea rațională a creierului lui îi spunea că n-avea cum să o protejeze de soțul ei, tot ar fi vrut să dea o fugă până la Marcombe Hall, să se asigure că totul era în ordine.

– Mmmm, miroși a vânt, și-a mare. Eliza își îngropă fața în umărul lui și trase aer în piept. Știi, ori de câte ori nu putem fi împreună, închid ochii și-mi aduc aminte asta. Mă face să rezist până la următoarea noastră întâlnire. Îi mângâie haina de catifea. De fapt, am învățat pe de rost tot ce ține de tine – cum se simt hainele tale pe pielea mea atunci când mă iei în brațe; puterea brațelor tale, greutatea pieptului tău lipit de-al meu. Râse, ușor jenată. Pare ridicol, nu-i așa? Însă iubesc totul la tine.

O strânse tare în brațe.

– Nu, și eu fac la fel. Și dac-aș fi orb, tot te-aș putea alege dintr-o mie de femei.

Eliza oftă.

– Așteptarea, așteptarea asta e insuportabilă. Simt cum mă roade. Nu putem face nimic?

– Nu, dragostea mea, trebuie să avem răbdare.

– Eu nu vreau să am răbdare! Vreau să fiu cu tine, pentru totdeauna. Oh, ia-mă de aici, dragul meu, te rog, ia-mă de aici!

– Și unde-am putea merge? Iar tu nu poți călători în condițiile astea. Gândește-te la copil.

– La el mă gândesc. Nu vreau să crească aici, în minciună. Am putea merge în colonii, poate, sau pe continent. Acolo nu ne-ar putea găsi nimeni, nu-i așa?

– E prea târziu acum, ai sarcina prea înaintată. Trebuie să ai răbdare, scumpa mea. O să mă gândesc la ce mi-ai spus și o să văd ce pot aranja, însă va trebui să așteptăm până când o să fi în putere, și copilul la fel. Nu putem să-l punem în pericol.

Se aplecă să o sărute, vrând să oprească această ceartă, și, ca întotdeauna, simpla atingere a buzelor lor aprinse focul mistuitor dinăuntru. Știau amândoi că nu e bine, că n-ar trebui să se dorească unul pe celălalt, însă nu puteau cu niciun chip să se oprească.

Nu acum și nici vreodată.

– Kayla, am o propunere pentru tine. Wes intră în bucătărie în dimineața următoare, sperându-și atât musafira, cât și menajera. Kayla, care visase cu ochii deschiși la oferta pe care el o făcuse în glumă noaptea trecută, se înecă cu ceaiul când el pronunță cuvântul „propunere”. O bătu ușor pe spate.

– Îmi cer scuze, reuși ea, într-un final.

Wes trase scaunul de la celălalt capăt al mesei, îl întoarse și îl încălecă, sprijinindu-și brațele de spătar. Era îmbrăcat cu o pereche de jeansi și un tricou în dimineața aceasta, și Kayla nu se putu abține să nu arunce o privire furișă spre brațele lui, ușor bronzate și umbrite de păr negru. *E ceva foarte atrăgător la brațele unui bărbat, mai ales atunci când sunt musculoase exact atât cât trebuie*, gândi ea. *Nu tipul culturist, însă îndeajuns de puternice pentru a-ți da senzația că te-ar putea proteja, că te-ar putea ține în siguranță*. Își smulse cu greu privirea și începu să se joace cu micul dejun.

– Spune-mi, trebuie să te întorci la studii și la slujba ta imediat, sau ești în vacanță? Întrebă Wes.

– Ăăăăă, am două săptămâni libere. Nu voia să-i spună că mulțumită pasiunii pe care o făcuse pentru un tablou ce întruchipa un strămoș de-al lui n-avea să se mai întoarcă niciodată la vechea ei slujbă, și că de fapt era în bătaia vântului.

– Excelent!

– Da? Kayla devenea din ce în ce mai confuză.

– Da, mă rog, ar putea să fie, cel puțin. Pentru mine. Ce vreau să spun, ce-ai zice să rămâi aici următoarele două săptămâni? Să lucrezi aici, adică. Te-ai descurcat de minune ieri, mai bine decât orice altă secretară pe care-am avut-o, și o să te și plătesc în consecință. Promit.

– Adică, să fiu un angajat temporar?

– Exact. Până când o să găsesc un înlocuitor pentru

Emma, pe cineva asemeni ție, care să poată să scrie mai mult decât propriul nume, și eventual pe-al prietenului. Nu c-ar fi prea multe fete prin părțile astea care să fie în stare de așa ceva, însă cât trăiesc, o să nădăjduiesc. Oricum, aș vrea să-ți plătesc dublul salariului normal. Deci, ce zici? Rămâi? O să ai și șansa de a explora Devonul, măcar un pic, și sunt sigur că multe dintre casele mai răsărite de pe-aici au și tablouri de Gainsborough, pe care ai putea să le studiezi. Aș putea să mă interesez eu pentru tine. Sau ai alte planuri? O privea, așteptând răspunsul ei, cu oarecare nerăbdare. În mod evident era genul de bărbat obișnuit să ia deciziile pe loc.

— Păi, nu prea. Kayla mușcă dintr-o felie de pâine prăjită și îi cântări cu atenție oferta. Pe de-o parte, dacă o plătea bine, ar fi avut mai mult timp la dispoziție să-și caute o slujbă mai bună după ce se întorcea în Londra. De asemenea, faptul că stătea departe de orice avea legătură cu Mike și cu nunta părea o idee foarte bună în momentul ăsta. Fără să mai punem la socoteală familia ei, care probabil nu o iertase încă pentru faptul că le dăduse toate planurile peste cap. Pe de altă parte, oare era bine să rămână în această casă frumoasă, împreună cu stăpânul ei carismatic, față de care era din ce în ce mai atrasă, dar și cu fiica lui, la fel de fermecătoare? Oare nu s-ar fi făcut astfel de râs, mai mult decât se făcuse până acum?

Până la urmă, cea mai mică dintre cele două rele avu câștig de cauză.

— Bine. Rămân, decise ea.

— Minunat! Ai putea începe lucrul în dimineața asta? Am atât de multe de făcut și chiar aș avea nevoie de ajutor. Se ridică și puse scaunul la loc, sub masă. În spatele lui Annie clătină din cap și murmură ceva despre faptul că răbdarea era o virtute.

— Sigur, râse Kayla. Pot să-mi termin micul dejun sau mâncăm în birou?

El avu inspirația să pară rușinat.

– Nu, nu, te rog, nu te grăbi. Îmi cer scuze, n-am vrut să te reped. Mă găsești în birou.

Kayla și Annie schimbă o privire.

– Bărbații! Exclamă amândouă la unison după ce el plecă, și izbucniră în râs.

Cele două săptămâni trecură repede ca gândul și Kayla savură fiecare minut. Nu era sigură dacă se simțea atât de bine pentru că ea și Wes lucrau atât de bine împreună sau datorită atracției pe care o simțea pentru el. Încerca să nu se gândească la astfel de chestiuni, pentru că nu avea de unde să știe dacă nu cumva această atracție se datora magiei exercitate asupra ei de Jago. Ei îi spusese că ea se afla sub un fel de vrajă, însă nu îi și detaliasese ce implica o astfel de vrajă. Se gândise că ar fi fost logic să presupună că această vrajă presupunea să-i atingă și pe descendenții lui Jago, pe toți. Nu știa dacă i se aplica și lui Wes, însă cu cât petrecea mai mult timp cu el, cu atât devenea mai convinsă de teoria copilului din flori. Era hotărâtă să afle adevărul după ce se va întoarce la Londra.

Într-o minunată și însorită zi de la începutul lui mai Kayla își luă liber dimineața. Se plimbă prin grădina din spatele casei, însă de data aceasta abia observă vremea superbă. Își croi drum aproape pe pipăite până la banca de piatră, fără să vadă cu adevărat împrejurimile. Totul era în ceață pentru că avea ochii plini de lacrimi, lacrimi care se încăpățâneau să curgă continuu. Kayla le șterse furioasă. Nu voia să plângă, însă cumva nu se putea abține. Astăzi ar fi trebuit să fie ziua nunții ei, cea mai fericită zi din viața ei. În loc de asta, stătea în grădina altcuiva, plângând, întrebându-se ce făcuse greșit și ce urma să facă de-acum încolo.

Dacă totul ar fi mers conform planului, la ora aceasta ar fi avut deja părul aranjat și machiajul complet, înainte de a-și pune rochia aceea minunată care o făcea să arate atât de înaltă

și de elegantă. Pantofii pe care-i alesese aveau tocuri foarte înalte, însă se gândea că toate chinurile la care urmau să o supună meritau, doar trebuia să se simtă foarte frumoasă în această zi specială. Și ea își dorea să arate absolut superb pentru Mike.

Mike. Era ciudat, însă nu simțea nimic gândindu-se la el. Nu avea niciun fel de regrete, poate până la urmă făcuse alegerea corectă. Rememorând, își aminti că nu avusese parte de o cerere în căsătorie prea romantică. Mike o întrebase într-o zi, din senin, dacă nu crede c-ar fi o idee bună să se căsătorească, dacă tot făceau un cuplu atât de minunat.

— Vorbești serios? îl întrebase ea cu suspiciune, gândindu-se că glumea. Nu dăduse niciun semn până acum că s-ar fi gândit la căsătorie, cel puțin nu de o bună bucată de vreme încoace.

— Da, foarte serios. De fapt, l-am auzit pe bătrânul domn Martin spunând acum vreo două zile că bărbații căsătoriți urcă treptele ierarhiei profesionale mai repede decât burlacii. Soția este o achiziție importantă, spunea el.

Kayla se strâmbase la el.

— Ei bine, dacă tu crezi că eu mă căsătoresc cu tine de dragul carierei tale, greșești, domnul meu.

— Nu, nu, scumpa mea, bineînțeles că vreau să mă căsătoresc cu tine pentru că te iubesc, protestă el și cumva o convinsese că era sincer. Acum nu mai era atât de sigură. Pentru Mike, cariera însemna totul, iar Kayla era sigură că ea n-ar fi fost decât pe locul doi, în cel mai bun caz, dacă nu imediat după căsătorie, cu siguranță la nu mult timp după aceea.

— Atunci de ce plângi, idioato? se întrebă ea. Ar fi trebuit să mulțumească stelei sale norocoase că își dăduse seama de realitate înainte de a fi prea târziu. Ar fi fost mult mai rău dacă ar fi trebuit să treacă printr-un divorț mai târziu.

Kayla închise ochii și încercă să se gândească la altceva. Era liniște și pace aici în Devon. Nu exista trafic, nu existau

sirenele tânguitoare ale mașinilor de poliție la orice oră din zi și din noapte, nu existau metrouri care să treacă huruind pe sub clădiri. Doar cântec de păsărele, vântul mângâind ramurile copacilor și murmurul îndepărtat al mării. Lăsă lacrimile să-i curgă pe obraji în tăcere. Nu știa prea bine de ce încă mai plângea, însă nu se putea abține. Poate că avea nevoie de o astfel de curățare de tenebrele trecutului pentru a merge mai departe. Își promise că după ziua de astăzi n-avea să se mai gândească niciodată la acea parte a vieții ei. Trecuse. Poate lacrimile fuseseră chemate și de frica de necunoscut. Ce-avea să se aleagă de ea, ce-avea să facă cu viața ei? Nu putea sta aici pentru totdeauna. Nu făcea decât să amâne inevitabila căutare a unui nou loc de muncă.

Avea să-i lipsească Marcombe după ce va pleca. Îi plăcuse șederea aici, fără îndoială, în ciuda circumstanțelor ciudate ale sosirii ei. Acum însă aproape că venise timpul să plece. Wes intervievase mai multe fete pentru postul de secretară personală, deși din câte știa ea încă nu luase nicio decizie. Trebuia să se decidă în curând.

– Kayla? De ce plângi?

O mână mică și lipicioasă apăru de nicăieri și poposi pe brațul ei. Nell își ridică îngrijorată ochii spre ea, cu figura cât se putea de serioasă.

– Nell! Mereu mă sperii! Kayla încercă să-și șteargă fața cu mâneca tricoului și o cuprinse pe copilă cu celălalt braț. Sunt doar un pic tristă pentru că astăzi ar fi trebuit să mă mărit. Însă lucrurile n-au mers așa cum trebuia.

– De ce?

– Ăăăă, ei bine, prietenul meu și cu mine ne-am certat și apoi am decis că poate nu ne potrivim, până la urmă.

– De ce?

– Nu știu. Credeam că-l iubesc, dar de fapt nu cred că-l iubeam.

– De ce?

– Așa.

– Țsta nu e un răspuns, după cum spune Annie.

Kayla nu se putu abține. Trebuia să zâmbească. Nell nu se oprea niciodată cu întrebările și cu gândirea ei complet logică. Credea că toate întrebările au un răspuns și nu se oprea niciodată din întreat până nu era satisfăcută.

– Știi ceva? Nu știu de ce nu-l mai iubeam. Uneori iubești pe cineva și nu știi de ce, pur și simplu asta simți. Însă uneori descoperi că persoana respectivă nu prea merită dragostea ta, așa că încetezi să o mai iubești.

Nell se încruntă.

– Mămica și tătucul meu au încetat să se mai iubească. Cel puțin așa cred. Altfel, de ce-ar fi plecat ea?

– Sunt sigură că ai dreptate. Și acum sunt mai fericiți departe unul de altul, nu crezi?

– Presupun că da. Nell își ridică privirea spre Kayla, cu ochii mari și plini de întrebări. Pe mine n-o să încetezi să mă mai iubești, nu? Chiar dac-aș fi obraznică?

Kayla râse.

– Nu, draga mea. Eu vorbesc de dragostea dintre un bărbat și o femeie. Dragostea pe care o simt adulții pentru copii este diferită, aceea nu se schimbă niciodată.

– Oh, bine. Nell o strânse tare în brațe. Acum ai terminat să fii tristă?

Kayla strânse la rândul ei în brațe trupul slăbuț al fetei. O simțea pe Nell atât de mică și de fragilă, cu pieptul ca de pui lipit strâns de cel al ei, însă era o senzație minunată. Dragostea unui copil este într-adevăr diferită, necondiționată, plină de încredere. Dacă ar putea găsi genul acela de dragoste venind din partea unui bărbat, s-ar mărita cu el fără să stea pe gânduri. Oftă din nou.

– Da, cred c-am terminat, acum. Ce zici, mergem să-ți exersezi săriturile pe aleea din față?

– Oh, da, te rog! Ieri am sărit de treizeci și una de ori la

rând. Acum trebuie să-mi bat propriul record. Porniră. Nell sporovăia veselă, cu mâna ei micuță ascunsă în cea a Kaylei.

Kayla lăsă trecutul în spate. Era timpul să meargă mai departe.

– Pssst! Nell. Wes o pândi pe fiica lui pe când se întorcea în camera ei pentru a-și spăla mâinile înainte de masă.

– Tati! Ce s-a întâmplat?

– Sssst! Își puse un deget pe buze și o trase în biroul ei, apoi închise ușa. Nu-i spune Kaylei că te-am întrebat, însă de ce plângea? V-am văzut pe amândouă în grădină mai devreme.

– Oh, s-a bătut cu prietenul ei, sau ceva de genul ăsta.

– Cum?

– Mi-a spus că astăzi ar fi trebuit să se căsătorească, însă s-au certat. Așa că acum nu-l mai iubește. Nici eu n-aș mai iubi pe cineva care m-a lovit.

– Oh, înțeleg. Nu cred că s-a referit la bătaie atunci când a spus că s-au certat, doar au discutat în contradictoriu. Wes nu voia să pară prea băgăreț, însă simțea adesea că Kayla era destul de reticentă când venea vorba despre viața ei din Londra, ba chiar secreteasă. Poate că acum avea să afle de ce. Zici că trebuia să se căsătorească astăzi? Nell dădu din cap. Hmmm. Poate c-ar trebui s-o înveselim puțin, în cazul ăsta, ca să nu se mai gândească la lucruri triste. Ce zici, o ducem la peștera secretă?

– Oh, da, tati, hai s-o ducem!

– Bine. Tu du-te și spune-i lui Annie să pregătească de-ale gurii pentru un picnic, iar eu să văd dacă o găsesc pe Kayla. Dintr-un motiv sau altul, nu suporta gândul că ea avea să-și petreacă toată ziua plângând. Ei bine, nu se cuvenea să aibă o secretară tristă, nu-i așa? Își spuse el.

Nell o luă la fugă spre ușă, apoi se opri și se întoarse:

– Oh, și ghici ce? Mi-am adus în sfârșit aminte s-o întreb când e ziua ei.

– Da?

– Mi-a spus că e în august, cu o zi înainte de ziua mea. Nu-i așa că-i grozav?

– Oh, da, foarte grozav! Wes ezită, neștiind dacă să pună și întrebarea la care își dorea să afle răspunsul de fapt. O rugase pe Nell să afle când era ziua Kaylei și de câte lumânări ar fi avut nevoie pentru tort. Își închipuise că varianta asta era mai bună decât dacă ar fi pus-o pe Nell s-o întrebe direct pe Kayla câți ani are. Acum avea jumătate de informație, însă nu jumătatea de care avea nevoie.

Totuși, înainte ca el să poată spune ceva, Nell adăugă.

– Și vom avea nevoie de douăzeci și șase de lumânări, tati. Avem atâtea? Părea foarte încântată, iar Wes aproape izbucni în râs.

– Ăăăă, păi putem oricând să mai cumpărăm. Ești sigură că asta-i cifra corectă?

– Da, așa mi-a spus.

Wes simți cum îl inundă o senzație de ușurare. Kayla nu era prea tânără, iar el era doar cu zece ani mai în vârstă decât ea. Nu putea decât să spere că ea nu-l vedea ca pe un moș.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Sir John asculta de ore bune țipetele și gemetele soției lui și era deja dezgustat de toată chestiunea. De ce oare trebuia să dureze atât, pentru numele lui Dumnezeu? Nu se gândea prea des la Dumnezeu, însă acum se gândi oare de ce Lui i

se păruse potrivit ca nașterea să fie o sarcină atât de dificilă. Pentru toți cei implicați.

Se prăbuși încă o dată în fotoliul lui și luă o înghițitură de brandy. Consumase deja jumătate de sticlă. În ritmul ăsta avea să fie prea beat pentru a-și vedea bine moștenitorul, asta când copilul ăsta blestemat avea să vină în sfârșit pe lume. Furios, trânti paharul de masă, făcând mai bine de jumătate din conținut să se verse.

Nu după multă vreme se auzi o bătaie în ușă. Spuse scurt „Intră!” și moașa sclifosită care venise de la Londra împreună cu doctorul după care trimisese intră ducând în brațe un ghemotoc. Făcu o plecăciune.

– Așa, aveți un fiu frumos și sănătos, sir, spuse ea zâmbind radios și se apropie, punându-i ghemotocul în brațe. El se uită la copil, în liniște deplină, însă acesta decise că trebuia să schimbe lucrurile și începu să plângă. Țipetele puternice dovedeau că bebelușul avea plămâni foarte buni. Sir John se uită în jos la fețișoara aceea schimonosită și roșie, la pumnișorii încleștați și se simți cuprins de o emoție stranie. Fiul lui. Urmașul lui.

În încercarea de a liniști micul ghemotoc de carne îl mângâie pe capul acoperit cu păturica, însă în momentul în care mâna dădu la o parte un colț al acesteia se opri și se holbă oripilat la părul copilului. Era negru. Negru ca întunericul de afară. Negru ca sufletul Elizei, blestemată fie ea! Urlând de furie se ridică de pe fotoliu, cu tot cu copil, și-l depuse fără prea multe formalități înapoi în brațele moașei, care scoase un țipăt, jumătate de frică, jumătate de protest.

– Dar, sir, ce s-a întâmplat?

– Țsta nu-i copilul meu, declară el cu o voce ce tremura de furie. Nici eu, și nici soția mea nu avem părul negru.

– Oh, domnule, asta o să se schimbe, se bâlbâi biata moașă. Cei mai mulți copii se nasc cu părul negru, păr care

se schimbă în primele câteva săptămâni. La fel și ochii, și ei o să-și schimbe culoarea, încercă ea să-l liniștească.

El își întorsese deja spatele către ea și n-o mai asculta. *Câteaua asta trădătoare!* Ar fi trebuit să-și dea seama. În ultima vreme strălucea, iar el crezuse că datorită sarcinii. Tot timpul fusese vorba despre un alt bărbat. Ei bine, n-avea să permită așa ceva! Putea să-și ia bastardul cu ea și să plece, sau și mai bine...

Moașa rămase o vreme în încăpere, nesigură, însă până la urmă ieși pe vârfuri, cu copilul strâns la piept. John o privi ieșind din cameră, simțindu-se cumva detașat, în timp ce prin minte îi treceau tot felul de planuri. Fără îndoială că femeia aceea și doctorul aveau să plece la Londra de dimineată, imediat după ce aveau să fie plătiți. Foarte bine.

Nu voia pe nimeni în casă când avea să-și viziteze soția. Între timp, avea să termine brandy-ul.

* * * * *

Porniră spre țarm, fiecare dintre ei ducând ceva în mână. Wes avea o pungă termoizolantă plină cu bunătăți din bucătărie de la Annie. Kaylei îi fusese încredințată o pătură mare, cu model în carouri, iar Nell deschidea drumul cu o găleată și o lopată într-o mână și o plasă mică de pescuit în cealaltă. Urmau o potecă bătută ce ducea spre stânci, apoi mergea pe creste. Kayla își întoarse fața spre soare și inspiră aerul sărat.

Era o zi de-a dreptul minunată, soarele strălucea deasupra unei mări calme. Pe apă se vedeau mai multe vase, unele cu pânze, altele fără și ceva mai departe se zărea și un petrolier. Sunetele erau cumva înăbușite, de parcă urechile i-ar fi fost înfundate cu vată, iar Kayla se simțea de parcă ar fi pășit într-o altă lume. Era minunat.

După zece minute de mers Nell decise că nu mai putea.

– Tati, mă dor picioarele. Am ajuns?

– Nu încă, draga mea, însă nu mai avem mult. Ți-aduci aminte?

După încă douăzeci de metri, Nell se opri din nou.

– Nu mai pot să merg. Nu putem să facem aici picnicul?

Wes aruncă o privire spre Kayla, apoi își dădu ochii peste cap.

– Nu mai avem mult, Nell, haide. Cine-i fata puternică a lui tati?

Reușiră să mai înainteze încă cincizeci de metri, când din față se auzi un plângăcios:

– Vreau în brațe!

Kayla începu să râdă.

– Dă-mi mie punga, Wes, și poți s-o duci pe Nell în brațe o vreme.

Wes părea recunoscător și în același timp parcă voia să-și ceară scuze.

– Ești sigură că te descurci? E destul de grea.

– Da, o să mă descurc. Nu-ți face griji. Sunt mai puternică decât par.

– Kayla e prea bună cu tine, murmură Wes în timp ce-și lua fiica în spate. Va trebui să te facem un pic mai rezistentă, cred.

Cărarea care cobora spre golfuleț era foarte abruptă, însă în piatră fuseseră tăiate trepte în zonele mai grele. În sfârșit ajunseră. Kayla era încântată.

– Înțeleg de ce considerați acest loc unul secret, îi spuse ea lui Nell. Pare că este izolat complet de restul lumii. Micul golf era înconjurat din trei părți de stânci înalte, iar în fața lor era marea, strălucind în lumina puternică a soarelui.

– Vara e și mai frumos, spuse Wes din spatele ei. E atât de izolat încât poți chiar să faci nudism și nimeni nu te va vedea.

O spusese pe un ton absolut normal, de parcă i-ar fi dat informații despre golful acela, fără să se gândească o clipă că ar fi putut face și el nudism, însă ochii lui spuneau cu totul altceva. Kayla simți că îi roșesc obraji și că roșeața se întinde și pe gât. Gândul de a înota goală împreună cu Wes era foarte incitant. Încercă să nu insiste asupra acelui gând.

După amiaza trecu foarte repede. Se jucară și se bălăciră cu picioarele în apa rece ca gheața. După ce terminară de mâncat ceea ce se dovedi un picnic foarte generos cei doi adulți se întinseră pe pătură, plini și incapabili să se miște.

– Hai să mă ajuti să adun scoici, Kayla.

– Las-o pe Kayla să se odihnească o vreme, Nell. Du-te singură, spuse Wes.

– Bine, tati. Fetița țopăi fericită spre apă. Însă nu stați prea mult.

– Nu-ți spune nimeni câtă muncă înseamnă un copil. Îți dai seama doar după ce-l ai, mormăi Wes, însă fără a părea prea afectat de ceea ce spusese.

– Sunt sigură că merită, cel puțin în majoritatea cazurilor. Kayla închise ochii și lăsă sunetele mării să o cuprindă, creând o senzație de relaxare și mulțumire. Trase aerul sărat și răcoros al mării și își înfipse absentă mâna în nisipul de lângă pătură, lăsându-l să i se scurgă printre degete, simțindu-i textura netedă.

– Da, ai dreptate. Wes rămase o vreme tăcut, apoi continuă. Kayla? Voiam să te întreb ceva.

– Oh, da? Își întoarse capul spre el și-și deschise ochii. Eram mai aproape decât crezuse. Privirea lui albastră era ținută într-a ei și pentru un moment simți că i se taie respirația. Se întreba dacă și el se gândea la același lucru. Zgomotul valurilor și șoapta vântului rămaseră undeva în fundal și singurul lucru care conta era bărbatul de lângă ea. Își dorea să o sărute. Acum. Se apropie un pic, apoi îl văzu

trăgând aer în piept și întorcându-se.

Vraja se rupse.

Wes își dresе glasul.

– Ei bine, de fapt, mă întrebam dacă n-ai putea sta încă puțin la noi. Se pare că nu-mi pot găsi o fată ca lumea care să lucreze într-un loc atât de izolat, iar noi doi lucrăm foarte bine împreună, nu-i așa?

Kayla înghiți în sec.

– Ăăăă, da. Da, așa este, lucrăm foarte bine. Lucraseră asemenea unei echipe bine puse la punct, fiecare completându-l pe celălalt, iar Kayla fusese surprinsă de cât de repete se putuse adapta stilului de lucru și metodelor lui Wes. Era mult mai ușor de lucrat cu el decât fusese vreodată cu Mike, deși încerca din greu să nu facă nicio comparație. Wes nu-i ordona niciodată să facă ceva, nu o făcea niciodată să se simtă inferioară. Întotdeauna o ruga politicos, îi cerea părerea despre cum ar fi mai bine să fie făcut ceva, apoi îi lăuda eforturile. O făcea să se simtă apreciată, chiar dacă știa că el era șeful.

Acum fu surprinsă de brusca senzație de bucurie care o cuprinse la gândul că ar mai putea să stea. În același timp, același gând o și speria. Începea să țină prea mult la ocupanții conacului Marcombe, și nu doar din punct de vedere profesional. Și nu știa cât de mult din toate astea era vina lui Jago.

– Deci rămâi? Te rog? Ești de departe cea mai bună secretară pe care am avut-o. Oricare alta ar părea absolut neîndemânatică în comparație cu tine. Wes încercă să-i arunce cel mai fermecător zâmbet de care era în stare și Kayla simți cum zâmbetul acela îi topește orice urmă de împotrivire. Nu c-ar fi fost pregătită să-i dea de înțeles că o putea influența în felul ăsta. Sau că vederea lui era suficientă pentru a-i face sângele să curgă mai repede în vene. În mod evident el nu simțea la fel, altfel că până acum s-ar fi dat sigur la ea.

– Crezi că așa merge, cu laude, nu-i așa? Încercă ea să pară puternică. Însă știa că nu reușea să păcălească pe nimeni, cu atât mai puțin pe ea. Adevărul era că îi era absolut imposibil să-i reziste. Timbrul profund al vocii sale o atrăgea, o fermeca, îi distrugea voința, la fel făcuse și strămoșul lui pirat în sala de licitații de la Sotheby's, însă atunci nu fusese nevoie de niciun cuvânt. N-avea puterea de a se împotrivi, așa că se declară învinsă aproape imediat. Oh, bine, de ce nu? Cred că încă vreo câteva săptămâni în sus sau în jos nu contează așa de mult.

Kayla reuși, cu un efort suprem, să își păstreze un ton nonșalant, deși n-avea să știe niciodată cum reușise așa ceva. Apoi își aminti că ar fi trebuit să lucreze doar cu jumătate de normă în Londra.

– Ăăăă, doar că va trebui să-i sun pe cei din Londra și să văd dacă nu-mi pot prelungi concediul. Și poate c-ar fi mai bine să trec și pe acasă, să-mi mai iau câteva lucruri. Ca să nu mai amintesc și de cursuri.

– Minunat. Wes nu părea să fi observat mica ei scăpare. Zâmbetul i se transformă într-un rânjel de satisfacție, ceea ce pentru Kayla se dovedi mult mai devastator decât zâmbetul fermecător pe care el și-l propusese inițial. Ea le mulțumi stelelor ei norocoase că era încă întinsă pe pătură. Hai s-o ajutăm pe Nell să găsească niște scoici, pare cam singurică acolo.

– Ăăăă, du-te tu înainte, vin și eu imediat. O activitate obișnuită, normală, era exact lucrul de care Kayla avea nevoie pentru a nu se mai gândi la bărbatul de lângă ea și la modul în care zâmbetele lui erau în stare să-i afecteze echilibrul, însă mai întâi avea nevoie de câteva secunde pentru a-și reveni. *Mulțumesc lui Dumnezeu pentru Nell*, se gândi ea.

– Aici erați! Începusem să cred că ar trebui să aduc o echipă specializată în căutări.

Vocea care-i întâmpină în momentul în care intrară în hol o făcu pe Kayla să tresară și pentru o secundă crezu că Jago a venit cumva să li se alăture la Marcombe Hall. Inflexiunile acelui glas erau identice, cu aceleași nuanțe grave, deși accentul specific celor din West Country era mai puțin pronunțat. Clipi pentru a-și obișnui ochii cu întunericul dinăuntru, după strălucirea puternică a soarelui de după-amiază. În locul lui Jago văzu o versiune mai tânără a lui Wes așteptându-i la baza scărilor. Ochii i se măriră. Asemănarea bărbatului respectiv cu cel din tabloul ei era chiar și mai puternică, și asta o dădu puțin peste cap.

– Oh, la naiba! avu ea impresia că-l aude pe Wes murmurând în spatele ei. Apoi, cu voce tare, acesta adăugă. Salut, Alex. Ce cauți aici?

– În vizită, bineînțeles. Pentru ce altceva aș fi aici? Deși, desigur, n-am venit să te văd pe tine, ci pe mica prințesă. Își întinse brațele și Nell se năpusti spre ele. Micuța fu prinsă și ridicată sus, în aer, țipând de plăcere.

– Unchiule Alex! Heeeei, mă gâdili!

– El este fratele meu, o informă Wes pe Kayla pe un ton neutru. Alex, ea este secretara mea temporară, Kayla Sinclair.

Alex o puse pe Nell jos și înaintă pentru a le strânge mâinile.

– Îmi pare bine să vă cunosc! O măsură pe Kayla de sus până jos și zâmbi aprobator. Kayla observă că fratele lui Wes moștenise și el zâmbetul acela mortal, dar de data aceasta nu avu niciun efect asupra ei. Nu era la fel de sincer și nu implica și ochii lui Alex. Dădu scurt din cap pentru a-i da de înțeles că ea nu prea aprecia să fie evaluată atât de rapid și într-o manieră atât de evidentă.

– Cred c-ar fi mai bine să mă duc să mă curăț de nisip

înainte de masă, le spuse ea și o luă repede pe scări.

Alex îi dovedea cel puțin un lucru – că farmecul vrăjit al lui Jago nu funcționa la toți bărbații acestei familii. Oare asta însemna că numai Wes o putea atinge? Kayla nu prea știa ce să creadă despre asta.

În timpul cinei atmosfera fu destul de rece, iar Kayla se strădui se facă un pic de conversație cu Alex în timp ce Wes mânca în tăcere, cu o expresie opacă pe față. Kayla se întrebă de ce oare cei doi frați nu se înțelegeau prea bine, însă puse totul pe seama rivalității obișnuite între frați. Știa din experiența sa personală cât de enervanți pot fi frații mai mici când voiau. Avea și ea unul.

– Și cu ce vă ocupați, domnule Marcombe? întrebă ea politicos, apoi își dori să nu fi spus ceva atât de plicticos.

– Oh, te rog, spune-mi Alex, nu-i nevoie de formalisme. Cât despre ce fac – vând bărci, iahturi pentru a fi mai exact. Am un prieten care le construiește și eu îl ajut să le scoată pe piață, le prezint clienților cu dare de mână, chestii de genul ăsta. Cum vara se apropie, este cel mai bun moment din an să încep să-mi promovez afacerile prin părțile astea. Aici, pe țărmurile Devonului, vin o grămadă de londonezi în vacanța de vară sau în concediu. Eu încerc să îi fac interesați de cele mai noi creații ale prietenului meu, îi duc în mici excursii, chestii de genul ăsta.

– Înțeleg. Deci se poate spune că sunteți un marinar priceput?

– Desigur. Nu-mi pot imagina viața fără un vas. Trebuie să fiu cel puțin în apropierea mării. Cred că am asta în sânge. Strămoși marinari, chestii de genul ăsta. Continuă să-și descrie afacerea și unele dintre iahturile construite de prietenul său. Păreau foarte luxoase, însă cum Kayla nu putea deosebi pupa de prora, ascultă în liniște, fără să

comenteze în niciun fel. Și ce te-aduce prin părțile astea, Kayla? Probabil că Alex observase expresia încurcată din privirea ei și de aceea schimbase atât de brusc subiectul.

– Oh, aaaa... Studiam arta la Londra, în particular picturile lui Gainsborough. Am auzit că Wes ar putea avea unul sau două tablouri de genul ăsta și am fixat o întâlnire pentru a veni să arunc o privire. Kaylei îi venea greu să mintă din nou, însă Alex dădu din cap, aparent fără să i se pară ciudat ceva din explicațiile ei.

– Iar el te-a convins să lucrezi pentru el?

Kayla dădu din cap.

– Da, însă numai până când va găsi pe altcineva. Trebuie să mă întorc la Londra la un moment dat.

Alex zâmbi, de parcă n-o prea credea, însă nu mai adăugă nimic pe marginea acestui subiect.

Restul mesei trecu repede, deși tăcerea continuă a lui Wes era un pic deranjantă. Kayla decise să o ignore. Orice s-ar fi întâmplat între cei doi frați era treaba lor, și nu avea nimic de-a face cu ea.

Kayla se scuză și părăsi sufrageria mai devreme decât ar fi făcut-o de obicei. Wes o privi plecând, însă nu-i ceru să mai stea. Știa că tăcerea lui o făcuse să se simtă puțin inconfortabil, însă n-avea de gând nici în ruptul capului să facă vreun fel de conversație cu fratele său. Alex nu merita așa ceva. De fapt, nici n-ar fi trebuit să fie aici.

– Deci, ce mai e de data asta? întrebă Wes imediat ce Kayla fu prea departe să-i mai audă. Ai rămas iar fără bani? Te hărțuiesc creditorii pentru datorii pe care nu le poți plăti?

Alex se strâmbă la el.

– Nu, n-am datorii. Mă rog, în măsura în care un om normal poate să nu aibă datorii.

– Atunci de ce-ai venit aici? Data trecută când ai plecat,

am crezut c-ai zis că pleci pentru totdeauna. „Urăsc fundătura asta blestemată așa că n-ai decât s-o iei tu, fandositule”. Am încheiat citatul.

Wes îl văzu pe Alex străduindu-se vizibil să-și țină furia în frâu.

– Poate c-am exagerat puțin, murmură el.

Wes pufni.

– Da, s-ar putea spune și așa. Ei bine, ca să știi, fandositul de frate-tău te-a salvat pentru ultima oară. Dacă ai venit sperând c-ai să primești bani, poți să pleci în secunda asta. Ți-am dat mai mult decât ar face partea ta, și cu asta basta. Nu-ți mai datorez nimic.

Alex se ridică și-și trânti șervetul pe masă.

– Nu am nevoie de banii tăi blestemați. Poți să ți-i păstrezi fericit. Însă asta e casa mea, încă, din câte știu eu, și am dreptul să stau aici ori de câte ori vreau. Nu asta spune testamentul lui tata? Așa că dacă vreau să stau o vreme în Devon, atunci, la naiba, o să stau în vechea mea cameră. Și, așa cum i-am spus și Kaylei, sunt aici în căutare de afaceri. Dave se tot ține de capul meu, rugându-mă să îi fac publicitate celui mai nou iaht pe care l-a creat, așa că o să rămân și eu o vreme aici, dacă nu te deranjez prea mult. Rosti ultima propoziție cu un sarcasm care-l deranjă pe Wes.

– Bine. Asta câtă vreme nu ceri decât cazare și mâncare.

Alex ieși furios din cameră și Wes își trecu o mână peste frunte, încercând să scape de cercul care simțea că i-o strânge. Nu știa de ce le era atât de greu să se înțeleagă unul cu celălalt, însă știa că Alex ura faptul că Wes moștenise Marcombe Hall.

– Numai pe timpuri fiul cel mare moșteneva totul protestase el, nu doar o dată. În ziua de astăzi proprietatea ar trebui să se împartă în mod egal între toți copiii. Însă tatăl lor fusese de altă părere.

– Nu fi ridicol, Alex. Asta ar însemna să vindem locul ăsta. Și așa ceva nici nu poate fi gândit. E în familia noastră de generații, și face parte din titlul nostru. Și chiar nu te poți aștepta ca Wes să cumpere și partea ta.

Bătrânul încercase să îl compenseze pe fiul lui cel mai mic lăsându-i o sumă generoasă de bani, însă Alex nu păruse a aprecia asta niciodată. Întotdeauna voia mai mult și mereu trăise pe picior mare, își cumpăraseră mașini scumpe, bărci și cine știe ce altceva. Wes suspecta că la un moment dat cochetase și cu drogurile, însă nu vorbise despre asta niciodată cu el.

Ei bine, destul! Venise vremea să-l lase pe Alex să se descurce singur, sau să se ducă la fund.

Limita fusese atinsă cu câteva săptămâni înainte, când o cunoștință comună îi spusese că Alex fusese văzut dându-i târcoale lui Caroline într-un club din Londra.

– Erau foarte intimi, ca doi îndrăgostiți. Însă chestia asta nu te deranjează, nu? îl întrebase prietenul lui. Ai trecut de chestia cu Caroline, nu-i așa?

– Nu, nu mă deranjează. De ce m-ar deranja? fusese forțat Wes să-i răspundă, însă pe dinăuntru fierbea. Nu îl deranja. Nu pentru că o mai iubea încă pe Caroline – sigur nu și-o mai dorea – ci pentru că suspecta că totul nu era decât o mascaradă.

De ce și-ar fi dorit-o Alex pe fosta fratelui său? Trebuia să fie vorba despre motivul obișnuit – Alex tânjea după tot ce avea Wes. Îl înfuria totuși faptul că și Caro trebuia să sufere același tratament, mai ales pentru că suspecta că și ea îi făcuse jocul doar pentru a-i face în ciudă fostului ei soț. Și oare ce-ar fi putut vedea Alex la o femeie cu zece ani mai în vârstă decât el când ar fi putut avea orice femeie pe care puneă ochii, cu câteva excepții? Îi cădeau în brațe pe capete.

Ceva nu era în regulă, însă se gândea că dacă nu vorbea

deschis despre problema asta, până la urmă unul dintre ei ar fi obosit, s-ar fi plictisit de jocul ăsta. Spera că lipsa lui de reacție îi va împiedica pe cei doi să aibă parte de răzbunarea lor meschină.

Dar n-avea de gând să se joace de-a familia fericită.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Casa era cufundată în tăcere. Moașa și doctorul plecaseră și servitoarele curățaseră mizeria. Eliza fusese lăsată singură să-și contemple cu adorație fiul. Era atât de mic, de vulnerabil și de frumos. Și semăna atât de tare cu tatăl său. Se simți traversată de un fior de vinovăție, însă era prea epuizată pentru a-și mai face prea multe griji din pricina asta. Jago avea să găsească o soluție pentru a fi împreună. Dacă exista cineva care să poată aranja lucrurile, el era acela. Avea încredere absolută în el. Acum nu trebuia decât să aibă răbdare, după cum îi spusese. Acum trebuia să se concentreze asupra ei, să-și adune puterile și să-și crească pruncul.

Copilul era așezat într-un pătuț lângă patul ei. Ea stătea lungită pe o parte, uitându-se la el, studiindu-i trăsăturile în cele mai mici detalii, urmărindu-i pieptul micuț mișcându-se în sus și în jos cu fiecare respirație. Era un miracol că dăduse naștere acestei ființe minunate și nu murise din cauza durerilor, care parcă nu se mai sfârșeau. Meritase fiecare clipă de durere. Pentru fiul ei. Zâmbind, se aplecă și-i sărută obrazul neted încă o dată. Copilul oftă în somn, scoțând un sunet absolut adorabil.

Se auzi un sunet de pe coridor. Își întoarse capul spre ușă și spre uimirea ei îi văzu pe Jago intrând în încăpere. Își puse un deget pe buze pentru a o împiedica să spună ceva, însă ea nu-și putu stăpâni un oftat. În trei pași ajunse lângă ea, o strânse în brațe.

– Oh, Jago! șopti ea. Ai înnebunit?

El zâmbi și îi dădu o șuviță la o parte, fixând-o în spatele urechii, apoi se aplecă și o sărută.

– Da, probabil. Însă trebuia să vin. Trebuia să mă asigur că tu și copilul sunteți bine. Sunteți, nu-i așa?

– Da, suntem bine amândoi. Uite, nu-i așa că-i minunat?

Jago ocoli patul și îngenunche lângă pătuțul fiului său. Atinse fermecat obrazul copilului.

– E perfect. Își ridică privirea. La fel ca tine, iubirea mea.

– John e jos. Eliza simți cum o cuprinde îngrijorarea. Ești sigură că nu te-a auzit venind?

– Nu, e beat mort. L-am auzit sforăind atât de tare încât ar putea trezi și un mort.

Cuvintele lui Jago o liniștiră pe Eliza, însă el n-avea de gând să stea prea mult.

– Trebuia să trec să vă văd, șopti el, și acum că știu că ești bine, pot să stau liniștit. Noapte bună, dragostea mea.

Eliza adormi simțind că plutește pe un nor de fericire. N-avea să mai dureze mult, de-acum, și bucuria ei avea să fie completă.

* * * * *

– Te-ai hotărât în sfârșit să te întorci la noi, muritorii, nu-i așa? comentă Maddie sarcastic când își revăzu prietena, însă rosti cuvintele cu un zâmbet uriaș pe buze și le completă cu o îmbrățișare. Kayla nu se supără. Credeam c-ai să rămâi în Devon pentru totdeauna.

– Ei bine, să fiu sinceră, nu prea-mi doream să mă întorc acasă. Kayla îi zâmbi la rândul ei. Vezi tu, am întâlnit acolo un bărbat superb și pe minunata lui fiică. Asta lăsând la o parte conacul imens, peisajul superb, slujba excelentă și salariul uriaș.

– O-ho! Maddie ridică o mână și râse. Nu-mi mai spune nimic. Am senzația că n-o să-mi placă deloc.

– Ba da, o să-ți placă. Stai să-ți povestesc tot ce s-a întâmplat.

Mai târziu în aceeași seară Kayla se prăbuși pe canapeaua din livingul ei, după ce umpluse o valiză mare cu haine și după ce făcuse curățenie generală în apartament. Era de necrezut cât de mult praf se adunase în doar câteva săptămâni, chiar dacă nu stătea nimeni acolo. Se simțea epuizată. Închise ochii.

– Meriți să te odihnești acum, comentă o voce familiară. Kayla aproape că sări de pe canapea. Își puse o mână peste inimă și se uită urât spre Jago.

– Te-ai hotărât să-mi provoci un infarct, nu-i așa? îl acuză ea. Zău așa, cred că-ți place la nebunie să mă sperii de moarte.

El chicoti.

– Nu, deloc, draga mea, însă trebuie să-ți mărturisesc că mor de curiozitate. Dacă poate cineva mort deja să moară de ceva, cred că asta e singurul motiv. Mi-ai găsit-o pe Eliza? Ai fost plecată o grămadă de timp, sau e doar imaginația mea? Nu prea pot să am o imagine clară asupra trecerii timpului.

– Nu. Am lipsit ceva mai mult decât mi-am propus inițial, însă din nefericire n-am găsit-o pe Eliza. Am scotocit tot conacul Marcombe, de sus până jos, și n-am găsit niciun portret ca și cel pe care mi l-ai descris. M-am strecurat chiar și în podul plin de praf într-o zi când toată lumea era plecată,

însă n-am găsit nici acolo nimic. Îmi pare rău, adăugă ea văzând că el rămâne tăcut o lungă perioadă.

– Ei bine, a meritat să încercăm. Oftă. Atunci cred c-o să rămân blocat aici o eternitate.

– Oh, nu renunța Jago. O să încerc să dau de urma urmașilor Elizei să văd dacă vreunul dintre ei a lăsat tabloul moștenire vreunei alte ramuri a familiei. Nu dispera, am putea totuși să-l găsim.

– Crezi? Amabil din partea ta să te sacrifici așa pentru mine. Părea destul de trist și Kayla simți nevoia să-l îmbrățișeze, însă știa că n-ar putea face niciodată asta.

– Deloc. Mă bucur s-o fac. Dar n-ai vrea s-auzi câte ceva despre descendenții ei?

– Sau poate ar trebui să spun despre descendenții tăi, ticălos bătrân!

Jago râse.

– Deci am fost dat de gol, nu-i așa? Cum? Kayla auzi veselia din vocea lui și încercă să-și păstreze morga.

– Sigur c-ai fost dat de gol, nebunaticule. Flutură un deget spre el. N-am putut să nu remarc o asemănare destul de izbitoare între tine și Sir Wesley, dar și fratele lui. Nu negi?

– Ce rost ar avea s-o fac acum, la atâta vreme după evenimentul în sine?

– Cred că ai dreptate. Însă ei știu?

– Cine, stră-stră-stră-stră-stră... nepoții mei? Nu, nu cred. La momentul acela poate că mulți oameni au bănuțit, unii poate că au știut sigur, însă nu s-a spus niciodată nimic pe față. N-a fost genul acela de bârfă pe care să o spui în gura mare. Zâmbi, era evident că nu regreta nimic. Acum spune-mi cum le merge descendenților mei? Și cum mai e casa? A fost schimbată mult? Bineînțeles, n-a fost niciodată proprietatea mea, însă mi-o amintesc destul de bine.

Kayla nu se simțea deloc ciudat purtând o conversație cu un

bărbat dintr-un tablou, o chestie foarte stranie, gândi ea. Acum i se părea aproape normal, aproape că nu se mai gândea ce face de fapt odată ce începeau să stea de vorbă. Acceptase că asta se întâmpla, și cum el era o companie atât de plăcută, decisese că n-ar avea de ce să nu se bucure de chestia asta, cât avea să dureze. Lumea era plină de fenomene inexplicabile, de ce n-ar exista și portrete vorbitoare? Își zâmbi și începu să-i povestească lui Jago despre Wes și despre familia lui.

– Maddie, am nevoie de ajutorul lui Jessie din nou. Kayla o sună pe prietena sa la prima oră în dimineața următoare.

– Oh, nu. O să-i rămân datorare până la Judecata de Apoi. Maddie oftă.

– Te rog. E important.

– Bine, bine. Ce mai vrei să faci de data asta?

– Dacă nu e prea mare deranjul, crezi c-ar putea să-mi facă un fel de arbore genealogic plecând de la descendenții lui Sir John, te rog? O să plătesc pentru osteneală, bineînțeles.

– Nu fi prostuță, n-ar lua bani de la un prieten. În plus, sunt sigură că-i va face plăcere, știi cum e ea.

– Da. Ei bine, ai putea s-o rogi să mă sune când mă întorc în Devon, te rog? Vreau s-o întreb cum să caut testamentele familiei Marcombe, teste în care ar putea fi menționate picturi. S-ar putea să trebuiască să caut prin partea locului astfel de chestii. Parcă-mi aduc aminte că ea mi-a spus că testamentele se păstrează la cele mai apropiate birouri locale de stare civilă.

– Ești absolut sigură că portretul Elizei nu se află la Marcombe Hall?

– Da, deci altcineva l-a moștenit, asta dacă nu l-a ars soțul ei într-o criză de gelozie sau ceva de genul ăsta. Avea și motive, bietul om. Kayla chicoti la gândul acela, deși pe

vremea aceea nu fusese chiar un motiv de veselie, era sigură de asta. Kayla îi povesti lui Maddie despre copilul din flori pe care Jago îl plantase în casa fratelui său și aceasta râse.

– Da, asta dacă ar fi aflat. Bine. O să-ți dau numărul lui Jessie, poți s-o întrebi pe ea ce trebuie să faci.

– Mulțumesc mult, Maddie. Îți rămân datoare.

– Oh, nu! Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a....? Kayla se opri în pragul ușii camerei în care stătuse la Marcombe Hall și privi îngrozită dezordinea cumplită ce domnea acolo. Nu-i venea să-și creadă ochilor. Părea că un vârtej răuvoitor sau o fantomă trecuse pe acolo, răvășind totul. Dădu drumul valizei pe care o ducea, se întoarse pe călcâie și fugi în căutarea lui Wes. Ca de obicei, îl găsi în birou. Bună, Wes!

– Kayla, te-ai întors! Fața i se luminează la vederea ei și pentru un moment ea uită de furia care o cuprinsese, simțind cum o învăluie o căldură – era evident că îi făcea plăcere faptul că se întorsese. Ai călătorit bine de data asta sau ai mai făcut câteva ocolișuri? o tachină el.

Kayla reuși să zâmbească.

– Nu, totul a mers bine și nu m-am pierdut decât o dată. Însă, Wes, ai putea veni să vezi ce s-a întâmplat în camera mea, te rog?

– Camera ta? Wes părea mirat. De ce?

– Se pare că s-a întâmplat ceva teribil acolo cât am fost plecată. Fără să aștepte să vadă dacă el o urma, se întoarse sus, cu inima bătându-i tare în piept. Când deschise ușa îl auzi pe Wes scoțând un sunet surprins în spatele ei.

– Isuse! Ce s-a întâmplat aici?

– Păi speram să mă lămurești tu. Kayla merse spre pat și ridică unul dintre pulovărele ei favorite. Fusese practic sfâșiat. Îl privi tristă. Cred că una dintre fantomele care nu există s-a decis brusc să se întoarcă aici. N-ai auzit nimic?

– O fantomă? Nici gând. Țsta nu e rezultatul faptelor vreunei ființe supranaturale. Wes părea furios acum. Se plimbă prin încăpere, cu pași nervoși, inspectând stricăciunile, ridicând un articol de îmbrăcăminte aici, o carte dincolo. Absolut toate lucrurile Kaylei fuseseră rupte, tăiate sau sparte. Pe podea zăcea o foarfecă, deschisă, de parcă a fi fost aruncată acolo după folosire. Fantomele nu știu să folosească foarfecele, sunt destul de sigur de asta, însă cine mama dracului ar face așa ceva?

– Cineva care mă urăște? Kayla își mușcă buza de jos. Gândul că exista o persoană care o ura atât de mult era foarte deranjant.

– Dar de ce te-ar urî cineva? Și oricum, nu prea cunoști pe nimeni pe aici. Asta dacă nu te-au urmărit niște dușmani de la Londra. Nu ești urmărită de fostul tău logodnic, sau ceva de genul ăsta, nu-i așa?

Kayla clătină din cap, apoi se încruntă.

– Hei, de unde știi că am un fost logodnic? Nu ți-am povestit niciodată despre asta.

– Mi-a spus Nell.

– Oh, da. Kayla oftă. Îmi cer scuze, n-am vrut să țiip la tine. Cred că-s un pic paranoică acum.

– De înțeles. Nu-ți face griji. N-ar fi trebuit să aduc vorba. Wes se opri și se uită pe fereastră, adâncit în gânduri. Hmmm... Nu prea are sens, totuși. O să mă interesez, poate că a văzut cineva ceva. Lasă în seama mea. Se apropie de locul în care stătea ea, lângă pat. Îmi pare rău, Kayla. Știu că probabil unele dintre lucrurile astea nu pot fi înlocuite, însă voi încerca să îți ofer o compensație. Fă-mi o listă, bine? O mângâie încet pe obraz, iar ea închise ochii, savurând căldura liniștitoare a mâinii lui mari. Îi fusese dor de el cât fusese plecată, mai dor decât își imaginase că ar fi fost posibil. Când deschise ochii din nou el o trase spre el și o îmbrățișă strâns. Niciunul dintre ei nu spuse nimic.

La un moment dat el îi dădu drumul, o sărută pe obraz și plecă. Kayla își puse mâna pe locul în care o atinseseră buzele lui și rămase pierdută în gânduri vreme îndelungată. Ce voise să spună cu asta? Era doar o îmbrățișare și un sărut menite să o facă să se simtă mai bine, genul acela pe care le oferi unui prieten aflat la ananghie? Sau exista un înțeles mai profund? Își dorea să fi știut. Însă nu-l putea descifra, și deși păruse fericit c-o revede, nu-i spusese că-i fusese dor de ea. Dacă-i fusese, probabil că-i lipsiseră calitățile ei de secretară, însă își dorea să fie vorba despre mult mai mult.

Oftă și începu să facă ordine.

– Ai vrut să-mi vorbești? Din nou? Alex intră în birou și închise ușa în spatele lui. Wes își studie fratele, însă nu putu vedea niciun semn care să indice că ar fi ascuns ceva. Alex putea fi extrem de enervant, leneș și nepăsător, însă Wes nu știa să fi fost vreodată răzbunător sau crud. Era prea superficial pentru așa ceva.

– Da. la loc. Wes își privi fratele încă vreo câteva minute, apoi trecu direct la subiect. Ai distrus cumva tu lucrurile Kaylei cât a fost plecată?

– Pardon? Alex părea surprins de-adevăratelea. Dacă se prefăcea, Wes trebuia să recunoască faptul că o făcea foarte bine.

– Cât a fost în Londra cineva a intrat în camera ei și a făcut bucăți toate lucrurile ei – haine, cărți, totul. Bucăți-bucățele. Nimic n-a rămas întreg. Știi ceva despre chestia asta?

– Nu. Alex revenise la figura îmbufnată. De ce presupui întotdeauna când se petrece ceva rău pe-aici că eu sunt vinovat? Și cine ar dori să-i distrugă lucrurile Kaylei? Îmi place de ea, pentru numele lui Dumnezeu!

Wes își trecu o mână prin păr cu un gest care-i trăda oboseala.

– Îmi pare rău, Alex, însă nu m-am putut gândi la altcineva. Ea nu cunoaște pe nimeni aici în afară de noi și de Annie, și chiar nu cred că Nell ar fi capabilă de o astfel de răutate. Și oricum, și ea o place pe Kayla. Așa că nu știu cine-ar fi putut face așa ceva. Îl străfulgeră un gând. Ai văzut-o cumva pe Caro pe aici? Dacă a venit într-una dintre toanele ei ciudate, ar putea fi în stare să distrugă tot în cale. Deși de ce să fi făcut așa cu camera Kaylei, numai Dumnezeu știe.

Alex ridică din umeri și-și studie unghiile.

– Habar n-am cine ar putea face așa ceva, însă dacă aud ceva, o să-ți dau de știre. Postura lui era ușor defensivă, de parcă n-ar fi spus tot adevărul, iar Wes băgă de seamă că nu-i răspunsese la întrebarea despre Caro. Wes își miji ochii și îl examină pe fratele său, însă decise până la urmă să nu insiste. Dacă Alex știa cine era făptașul, poate c-avea să îl pună sau să o pună în temă. Spera să facă așa.

– Bine, mulțumesc. Oh, apropo, mai stai mult?

☛ Alex se strâmbă.

– Ce e, deja încerci să scapi de mine, frățioare? Nu-ți face griji. Aproape că mi-am terminat treburile pe aici, așa că nu va trebui să mă mai suporti mult. Cel mult încă două săptămâni.

– Nu asta am vrut să spun, și știi foarte bine chestia asta.

– Nu te mai preface, Wes. Știu că gândești că nu sunt bun de nimic.

– La naiba, Alex! Ești fratele meu și ești binevenit aici oricând vrei. Este și casa ta. Mi-aș dori doar să ieși viața un pic mai în serios, atâta tot.

– Iar eu mi-aș dori să te mai și relaxezi un pic. Încă nu ești așa bătrân, până la urmă, însă am impresia că n-o să cădem niciodată de acord asupra acestui subiect. Așa că ne vedem mai târziu.

Wes se uită în urma fratelui său care ieși din cameră relaxat, parcă nicio grijă nu-l apăsase vreodată. Oricât i-ar fi

displăcut să recunoască, poate că Alex avea dreptate. Poate că lua viața prea în serios. Poate că era timpul să trăiască și el puțin, și să lase munca pe planul doi, măcar pentru o vreme. Muncea prea mult și nu făcea niciodată nimic altceva. Se frecă la ochi cu podul palmelor.

Doar că îi era teamă că uitase cum să se distreze.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

John deschise ușa dormitorului cu o mișcare atât de puternică încât aceasta se izbi de perete, apoi într-o piesă de mobilier, care sări și dărmă un ornament, care la rândul lui se sparse de podea. O fixa cu privirea pe Eliza, care se întorsese speriată spre el, fixându-l cu ochii mari. Copilul, care se speriasse și el, începu să plângă și să țipe puternic. John ignoră zgomotul aproape insuportabil și se concentrează asupra soției sale.

– C-c-ce s-a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu? se bâlbâi ea. Sperii copilul!

– Cătea! mârâi el, cu ochii țintă la ea, cu sângele fierbând de furie. Ura pe care o simțea era aproape tangibilă. Eliza începu să tremure din cap până-n picioare.

– John? întrebă ea nesigură, îndepărtându-se de el pe sub pătură.

N-avea cum să-i scape, avusese el grijă de asta. Se apropie repede de pat, întinse mâna și o apucă strâns de braț.

– Nu! John, nu face asta, nu trebuie să mă ridic, protestă ea.

Moaşa a zis că altfel nu se opreşte sângerarea. John, te rog!

— Şi zi aşa, ai crezut că poţi să-mi pui coarne, nu-i aşa? Curvă trădătoare! scuipă el şi o trase spre uşă. Ea încercă să i se împotrivească, se prinse de marginea patului, însă el o plesni cu dosul palmei, ea ţipă şi dădu drumul patului. O luă de talie şi o scoase pe uşă. Eliza începu să ţipe întinzându-şi mâinile spre copilul care nu se mai oprea din plâns.

— Nu, John! Copilul meu! Are nevoie de mine! Trebuie să stau cu el!

— Gura!

O lovi din nou, de data asta mai tare, iar ea leşină, transformându-se într-o cârpă în braţele lui. Cu puterea dată de furia oarbă care-l stăpânea, John o ridică şi-o aruncă peste umăr.

— Leşină cât vrei, murmură el. N-o să te las să scapi de data asta.

Ea-şi reveni când el deja mergea împleticindu-se pe poteca din grădină, pufăind şi gemând din cauza efortului pe care-l făcea. Cântărea ceva mai mult decât crezuse el.

— John, lasă-mă jos, te rog! Mă doare burta, mă simt ameţită şi mi-e rău. Mă auzi? O să vomit, jur c-o să vomit.

O ignoră şi îşi continuă drumul.

— Lasă-mă jos! se rugă ea. Încetează, John, te rog, pentru numele lui Dumnezeu! Începu să-l lovească fără prea multă forţă cu pumnii în spate, însă era atât de nevolnică încât nu prea reuşi să facă nimic. Cu toate astea, el se gândi c-ar putea să meargă şi pe picioarele ei, aşa că o aruncă la pământ, unde ea leşină din nou.

— Aşa, deci te-ai trezit din nou! Bine. Dacă vrei să mergi pe jos, foarte bine, spuse el. O trase în sus cu o smucitură şi începu s-o târască pe potecă, ţinând-o foarte strâns. Ea protestă din nou şi încercă să se elibereze, însă fără succes. El observă mulţumit că îl urma de voie-de nevoie şi nu-i

dădu nicio atenție când ea se plânse că pietrele reci și ascuțite de pe potecă îi rănesc picioarele goale. Îi auzea și dinții clănțănind, probabil de frig și din cauza șocului pe care-l suferise. Asta îl făcu să simtă o undă de satisfacție. În sfârșit plătea pentru păcatele ei.

– Nu, John! Ce faci? Ai înnebunit? Încercă din nou să se elibereze.

– Ha! Credeai că poți să mă înșeli, nu? mârâi el. Atunci ar fi trebuit să-ți găsești un amant cu părul blond. Curvă proastă! Acum o să-ți primești răsplata. O să am grijă personal de asta!

– Nu fi prost, bineînțeles că pruncul e al tău. Nu toți cei din familia ta au părul blond, și știi asta. Ești beat, John! Nu putem să avem discuția asta de dimineață? Te rog! Nu știi ce vorbești.

El n-o mai asculta. Nimic din ce-ar fi spus ea n-avea cum să-l mai oprească acum. Era hotărât. Fără șovăire, o târî de-a lungul stâncilor și deși Eliza își înfipse la un moment dat călcâiele în pământ, îl mușcă și încercă să facă tot ce-i trecu prin cap pentru a-l opri, el nu-i dădu drumul. Știa foarte bine că ea n-avea forța necesară pentru a-l înfrunta, așa slăbită cum era după travaliu. Chiar și suspinele își pierdura forța la un moment dat – era evident că avea nevoie de toată forța pentru a merge și pentru a i se împotrivi cât mai mult.

Ajunseră în sfârșit pe creastă și când el o trase mai spre margine Eliza păru să înțeleagă ce intenționa el, așa că începu să se lupte și mai abitir cu el, isteria dându-i forțe proaspete.

– Nu, John, nu face asta! Te implor! Chiar ai înnebunit.... Ajutor! Să mă ajute cineva! Ajutoooooor!

Tipă și suspină, lovi cu pumnii și cu picioarele, însă amândoi știau că el era mai puternic. Și că nu era nimeni acolo care s-o ajute. Era doar întunericul.

Alex bătu ușor la ușa unei camere dintr-un motel ieftin de lângă Kingsbridge. Ușa se deschise precaut și ocupantul camerei se uită prin crăpătură.

– Da? Oh, tu ești. Intră.

El intră repede și închise ușa atât de tare, încât aceasta vibră pentru o secundă.

– De ce mama dracului a trebuit să te duci acolo și să distrugi lucrurile Kaylei? N-ai pic de minte?

– Și mie îmi pare bine să te văd. Și cine-i Kayla?

– Nu te juca cu mine, Caro. Te avertizez, n-am dispoziția pentru așa ceva. Mi-am luat deja porția de morală de la sfântul de frate-meu. Mi-a ajuns.

Caroline, o femeie înaltă și frumoasă, în jur de treizeci și cinci de ani, cu părul scurt și blond, aranjat într-o coafură la modă, se așeză pe pat cu picioarele strânse sub ea. Se uită la Alex.

– Ce contează pentru tine ce se întâmplă cu lucrurile femeii aceleia?

Alex gemu.

– Nu înțelegi? Acum l-ai făcut pe Wes să fie precaut. O să-i pună pe oamenii lui să se intereseze dacă prin zonă n-au apărut cumva străini, dacă au fost venituri sau plecări ciudate. Exact ce nu ne dorim noi să se întâmple. Ți-am spus că nu trebuie să facem pe nimeni suspicios, că nu trebuie să atragem atenția asupra noastră, pentru numele lui Dumnezeu, de aceea am venit aici, și de aceea tu trebuie să stai ascunsă. Nimeni nu va pune sub semnul întrebării șederea mea la conac – până la urmă e casa mea, deocamdată, cel puțin – însă dacă tu ai sta acolo câteva săptămâni ar părea ciudat, mai ales că tu nu stai niciodată atât de mult.

– Am dreptul să-mi vizitez fiica.

– Da, dar n-o faci, nu-i așa? Când ai petrecut ultima dată mai mult de o zi împreună cu ea? Niciodată, îți spun eu.

– Asta nu înseamnă că n-aș putea s-o fac.

– Atunci fă-o la lumina zilei, la naiba, nu te furișa în casă, nu te apuca să distrugi lucruri!

Caroline deschise sertarul unei noptiere și scoase un pachet de pastile. Scoase una și o înghiți cu mișcări furioase.

– Și să știi că nici *alea* nu-ți sunt de ajutor. Alex dădu din cap spre pastile și se strâmbă la ea. Mi-ai promis, fără droguri câtă vreme facem chestia asta.

– E doar diazepam, mă calmează. Și nici nu-i de mirare că am nevoie de ele, când tu te năpustești aici într-o astfel de dispoziție și începi să țipi la mine.

Alex scrâșni din dinți, încercând să-și țină frustrarea sub control. Respiră adânc înainte de a continua pe un ton care spera el să sune mai rezonabil.

– Uite ce e, nu vreau să spun decât c-ar trebui să ai mai multă grijă. N-are niciun rost să te ascunzi aici dacă te apuci să faci prostii pe la conac. Wes o să-și dea seama imediat.

– Curva aia trebuia să-și primească lecția. Stă în camera mea și probabil că-mi folosește toate lucrurile, așa că nu mai are nevoie de ale ei, nu? Nell mi-a spus că mi-a împrumutat costumul de baie, îți vine să crezi? Ce tupeu! Trăsăturile Carolinei, de obicei drăguțe, asemeni celor ale unui manechin, se schimonosiră într-o expresie urâtă.

– Deci *te-ai văzut* cu Nell?

– Da. M-am dus să-i spun noapte bună, am tot dreptul ăsta. Și stai liniștit, este secretul nostru, am făcut-o să-mi promită că n-o să-i spună lui Wes. Alex își dădu ochi peste cap, însă ea-l ignoră. Oricum, asta nu contează. Femeia asta încearcă să-mi ia locul. Știi sigur. Vrea să-l seducă pe Wes și încearcă să-i câștige afecțiunea lui Nell. Nell nu vorbește decât despre ea tot timpul și m-am saturat. *Eu sunt* cea care

ar trebui să fie acolo, nu să stau în... în... mă rog, vezi și tu, pentru numele lui Dumnezeu. Te întreb – cearșafuri roz de nylon? Nu sunt obișnuită cu așa ceva, poți să fii sigur.

Alex se așează și oftă. Își luă capul în mâini.

– Credeam că-l urăști pe Wes, așa că ce-ți mai pasă dacă o place sau nu pe Kayla? Ignoră restul izbucnirii lui. Pentru unele lucruri nu merita să te certî. Ai spus că ești îndrăgostită de mine. În sufletul lui știuse tot acest timp că ea, Caroline, nu-l iubea cu adevărat, însă nu-i păsase. El și-o dorise doar pentru că fusese a lui Wes și știa că așa îl putea irita la maximum pe fratele lui.

Era o femeie incredibil de atrăgătoare, cu trupul ei micuț și cu mișcările seducătoare, așa că relația cu ea nu era chiar o corvoadă. Socotise și că gândeau la fel, pentru că amândoi iubeau viața ușoară, traiul în lux fără muncă. În ultima vreme însă, relația începuse să nu-i mai placă așa de mult. De asta și stilul acela de viață începu să nu i se mai pară atrăgător, la fel și lucrurile pe care trebuia să le facă pentru a-și permite să supraviețuiască așa. Știa că se afundase prea mult și-și dorea să iasă la liman. Însă Caro insistase să mai facă și această ultimă chestie împreună, iar el fusese de acord. Apoi avea s-o termine cu ea.

Totuși, ea avea dreptate într-o privință. Chiar nu-i stătea bine așa așezată pe așternuturile cu model floral care începuse să se tocească, îmbrăcată doar într-un chimono scurt de mătase. Părea o pasăre exotică ajunsă cumva într-un cuib de cioară. Caroline era genul de femeie care ar fi trebuit să stea la The Ritz, sau la un hotel echivalent, să se îmbrace doar cu haine de la case celebre de modă și să fie plină de bijuterii. Însă iat-o aici, ajunsă aproape la limita de jos, doborâtă de propriile slăbiciuni. Era dependentă de pastile și de alcool. La fel ca și el. Singura diferență era că el recunoștea asta și își dorea să facă ceva pentru a schimba lucrurile. Ea nu.

– Bineînțeles că nu-l iubesc pe Wes, răspunse ea tăios la întrebarea lui. Cum aş putea să-l iubesc, după tot ce mi-a făcut? E un ticălos! Însă vroiam să fiu Lady Marcombe. N-avea niciun drept să-mi ia și titlul. L-am câștigat pe merit, i-am făcut un copil, și tot restul. Acum nu mai sunt decât o banală doamnă. Cât de plicticos!

– Ți-ai făcut-o cu mâna ta, murmură el, însă ea se prefăcu că nu l-a auzit.

– Oricum, camera aia e încă a mea. A fost lăsată așa pentru ca eu să pot sta acolo de câte ori vin s-o vizitez pe Nell. Așa a fost înțelegerea. De ce au pus-o pe ea acolo? Pentru a putea fi aproape de camera lui, pun pariu. O să deschide ușa aceea dintre camere cu prima ocazie.

– Uite ce e, motivul principal pentru care stă în camera ta este pentru că restul camerelor sunt reamenajate, bine? Alex încerca să-și păstreze calmul, însă nu era deloc ușor. Mi-a spus Annie. Și dacă Wes ar fi vrut să se culce cu femeia asta, nu crezi că ar fi culcat-o la el în pat? Nu mai suntem în Evul Mediu. Caroline încercă să spună ceva, însă el ridică o mână pentru a o opri. Destul, Caro. Avem lucruri mai importante la care trebuie să ne gândim acum. Trebuie să ne plănuim următoarea mișcare cu grijă, altfel am putea pune în pericol toată afacerea. Dacă nu vom avea succes cu chestia asta, o să-ți petreci tot restul vieții în spelunci de genul ăsta. Asta vrei? Acum, o să-ți bagi mințile în cap și o să mă ajuți, sau te duc înapoi la Londra și mă descurc singur?

Caroline își aprinse o țigară înainte de a-i răspunde:

– Oh, bine! Hai să terminăm de jucat micul tău joc mai întâi. O să mă ocup de Wes și de curvulița aceea după.

– Nu e un joc, mârâi el. E o chestie foarte serioasă, Caro. Aș vrea să-ți intre chestia asta în căpșorul tău frumos. Și a fost ideea ta, îți amintești?

Ea îi ignoră comentariile încă o dată. Își stinse țigara cu

un gest brusc și, schimbându-și dintr-odată atitudinea îi făcu semn cu degetul, zâmbind seducător.

– Dacă ai terminat cu micile mizerii, ce-ai zice să vii încoace și să mă saluți așa cum se cuvine? Nu ți-a fost deloc dor de mine, iubitele?

Alex ezită, apoi clătină din cap. De data aceasta nu se mai simțea atras de ea, și recunoscuse sincer că era o ușurare. Încercă totuși să nu i-o taie prea brusc.

– Îmi pare rău, dar am niște chestii de făcut. Și sunt și un pic obosit. N-am putut dormi azi-noapte la conac. Wes are darul de a mă irita teribil, știi cum e el.

Caroline nu-i înghiți scuzele. Îl privi neîncrezătoare, apoi își strânse buzele și ochii începură să-i arunce fulgere de mânie.

– Înțeleg. Atunci poate c-ar trebui să mă duc să-mi caut pe altcineva cu care să mă joc. Sunt sigură că sunt și alți băieței pe-aici, care s-ar bucura să se joace cu mine. Se ridică și intră vijelios în baia micuță a camerei, trântind ușa după ea.

Alex oftă și-și spuse că fusese un idiot. Trebuia să fie drăguț cu Caro până când treaba era dusă până la capăt. Știa prea multe.

– Nu sunt un băiețel, murmură el strângându-și pumnii, plin de frustrare. De ce nu mă ia nimeni în serios? Însă știa că în parte era și vina lui.

Scrâșni din dinți și se apucă să bată timid în ușa băii.

– Caro, draga mea? Îmi pare rău. N-am vrut să te supăr. Doar că în ultima vreme am avut foarte multe pe cap. Te rog, n-ai vrea să ieși, să mă revanșez?

Ea se lăsă așteptată câteva minute, apoi ușa de la baie se deschise încet.

– Deci, Kayla, ce-ai zice să ne luăm liber astăzi și să vizităm zoana?

Kayla își ridică privirea de pe ecranul computerului și descoperi că Wes stătea foarte aproape de ea. Îi simți mirosul after-shave-ului, miros pe care, dintr-un motiv sau altul, îl găsea un pic mai atrăgător astăzi. Era un amestec de arome subtile, cu nuanțe de lămâie, ce o făcea să-și dorească să-l ia în brațe.

– Ăăăă, sigur, ar fi frumos. Își dresе vocea, încercând să-și controleze gândurile poznașe. De unde ți-a venit ideea?

El făcu un semn cu capul spre fereastră.

– E o zi foarte frumoasă, prea frumoasă pentru a rămâne în casă. Și am decis c-ar trebui să trăiesc puțin. Muncesc prea mult. Zâmbi și ridică din umeri. Mă transform într-un bătrân plicticos, sau cel puțin așa zice Alex.

– Nu ești bătrân, protestă Kayla.

– Nu crezi? O privi cu o expresie ciudată pe chip, o expresie care o lăsă pe Kayla confuză.

– Ei bine, nu, spuse ea, apoi zâmbi. Probabil că te simți așa pentru că ești tată. Soră-mea mi-a spus că a îmbătrânit zece ani când a avut copiii, pentru că nu apuca să doarmă deloc.

– Foarte adevărat. Apropo de copii, cred c-ar trebui să mă duc să-i spun lui Nell să se pregătească. Nu te deranjează dacă o luăm și pe ea, nu?

– Nu, sigur că nu, de ce să mă deranjeze?

Wes îi aruncă o privire recunoscătoare și plecă în căutarea fiicei sale.

După vreo oră opreau mașina într-o parcare de lângă una dintre numeroasele atracții turistice din Devon.

– Cascada Canonteign, cea mai înaltă cascadă din Anglia, citi Kayla cu voce tare pe mica boșură primită de la Wes. Oau, are șaiszeci și șapte de metri, asta da cădere.

– De fapt e făcută de mâna omului, să știi, spuse el luând-o spre poteca ce ducea spre cascadă.

– Da, știu, însă chiar și așa e destul de impresionant. Kayla și Nell o luară vitejește după el, fericite să fie afară într-o zi atât de însorită.

Trecură pe lângă un lac mic și intrară într-o zonă împădurită, unde începea de fapt cărarea. Se apropiară de primele mici cascade. Kayla începu să simtă umezeala din aer – parcă intraseră într-o seră. Trăgea adânc în piept aerul sănătos, imaginându-și cum încărcături suplimentare de oxigen sunt duse în tot corpul de către sânge. Umezeala era prezentă peste tot. Mușchi și licheni acopereau stâncile umede de lângă pârâu. Un pic mai sus dădură peste o minunată cascadă, pe care broșura o numea Cascada Clampitt. Murmurul apei era incredibil și cascada maiestuoasă se prăbușea de sus cu o forță și cu o viteză surprinzătoare.

Se opriră o vreme să admire priveliștea, apoi își continuară drumul, urcând pe poteca abruptă, printre rădăcini imense de copaci acoperite de mușchi și iederă. Pârâul care bolborosea pe lângă ei avea apa limpede și cristalină și Nell și Kayla se aplecară amândouă să vadă cât de rece era.

– E destul de caldă, spuse Kayla.

– Da. Pot să-mi scot pantofii și să mă bălăcesc? întrebă Nell cu o expresie plină de speranță pe față.

– Nu acum. Haide, să mergem până sus, răspunse Wes. Încă n-ai văzut ce e mai frumos.

Ajunseră la capătul potecii și își ridicară fascinați privirea spre cascada gigantică. Apa se prăbușea de pe o stâncă înaltă și cădea, făcând un zgomot teribil. Îi amintea Kaylei de o coadă uriașă și argintie de cal. Era o priveliște minunată.

– E foarte frumos! exclamă Kayla. Mulțumesc că ne-ai adus aici, Wes.

El îi zâmbi și o privi vesel.

– Probabil că n-o să-mi mai mulțumești după ce o să te oblig să urci până în vârful.

– Până în vârf? Adică mai urcăm?

– Da. Haide, pe-aici. O luă pe Nell de mână și le conduse spre o cărare mai îngustă decât prima. Kayla simți cum pădurea se închide în spatele lor și îi împresoară pe măsură ce urcau pe cărare tot mai sus. Descoperiră că în spatele cascadei celei mari mai era una, mai mică, însă cărarea continua să urce dincolo de aceasta, și mai mult. Ajunseră într-un final la punctul lui Buzzard, în vârful cascadei, și se opriră să privească în jos, ușor aplecați peste buza râpei.

– Oh, tati, toți par mici de aici, de sus, parc-ar fi niște păpuși. Nell arătă spre câțiva oameni care se aflau jos pe cărare. Kayla fu de acord că păreau a fi destul de departe, însă preferă să nu se uite în jos prea mult. O apucă brusc amețeala, astfel că alese să continue drumul pe cărare, dornică să se îndepărteze de marginea râpei. Începu să simtă pusee de panică, deși încercase pe cât posibil să și le reprime.

– Oh, Doamne, nu pot să mă uit! Vă aștept mai jos, strigă ea și se îndepărtă împleticindu-se fără să mai aștepte un răspuns. Continuă să meargă pe potecă. Aceasta trecea prin unele locuri întunecoase, acolo unde copacii de deasupra aveau frunzele foarte dese. Era de asemenea destul de abruptă și alunecoasă pe alocuri. Kayla trebuia să se concentreze foarte tare pentru a nu cădea. Nu după multă vreme se opri să-și tragă răsuflarea și să-i aștepte și pe ceilalți. Se sprijini cu spatele de un copac și închise ochii pentru o secundă. Nu-și dăduse seama că înălțimea avea un astfel de efect asupra ei.

– Aici erai, Kayla. Deschise ochii și încercă să schițeze un zâmbet pentru Wes, care o ajunsese din urmă, însă zâmbetul i se transformă într-o expresie încruntată la auzul următoarelor lui cuvinte. Dar unde-i Nell?

– Credeam că e cu tine. V-am lăsat în vârf. Ți-am spus că

nu suport înălțimile.

– Da, însă a vrut să vină după tine, așa că i-am spus să stea pe-aproape. De fapt sunt destul de sigur că era chiar în spatele tău. Wes înjură în surdină iar Kayla simți cum pieptul i se strânge de teamă. La naiba, știam eu c-ar fi trebui s-o țin de mână!

– Oh, nu! Kayla se simți neputincioasă și simți cum tentaculele panicii îi cuprind măruntaiele. Înghiți în sec și încercă să gândească rațional. Nu sunt decât două drumuri care coboară de-aici – acesta și cel pe care am venit. Hai să coborâm fiecare pe câte unul, și ne întâlnim jos. Unul dintre noi va da sigur de ea. Nu se poate să fi ajuns prea departe.

– Da, ai dreptate. Și când o găsesc o să purtăm o discuție serioasă, poți să fii sigură. Știe foarte bine că n-are voie să plece de una singură de asta. I-am spus de cel puțin o sută de ori. Kayla îi simțea frustrarea și frica din glas, însă nu spuse nimic. Simțea și ea aceeași frică și aceeași frustrare, deși Nell nu era copilul ei.

Wes se grăbi în direcția din care veniseră și Kayla continuă să coboare pe cărarea pe care apucase. Dintr-odată pădurea nu mai părea la fel de primitoare ca până acum – i se părea că întunericul o apasă, că umiditatea e și mai greu de suportat, cărarea devenise prea noroioasă și alunecoasă. I se părea că n-avea să se mai termine niciodată. Kayla scrâșni din dinți plină de frustrare. O dată la câțiva pași striga numele lui Nell, însă nu primi niciun răspuns. Simți cum un bulgăre de gheață i se instalează în stomac, umplând-o de greață. Unde naiba putea fi?

Imagini cu trupușorul ei plutind inert în apă sau zăcând fără viață în vreo râpă adâncă începură s-o chinuiască pe măsură ce cobora. Se împiedică de o rădăcină de copac și își scrânti glezna, însă continuă să coboare. N-avea timp de pierdut.

Ajunse într-o poiană însorită la poalele muntelui și oftă ușurată. Apoi îl văzu pe Wes cu o expresie deznădăjduită pe față. Clătină din cap, răspunzându-i astfel la întrebarea nerostită.

– Oh, Wes, ce ne facem? Îi luă mâna într-a ei pentru a-l liniști, iar el i-o strânse, recunoscător.

– Nu știu. Cred că va trebui să anunțăm personalul de specialitate, care ar putea organiza echipe de căutare. După cum ai spus și tu, n-a putut ajunge prea departe. Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Hai să mergem la birouri.

Se îndreptară aproape în goană spre clădirile care adăposteau o cafenea și un magazin de suveniruri, sperând să găsească alături și birourile personalului. În curte, lângă locul de joacă, Wes se opri atât de brusc încât Kayla se lovi de el.

– Wes, ce s-a întâmplat? întrebă ea nedumerită.

– Nell! exclamă el și o luă la fugă înainte. Nell, ești bine!

Kayla îl urmări surprinsă cum fuge să-și îmbrățișeze fiica, care stătea la o masă, mâncând înghețată lângă o femeie elegantă, cu părul scurt, de culoarea mierii. Dumnezeu, m-ai speriat îngrozitor! Unde ai fost?

– Păi, am fost..., începu Nell să povestească, însă fu întreruptă de femeia care îi fixase cu o căutătură înghețată.

– Zău așa, Wes, ar trebui să ai mai multă grijă de fiica ta. Am găsit-o rătăcind singură prin pădure, fără să fie supravegheată așa cum trebuie. Sincer, asta e un motiv îndeajuns de întemeiat pentru a mă adresa din nou tribunalului. Sunt sigură că judecătorul ar fi foarte interesat de această poveste. Zâmbi cu înfumurare și Kayla simți brusc nevoia să o pocnească peste față. *Deci asta este Caroline*, se gândi ea.

Kayla își băgă mâinile în buzunarele jeansilor ei tociți și o studie pe fosta nevastă a lui Wes. Trebuia să recunoască faptul că femeia era frumoasă, semăna cu o pisică, suplă, dar mortală. Avea un ten incredibil și niște ochi enormi, căprui,

migdalați. Kayla se gândi că Caroline arăta foarte ciudat acolo, parcă nelalocul ei, așa cum era îmbrăcată într-o rochie de firmă, sandale și purtând bijuterii destul de mari. Aproape toți cei din jur purtau pantaloni scurți sau jeanși și tricouri, precum și pantofi comozi, adecvați activităților în aer liber.

Wes se uită urât la Caroline și mușchii maxilarului i se încordară, făcând-o pe Kayla să își dea seama că abia se mai stăpânea.

– Hei, ce coincidență, chiar atunci se „întâmplă” să treci tu prin pădure, ripostă el. Cred că e prima dată când ajungi pe-aici, din câte țin minte n-ai vrut niciodată să faci drumeții prin pădure. Sper că nu ți-ai murdărit hainele simandicoase și nici nu ți-ai pierdut pantofii prin noroi. Se uită disprețuitor la încălțările ei, care, la o privire mai atentă, chiar păreau destul de murdare de noroi.

– Nu-i așa că e o coincidență extraordinară? Chiar îmi doream să bifez câteva dintre atracțiile turistice de prin părțile astea înainte să plec într-o altă excursie. Nu se poate ca o persoană care a locuit în Devon să nu vadă măcar o dată Cascada Canonteign, sau cel puțin așa mi s-a spus.

Wes o ignoră pe fosta sa soție și o îmbrățișă pe Nell încă o dată, îngropându-și fața în părul ei.

– Îmi pare atât de bine că ești bine, draga mea! Norocul tău că te-a găsit mami, nu-i așa? Kayla admira modul în care el reușise să-și păstreze un ton egal. Probabil că era nevoie de mult control și stăpânire de sine pentru așa ceva.

– Da, dar..... Nell fu întreruptă din nou de mama sa. Caroline nu părea să vrea să asculte niciuna dintre părerile fiicei sale.

– Nu mă prezinți și pe mine... ăăăă... prietenei tale? toarse Caroline privind-o de sus pe Kayla, de parcă s-ar fi uitat la un vierme. Kayla îi întoarse privirea cu îndrăzneală. Caroline n-avea niciun motiv să se creadă superioară ei.

– Ea este Kayla Sinclair, secretara mea. Kayla, ea este Caroline, mama lui Nell. Era evident că Wes n-ar fi făcut prezentările respective, dac-ar fi fost după el, mai ales că adăugă pe un ton rece. Cred c-ar trebui să mergem. Se face târziu. Dacă ne permiți, Caroline, noi o să ne retragem.

– Da, sigur, n-am ce să fac, se pare că eu nu mai am niciun drept. Caroline se mai uită o dată la Wes înainte de a se ridica în picioare. Era aproape la fel de înaltă ca și fostul ei soț și avea o siluetă foarte zveltă. Kayla își strânse pumnii în buzunare. Femeia respectivă era cu cel puțin un cap mai înaltă decât ea, și foarte elegantă. Asta o făcea să se simtă mică și insignifiantă. Și un pic supraponderală, deși știa foarte bine că nu avea niciun motiv în sensul ăsta. Pe scurt, Caroline o făcea să scrâșnească din dinți. Și încă mai avea dorința de a o pălmui.

După un rămas bun exagerat Caroline se despărți de fiica sa și se îndreptă rapid spre parcare. Ceilalți o urmară ceva mai încet. Kayla mergea tristă în urma lui Wes și a fiicei sale. Toată bucuria acestei ieșiri se evaporase mai repede decât apa în pădure.

Se întrebă de ce oare Caroline o irita atât de mult, dacă tot nu era treaba ei. Știa că se întâmpla așa pentru că îl plăcea pe Wes, așa că îi luase imediat partea, inconștient, bineînțeles. Poate că ar trebui să plece înainte ca atracția pe care o simțea față de Wes să scape de sub control? Până la urmă, el declarase categoric că n-avea să se mai însoare niciodată, așa că nu exista șansa ca și el să nutrească vreodată aceleași sentimente pentru ea. Poate că și-ar fi dorit o aventură, ori o relație oarecare, însă Kayla știa că asta n-avea să fie niciodată suficient pentru ea. Nu, cu siguranță ar fi mai bine să plece, să încerce să-și găsească în altă parte ceva. Singura problemă era că nu voia să plece. Se urcă în mașină, cu sufletul încărcat.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Contrabandiștii se mișcau eficient și în liniște, descărcând marfa pe plajă, în întuneric. Toți știau unde să pășească și nu aveau nevoie de torțe. Cunoșteau bucata asta de țărm ca pe buzunarele lor, fiecare bărbat știa exact ce să facă și-și făcea treaba în liniște.

Jago lucra cot la cot cu oamenii lui, făcându-și partea. Fusesse o cursă foarte bună, însă se bucura că aproape se terminase. Deși știa că Eliza scăpase de travaliu și că ea și copilul erau bine, se gândea tot timpul la ei. Ar fi trebuit să se concentreze pe operațiunile de contrabandă, însă îi venea destul de greu. Ar fi trebuit să fie atent la orice posibil pericol. Cu mult efort reuși să nu se mai gândească la Eliza măcar o vreme, cât era nevoie să termine ce avea de făcut. Nu și-ar fi pus niciodată oamenii în pericol, așa că reuși să se concentreze. Operațiunea se încheie cu succes.

Marea era calmă și murmurul șoptit al valurilor care se loveau încet de țărm era singurul sunet care se auzea, în afară de mormăiturile ocazionale, când vreunul dintre oameni își urca o povară mai grea pe umăr. Briza era blândă, cumva răcoroasă, în ciuda faptului că erau aproape la sfârșitul lui martie. Chiar și așa, Jago simți cum devine din ce în ce mai încordat. Ceva nu era în regulă. Era prea liniște. Se opri și ciuli urechea. Apoi se uită spre creste, străpungând cât putea

de bine întunericul. Nu descoperi nimic amenințător.

Tocmai se întorsese la treburile lui când auzi voci de undeva de sus, de pe creastă. Nu distinse cuvintele și nici nu văzu pe nimeni, însă nu peste mult timp liniștea fu sfâșiată de un țipăt de groază. Țipătul unei femei, un țipăt ce păru să dureze foarte mult și care se opri brusc.

Toți bărbații înlemniră pentru un moment, apoi începură să se uite în jur. Se auzise o bufnitură la vreo douăzeci de metri depărtare, pe plajă și toți fugiră să se ascundă pe unde puteau. De obicei țipătul unei femei însemna că una dintre iscoade îi văzuse pe cei din Excise și îi avertiza astfel pe contrabandiști. Multe dintre femeile din sat stăteau de pază în timp ce bărbații lor se ocupau cu afacerile periculoase ale contrabandei. Astfel aveau ceva de făcut în timp ce-și așteptau soții.

Jago fugi și el cu restul oamenilor, lăsând marfa pe jumătate descărcată pe plajă și barca liberă. Se aruncă la pământ în spatele unui bolovan și așteptă să audă tropotul copitelor pe poteca de deasupra – asta ar fi anunțat sosirea celor din Excise. Cu puțin noroc, patrula n-avea să observe nimic deosebit și-avea să treacă mai departe. Se mai întâmplase așa în trecut. Dacă nu, aveau să fie obligați să abandoneze marfa și să fugă.

Trecu o bucată de vreme fără să se întâmple nimic. Jago devenea din ce în ce mai neliniștit. Încă mai avea senzația că se întâmplase ceva foarte rău. Dacă ar fi fost vorba despre o patrulă din Excise, ar fi trebui să ajungă deja. Își aminti de bufnitura ciudată care se auzise și decise că n-ar strica să vadă despre ce era vorba. Se târî pe coate și genunchi în direcția din care venise sunetul, încet, centimetru cu centimetru, apoi se opri brusc în momentul în care mâinile îi atinseră ceva moale. Ceva cald, omenesc. Un parfum floral îi gâdilă nările. Respiră adânc, întretăiat. Cunoștea prea bine

parfumul acela. L-ar fi recunoscut oriunde. Simți un clește în jurul inimii, simți cum respirația i se oprește de tot.

– Oh, nu! gemu el în șoaptă. Oh, Doamne, Dumnezeuule, nu! Cu picioarele aproape amorțite, fugi repede spre barcă și aduse un felinar, pe care-l folosiseră mai devreme pentru semnale. Cu mâinile tremurătoare reuși într-un final să deschidă ușa, în timp ce oamenii lui ieșeau unul câte unul din ascunzători.

– Ce s-a întâmplat, Jago? Ce faci? șopti Matthew, cel mai bun prieten al lui, uitându-se îngrijorat împrejur. Tu nu folosești niciodată felinarul, omule.

– Veniți după mine, doar atât reuși Jago să spună. Oamenii se încolonară și-l urmară spre trupul care zăcea nemișcat pe nisip. Jago direcționează raza de lumină spre fața acestuia și toți oftară surprinși când își dădură seama cine era cea care scruta acum cerul nopții negre cu ochi sticloși. Apoi se uitară la Jago, neștiind cum avea acesta să reacționeze. Însă el știa deja. Nu putea fi altcineva decât Eliza. Și era numai vina lui.

Îngenunche în nisip lângă trupul ei și își lipi fruntea de pieptul ei. Nu scoase niciun sunet, deși ar fi vrut să țipe, să urle, să-și strige mânia și neputința și iertarea către ceruri. Dacă i-ar fi rezistat, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată. Dacă ar fi fost mai puternic, ea ar fi fost încă în viață. Însă fusese atât de frumoasă, semănase prea mult cu femeia pe care și-o dorea lângă el. Și ea îl dorise la rândul ei. Îl ispitise dincolo de limitele rațiunii.

– Doamne! șopti cineva. Ce facem acum?

El își aminti brusc de copil și lumină cu felinarul de jur împrejur. Spre ușurarea lui, nu mai găsi nimic. *Mulțumesc Domnului pentru mila sa!* Se întrebă ce se întâmplase cu copilul, însă în momentul acela n-avea cum să afle. Se rugă ca micuțul să fie în siguranță, cu doica lui. Gândindu-se, își

dădu seama că nu auzise decât o singură bufnitură. Își înghiți nodul din gât. Strânse pumnii în nisip atât de tare încât simți cum grăunțele îi rănesc palmele.

– Jago. Matthew îl atinse ușor pe umăr. Jago, trebuie să plecăm de aici. Nu suntem în siguranță. O luăm și pe ea cu noi?

Jago își ridică privirea spre prietenul lui și spre restul oamenilor săi și văzu că toți îi împărtășeau durerea. Toți știau de Eliza și niciunul nu-l învinovătea. Însă tot vina lui era. Cu inima grea ca un bolovan, reuși să se ridice. Simțea cum lacrimile îngheață în interiorul său, însă nu le putea da drumul acum. Era timp și pentru asta mai târziu.

– Da, șopti el. Puneți-o în barcă, vă rog. Ucigașul ei va plăti pentru asta, însă mai întâi trebuie să ne îngrijim de marfă. Hai, la treabă, oameni buni.

Continuă să-și vadă de treabă, mișcându-se cât de repede puteau. Împrăștiară marfa și-o ascuseră în diverse locuri. Jago și Matthew rămaseră în urmă și împinseră barca în apă. Apoi începură să vâslească spre satul de pe țărm. Dacă Sir John avea să vină să caute trupul soției sale a doua zi de dimineață, n-avea să-l mai găsească.

Așa-i trebuia.

* * * * *

În seara aceea, după cină, Wes purtă o discuție lungă cu Nell și Kayla merse în biroul ce servea și drept bibliotecă, cu o carte în mână. Acolo era o canapea foarte comodă, care părea să fie făcută pentru citit. Nu după multă vreme reveni și Wes. Își ridică privirea spre el, încercând să afle în ce ape se scaldă. Părea mai calm. Veni să se așeze lângă ea.

– E bine? întrebă Kayla punând cartea jos, lângă canapea, pe podea.

– Da. Da, e bine. Wes își trecu o mână prin părul negru, un gest cu care Kayla se obișnuise deja. Îi venea și ei să-și bage degetele prin șuvițele lui lucioase, însă își înfrână impulsul.

– Foarte bine.

– Îhî. Însă nu sunt sigură că eu sunt. Bine, vreau să spun. Disparația ei m-a speriat de moarte, să fiu sincer. N-a fost ieșirea pe care mi-am imaginat-o eu.

– Și pe mine m-a speriat. Îmi tot imaginam lucruri oribile, și în tot timpul ăsta ea mânca fericită înghețată.

Wes clătină din cap.

– Nell nu s-a îndepărtat așa, de capul ei, să știi. Mi-a spus că a văzut-o pe Caroline în spatele unui tufiș, făcându-i semn să vină spre ea, și că apoi a coborât cu ea pe potecă, fără să mă anunțe. Totul a fost făcut intenționat.

Kayla se încruntă.

– Am crezut că e doar o coincidență ciudată – cum altfel să se afle și ea pe-acolo, exact la timp pentru a-și găsi fiica în pădure.

– Coincidență pe naiba! A aflat cumva că vrem să mergem acolo și a pus la cale toată trășenia. Sau poate că ne-a urmărit și a făcut totul pe baza unui impuls de moment. Ce nu înțeleg eu e motivul pentru care a făcut toate astea. Încearcă să-mi facă în ciudă? Să se răzbune cumva pe mine? Sau vrea doar să mă sperie de moarte? Dacă Caro începe să facă prostii de genul ăsta, va trebui să pun pe cineva să o supravegheze pe Nell douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile din șapte. Habar n-am cum să fac asta, doar eventual să angajez o gardă de corp sau ceva de genul ăsta. Și asta sună absolut ridicol!

Kayla îl luă de mână și-l strânse în semn de prietenie.

– Poate c-a fost doar o întâmplare. Caroline ți-a făcut o glumă, iar reacția ta probabil că i-a oferit o satisfacție grozavă. Să sperăm că o să se oprească aici. Sunt sigură că

n-ar vrea să-și pună fiica în pericol, nu?

El își împleți degetele cu ale ei și o strânse puțin înainte să-i dea drumul.

— Nu, sper că nu. Însă jumătate din timp e cu mințile duse, din cauza medicamentelor. Dumnezeu știe, n-ar trebui nici măcar să conducă, d-apoi să meargă prin țară cu mașina. Ar trebui să ceară ajutorul specialiștilor, însă ea nu-și dă seama că e dependentă, nu vrea să recunoască. Spune mereu că medicamentele o ajută să-și păstreze echilibrul.

— Și nu-i așa?

— Păi, la început așa a fost, însă sunt sigur că acum e mai mult decât atât. Poate că a ajuns la droguri, deja. Cine știe? Oricum, eu nu pot face nimic. N-am niciun drept să mă amestec în viața ei. Rămaseră tăcuți pentru o vreme, apoi Wes oftă și se ridică. Îmi pare rău, nu sunt o companie prea plăcută în seara asta, așa că o să mă duc la culcare. Mulțumesc oricum pentru sprijin.

— Oricând, murmură Kayla în urma lui, dorindu-și să aibă dreptul de a-l alina așa cum se cuvine.

Wes se uita la fiica lui care dormea adânc, acel somn adânc și inocent pe care numai copiii-l pot avea. Era copleșit de iubirea pe care o simțea pentru ființa aceea micuță. Nu știa cum era posibil să țină atât de mult la cineva și în același timp să urască faptul că asta îl speria atât de tare. Povara responsabilității era uneori prea mare.

Trase adânc aer în piept și încercă să uite cât de aproape fusese s-o piardă pe Nell în după amiaza aceea. Chiar dacă nu fusese decât o iluzie, chiar dacă fusese în siguranță tot timpul, știu că n-avea s-o mai lase niciodată să plece de capul ei. Dacă Caro se gândea că-l poate manipula în așa fel încât să-i ia custodia copilei, se înșela amarnic.

Nell avea să rămână aici.

Wes își încleștă pumnii, apoi își înfundă mâinile în buzunare. Caro. Cum de merseseră lucrurile atât de rău între ei? Fusese o vreme când se uitase la ea cu aproape la fel de multă iubire câtă simțea acum uitându-se la Nell. Un altfel de iubire, însă și ea fusese universul lui. Pentru scurtă vreme. Însă Caro nu se dovedise a fi femeia care crezuse el că este. El nu văzuse decât o fațadă.

Își dăduse seama de asta după nașterea lui Nell. Fusese o naștere dificilă și în primele două zile Caroline fusese în stare de șoc și avusese dureri prea mari pentru a da atenție copilului ei sau celor din jur. Când în sfârșit el îi adusese fetița, ea păruse foarte dezamăgită. Își amintea foarte bine discuția pe care o purtaseră atunci.

– Oh, nu e băiat, spusese ea. Îmi pare rău.

– Nu fii prostuță. Îi zâmbise și îi pusese copilul în brațe. De ce nu ne-am fi dorit o fetiță? Uite ce frumoasă e!

Caro se uitase la copil și Wes crezuse că vede o expresie de dezgust umbrindu-i pentru o clipă chipul.

– Voiai un băiat, murmurase ea, care să-ți moștenească titlul.

Wes încercase să-și stăpânească nerăbdarea. Caro trecuse printr-un travaliu greu, trebuia să îi acorde puțin timp să-și revină complet.

– Nu contează. Important e că e sănătoasă. Și e adorabilă. Ai văzut cum te prinde de deget dacă i-l pui în palmă? El se simțise fermecat și nu înțelegea de ce Caro nu se îndrăgostise imediat de copil, așa cum se îndrăgostise el. Avem destul timp să mai facem și alți copii, adăugase el lipsit de tact.

Caro începuse să suspine.

– Nu! Știam eu. Vrei să mai trec prin agonia asta încă o dată pentru ca tu să ai un moștenitor pentru numele Marcombe. Nu mai pot suporta!

– Caro! Îmi pare rău, n-am vrut să... Hei, nu plânge! Moașa mi-a spus că toate femeile se simt așa la început, însă e o chestie trecătoare. Și dacă nu, atunci n-o să mai facem și alți copii. Sincer, îți spun c-o să fie totul în regulă. Mai e și Alex.

Și Wes chiar crezuse asta în momentul acela. Cu toate acestea, în următoarele zile încercase din nou, și din nou s-o facă pe Caro să devină interesată de fetiță, însă nu reușise. În loc de asta, ea părea să fie deranjată că el petrecea mai mult timp cu Nell, de parcă ar fi fost geloasă pe propriul copil. Aproape că îi lăsase impresia că ura micul boț de carne care apăruse neinvitat între ei.

La început încercase s-o ascundă, însă așa slăbită cum era nu putuse să se abțină de la a face câteva remarci răutăcioase care îl făcură pe Wes să-și piardă răbdarea cu ea. El începuse să petreacă din ce în ce mai mult timp cu copilul, să facă acele lucruri pe care ea ar fi trebuit să le facă. Caro îl acuzase că-i uzurpase rolul și poziția, că devenise prea moale.

– Ei bine, și ce-ar trebui să fac? îi răspunsese el. Tu încă nu te-ai pus pe picioare complet. Cineva tot trebuie să aibă grijă de ea.

Însă era începutul sfârșitului. Nu peste multă vreme căsnicia lor începuse să se dezintegreze. Câțiva ani el reușise să salveze aparențele specifice unor oameni căsătoriți, care totuși trăiau separat. Caro începuse să petreacă din ce în ce mai mult timp la Londra, acolo unde – aflase Wes mai târziu – își îneca amărăciunea în alcool la început, apoi apăruseră pastilele de tot felul. Totuși când Wes aflase de droguri pusese piciorul în prag. Îi spusese că dacă nu renunță, avea să divorțeze. Ea refuzase și el începuse procedurile de divorț. Spre furia ei, totul mersese așa cum dorise el.

– N-am vrut niciodată să se întâmple așa, șopti Wes în întuneric. Însă avea să lupte pentru Nell, indiferent de ce avea să se întâmple.

Și n-avea s-o lase pe Caro să câștige, pentru că știa că nu-și iubește copilul.

Kayla fu trezită de un sunet asemănător cu un suspin. Încercă să distingă ceva în bezna care o înconjură, inima bătând în ritmul fricii, până când ghici despre cine era vorba.

– Nell, tu ești?

– Mmm-hmmm.

– Ce s-a întâmplat? Vino încoace și spune-mi ce s-a întâmplat.

Nell se apropie de patul ei, o mogâldeată care abia se distinge în lumina slabă a lunii. Se așează pe pătură, lângă Kayla.

– Pot să dorm cu tine în pat, măcar puțin, te rog? Întrebă ea.

– Sigur că poți, dacă asta vrei, însă nu mai bine te duci la tati? Nu asta faci de obicei?

– Nu, el se trezește destul de greu, și nu-i prea place când plâng noaptea.

– Oh, înțeleg. Bagă-te aici. Kayla îi făcu loc lui Nell lângă ea în patul imens. Ar fi avut loc și patru copii acolo, și încă i-ar fi rămas și ei spațiu, așa că nu trebui să facă vreun efort prea mare. Acum spune-mi de ce plângi, te rog. Ai avut un coșmar?

– Da. Era o fantomă la mine în cameră, se holba la mine. Era foarte furioasă, cred, și m-am speriat.

– De unde știi că era furioasă?

– Am auzit-o înjurând, așa cum face tati câteodată, doar că eu n-ar trebui să rostesc cuvintele acelea.

Kayla zâmbi în întuneric.

– Nu, sigur că nu, nu sunt niște cuvinte frumoase. Însă știi ceva? Cred că n-a fost decât un vis urât. Am avut și eu unul la fel acum ceva vreme, sau ceva asemănător, oricum. Mi s-a părut că e cineva la mine în cameră. Nu-i așa că-i

caraghios? Poate mințile noastre funcționează la fel.

– Și nu te-ai speriat? Glasul lui Nell era încă firav, însă suspinele încetaseră. Se lipi de Kayla, care își trecu un braț peste umerii ei. Îi plăcea să o îmbrățișeze așa, era o senzație plăcută. Kayla își dădu seama că începuse să o placă pe Nell la fel de mult ca pe tatăl ei.

– Să fiu sinceră, m-am speriat un pic, însă doar pentru că m-a trezit din somn. Însă nu era nimeni aici. Am verificat, să știi.

– Ești sigură.

– Absolut sigură. Acum, ce-ai zice dac-am încerca să adormim din nou. Altfel o să fim foarte arțăgoase mâine de dimineată. Eu una sunt sigură că așa o să fiu.

– Bine.

Nell se cuibări sub pătură și adormi aproape imediat. Kayla rămase cu ochii deschiși în beznă, cuprinsă de o neliniște ciudată. Se întâmpla ceva straniu în casa asta, iar ei nu-i plăcea, însă poate că se întâmpla așa pentru că era o casă veche. Cu siguranță erau fantome pe-aici, chiar dacă Wes o asigurase de contrariu, și după experiențele ei cu Jago începuse să ia mai în serios fenomenele paranormale.

Avea să fie atentă, cu ochii deschiși și urechile ciulite, și poate astfel ar fi putut să rezolve misterul.

Alex o auzi pe Caroline intrând în camera pe care ea o numea "bordei". Nu se deranjă să aprindă lumina. Nu era nevoie. Un stâlp de iluminat poziționat chiar lângă fereastră învăluia încăperea într-o lumină ciudată, parcă venită dintr-o altă lume. Plângea încet. Se aplecă să-și scoată pantofi cu o mână, în timp ce cu cealaltă începu să pipăie noptiera. El presupuse că încerca să găsească sticla cu vin pe jumătate goală pe care o lăsase acolo mai devreme, însă aceasta dispăruse. Îi deșertase conținutul în chiuvetă.

Uitase totuși de pastile și înjură pe mutește când o auzi cotrobăind în geantă și scuturând ceva dintr-un recipient.

– Caro, unde-ai fost? spuse el încet, însă perfect audibil.

Chiar și așa, o sperie, făcând-o să-și scape pantoful pe care tocmai și-l scosese. Acesta căzu pe podea cu un zgomot sec.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Alex, m-ai speriat de moarte! Ce cauți aici? Parcă mi-ai spus că urmează să te întâlnești cu cineva.

Alex aprinse veioza de la capul patului. Era întins pe pat, îmbrăcat complet. Se întoarse pe-o parte pentru a se uita la ea. Caro tremură și se întoarse cu spatele la el, ștergându-și surescitată dărele de machiaj ce i se întindeau sub ochi.

– Ce-i cu privirea asta de înmormântare? îl întrebă ea pe un ton aproape vesel. Arăți ca fratele tău atunci când face pe scortosul. Nu ești o priveliște prea plăcută, te asigur.

– Așa zici? Alex n-avea de gând să se lase prins într-o altă discuție interminabilă despre Wes. Se săturase până peste cap de astfel de discuții. Întâlnirea mea s-a terminat mai devreme, îi spuse el, și m-am gândit să trec să te văd. M-am gândit că te plictisești, însă văd că m-am înșelat. Cum ți se par băieții de prin părțile astea? Sunt pe gustul tău? Simți cum i se încheștează maxilarul de furie, deși dacă era să fie sincer cu sine, gândul că ea fusese cu altcineva nu-l deranja câtuși de puțin acum. Se temea mai degrabă ca ea să nu facă vreo prostie, și astfel să atragă atenția asupra lor. Probabil că observase că era supărat, pentru că se grăbi să-l împace.

– Nu, nu, Alex, n-am ieșit cu nimeni. M-am dus doar un pic la... Se opri brusc și dacă n-ar fi fost atât de machiată, el ar fi putut jura că roșise.

– La conac? termină el fraza. Ea se întoarse din nou cu spatele. Te rog, spune-mi că nu te-ai dus iar acolo. Destinația respectivă îi plăcea chiar mai puțin decât cea pe care și-o închipuise inițial, iar ea știa asta. De fapt, varianta asta era chiar mai rea.

– Și ce dacă m-am dus acolo? Își lăsă capul pe spate și-i aruncă o privire agresivă. Am dreptul să-mi văd fata. I-am dat naștere, pentru numele lui Dumnezeu. Nu-i doar a lui Wesley, să știi.

– Ai dreptul să o vizitezi ziua, pe lumină, Caro, îi aminti Alex. Wes mi-a spus că aranjamentul pe care l-ați semnat prevede că poți s-o vizitezi oricând, câtă vreme n-o iei cu tine. N-are niciun rost să te furișezi acolo în toiul nopții. Apropo, cum ai reușit să intri? Să înțeleg că încă mai ai cheia?

– Uh-hmmmm. Ea se uita fix la podea.

– Caro, vreau să-mi promiți că nu te mai duci acolo până nu terminăm treaba pentru care am venit. Nu pot să risc ca tu să fii prinsă la Marcombe în toiul nopții. Wes ar deveni cu siguranță foarte suspicios și tot ce-am clădit cu atâta trudă se va prăbuși. Nu încheiem afacerea, nu primim niciun ban, înțelegi?

– N-o să mă prindă nimeni. Lui nici nu-i pasă dacă mă duc acolo sau nu, spuse Caroline pe un ton înțepat. E prea prins de farnecele noii lui femei, oricare ar fi numele ei.

Alex oftă.

– O cheamă Kayla, și ți-am spus că e doar secretara lui. N-am văzut niciun semn care să-mi dea de înțeles că între ei ar fi ceva mai mult decât atât.

– Se vede că știi foarte puține despre femei. O să pună în curând gheara pe el. Așteaptă și-ai să vezi. Un bărbat de felul lui, cu o casă mare, cu titlu nobiliar și cu o căruță de bani – n-o să fie în stare să reziste tentației de a-l avea. O nenorocită ahtiată după avere!

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu toate femeile gândesc așa, oricât ți s-ar părea de ciudat. Putem să ne concentrăm pe ce avem de făcut aici? Wes și secretara lui nu sunt deloc importanți în momentul acesta. Alex își dădea seama că începea să sune aproape disperat, așa că încercă

să-și controleze respirația. În mod normal el era un tip foarte relaxat, însă această ultimă afacere începuse să-l afecteze. Miza era prea mare, nu-și putea permite să rateze. Dacă dădea greș s-ar fi aflat într-un mare rahat, și la fel și Caro. Nu că asta o făcea să-i pese prea mult, și parcă pentru a-i confirma acest lucru, ea ridică din umeri. Alex și-ar fi dorit să o zgâlțâie puțin, însă știa că n-avea niciun rost.

– Bine, spuse ea într-un final. Hai să dormim puțin. Sper din toată inima ca toată tărășenia să nu mai dureze mult.

– N-o să mai dureze, îți promit. Totul e pregătit.

Sau cel puțin așa spera el.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

În biblioteca de la Marcombe Hall lumânările aruncau o lumină palidă. Sir John privea încruntant spre foc. Jago, care intrase neauzit împreună cu oamenii lui, putu să vadă că fratele lui consumase o cantitate imensă de brandy – ei își riscau viețile pentru a aduce brandy-ul ăsta oamenilor ca el – și era evident că Sir John nu auzise ușa închizându-se încet și nici cheia răsucindu-se în broască. Niciun mușchi de pe față nu i se clintise.

– Bună seara, Sir John!

Bărbatul tresări și se întoarse în fotoliu, holbându-se cu groază în ochi la grupul de bandiți care în înconjurase.

– Îți îneci amarul, sau sărbătorești moartea soției tale? Jago încerca să-și păstreze calmul, însă vocea îi era dură și întunecată.

– Ce căutați în casa mea? Afară! Afară, am zis! Cu ce drept îmi încălcați astfel intimitatea? Sir John începuse să se bâlbâie. Fața îi era când palidă de groază, când roșie de furie.

Jago râse amar.

– Cu ce drept ți-ai omorât soția? replică el.

– Nu știu despre ce vorbești. Din câte știu eu Eliza e sus, se odihnește. Acum plecați, înainte să-mi chem servitorii să vă dea afară. De data asta oamenii râseră în hohote, iar Sir John se foi în scaun. Se ridică încet pentru a-i înfrunta, clătinându-se puțin din cauza consumului excesiv de brandy. De ce-ați venit aici? Ce vreți?

– Vrem să scrii o scrisorică pentru noi. Jago se apropie de biroul masiv de stejar și deschise mai multe sertărașe până găsi ceea ce căuta. Puse pe birou o coală de hârtie, o pană și o călimară. Aduce-ți-l aici, oameni buni.

Sir John fu dus pe sus până la propriul birou și împins fără prea multe fasoane în scaun. Jago urmărea cum în ochii fratelui său vitreg se amestecau furia și disprețul. Pentru un moment furia păru să câștige, și Sir John bravă:

– Vreți să vă scriu o scrisoare? Și eu care credeam că tatăl meu ți-a oferit o educație, Kerswell. Vezi tu, eu întotdeauna am considerat că aruncă banii pe fereastră. E evident că n-ai învățat nimic. I-am și spus-o, de altfel.

Pentru impertinența aceasta primi o palmă peste ureche, iar Jago ocoli biroul și se aplecă în fața lui Sir John, cu palmele lipite de blat, cu fața aproape lipită de a lui.

– Sunt mult mai școlit decât unii oameni pe care i-aș putea numi și, o chestie care contează mai mult, știu să mă port cu femeile. Acum scrie ce-ți dictez eu, Sir John, sau nu răspund de ce se va întâmpla. Puse accent pe titlul nobiliar al fratelui său vitreg, scoțând în evidență că pentru el nu conta defel.

– Și dacă refuz?

Jago rânji.

– Nu cred că ești atât de prost, frățioare.

– Nu ești frate cu mine, mormăi Sir John, însă înghiți în sec și se uită la expresiile amenințătoare zugrăvite pe figurile celorlalți bărbați. Fără să mai spună nimic, își înmuie pana în călămară cu mâna tremurândă și așteaptă.

* * * * *

– Jessie, ești un înger, zău așa! Cred c-ai lucrat ca un rob pentru a face arborele ăsta genealogic atât de repede. Și încă unul foarte detaliat. Nu-mi vine să cred! Mulțumesc foarte mult.

Kayla fusese uimită să primească o scrisoare de la Jessie doar o săptămână mai târziu și o sunase imediat pentru a-i mulțumi. Crezuse c-avea să dureze o grămadă de timp până când arborele genealogic a lui Sir John ar fi fost gata, însă Jessie îi dovedise contrariul.

– Nu, nu, să știi că a fost chiar ușor, protestă Jessie. Marcombe este un nume destul de rar, așa că n-a fost foarte greu să urmăresc descendenții lui Sir John. A ajutat și faptul că majoritatea au rămas în aceeași zonă.

– Mulțumesc mult. E exact ce aveam nevoie. Cred că va fi o lectură foarte interesantă.

– Oricând ai nevoie, te ajut bucuroasă. E foarte distractiv când găsești ce cauți, așa că punerea la punct a acestui arbore genealogic mi-a oferit o satisfacție deosebită. Oricum, vezi că am încercuit numele acelor persoane ale căror testamente ar trebui să le cauți, da?

– Da, mulțumesc. O să mă duc la Arhivele din Exeter și o să mă uit, așa cum mi-ai spus.

– Mult noroc, atunci! Dă-mi de știre despre cum te

descurci. Acum m-ai făcut curioasă.

Kayla decise să meargă a doua zi, pentru că Wes avea să fie plecat la niște întâlniri și-i spusese că poate să-și ia liber. Arhivele din Exeter erau situate în centru. Găsi ușor clădirea. Când ceruse indicații despre cum să ajungă acolo fusese îndrumată să folosească o parcare situată chiar în apropiere. Personalul se dovedi foarte amabil și nu peste multă vreme se așezase la o masă de lucru, cu un teanc de opisuri de testamente. Pe unele le cercetă cu mai multă atenție decât pe altele.

Din câte se părea Sir John nu lăsase un testament, însă găsi unul făcut de Sir Wesley, fiul său, care dintr-un motiv sau altul lăsase niște bani unei șatre de țigani și le dăduse și dreptul de a-și stabili tabăra oricând vroiau pe unul dintre terenurile sale. Kayla zâmbi ca pentru sine – se vedea mâna lui Jago acolo. Probabil că-l informase cumva pe băiat că adevărata lui bunică fusese țigancă, poate chiar aranjase o întâlnire între cei doi. Trebuia să țină minte să-l întrebe data viitoare când avea să se întoarcă la Londra.

Din păcate în testament nu se menționa niciun fel de tablou. Conacul și toate celelalte aparținând de el fuseseră lăsate fiului său cel mare, un alt Wesley. Ceilalți copii primiseră și ei câte ceva. Erau menționate câteva piese de mobilier și bijuterii, însă nicio operă de artă de niciun fel, astfel încât Kayla trebui să presupună că tabloul fusese transmis mai departe odată cu casa.

Continuă să caute, scormonind prin toate testamentele pe care reuși să pună mâna, inclusiv pe cele ale unor fiice din familie, care se măritaseră, și ale soților lor. Pe la ora patru trebui să se recunoască înfrântă. Aproape toți capii familiei Marcombe lăsaseră câte un testament, însă în niciunul nu se făcea referire la tablouri, portrete sau la alte opere de artă. Era incredibil de frustrant.

– Oh, Jago, ce ne facem acum? șopti ea, însă nu se putea

gândi la nimic. Trebuia să-i vină vreo idee, și poate avea să stea din nou de vorbă cu Jessie. Trebuia să existe ceva ce ea trecuse cu vederea, o modalitate prin care să afle cam pe unde-ar fi putut fi acel portret, însă acum nu se putea gândi la niciuna, în ruptul capului.

Se întoarse la Marcombe Hall destul de tristă, însă imediat cum ajunsese în camera ei mobilul începu să-i țârâie.

– Kayla, am vești pentru tine. Era Maddie, care părea entuziasmată – și de asemenea părea că se sufocă, de parcă ar fi alergat. Jessie m-a rugat să-ți dau un telefon pentru că ea a trebuit să plece în weekend. A încercat ea să te sune de dimineață, dar nu te-a găsit.

– Am fost la Arhivele din Exeter. Aveam telefonul dat pe silențios, și probabil că de aceea n-am auzit. Ce vrea de la mine? Mi-a trimis deja rezultatele cercetărilor pe care le-a făcut.

– Nu, ascultă aici – mi-a spus să-ți zic că a găsit unul dintre testamentele acelea pe care le cauți tu aici în Londra. Probabil că persoana respectivă a murit aici, sau așa ceva, însă asta nu e totul. Din simplă curiozitate Jessie s-a uitat prin arhivele judecătoriilor din zona ta și ghici ce-a descoperit?

– Ce?

– Jago al tău a fost judecat pentru crimă.

– Vorbești serios? Pe cine se presupune că a omorât?

– Nu-ți spun. Maddie chicoti. Va trebui să aștepti până primești scrisoarea mea și o copie de pe înregistrările din arhive. Între timp, vezi dacă poți să-ți dai singură seama.

– Maddie, nu-i corect, protestă Kayla, simțind cum o roade curiozitatea. Haide, spune-mi. Presupun că e vorba despre Sir John. Nu se poate ca Jago s-o fi omorât pe Eliza, o iubea.

– Nu-ți spun nimic. Așa o să ai și tu ceva la care să te

gândești, în afară de bărbați superbi. Maddie răsă din nou și închise telefonul.

Kayla se holbă la telefonul mobil.

– Zău așa! Oare ce-a apucat-o pe Maddie?

Și Jago ucigaș? Cumva nu prea-i venea să creadă. Chiar dacă bărbatul avea un aer mai dur, întotdeauna i se păruse că era de fapt un tip tandru și iubitor. Și în ciuda legăturii lui cu Eliza, Kayla simțea că de fapt fusese un tip foarte onorabil. Așa că de ce să fi ucis el pe cineva?

Frustrată, înjură cu voce tare. Trebuia să aștepte până când scrisoarea aia blestemată avea să ajungă la ea.

Proasta ei dispoziție persistă pe parcursul întregii zile, alimentând cumva depresia pe care deja o simțea din cauză că nu reușise încă să găsească tabloul acela. Începu să se întrebe dacă nu cumva ar fi fost cazul să plece de la Marcombe Hall. Deși îi plăcea să lucreze cu Wes, relația lor devenise un pic încordată în ultima perioadă. După excursia pe care o făcuseră la cascada Canonteign el fusese taciturn și necomunicativ, și deși Kayla îi înțelegea motivele supărării, considera că nu avea niciun drept să se bage.

Ar fi vrut să-l ajute, să-l aline, poate chiar să-l iubească. Gândul o speria, însă recunoștea că era extrem de atrasă de el. Era foarte greu să-l vadă în fiecare seară și să știe că nu-l poate lua în brațe. Dar oare el i-ar fi primit dragostea? Nu prea credea. Expresia dură de pe fața lui, pe care o afișase la cină atunci când îl întrebase dacă avea să se recăsătorească vreodată, era întipărită pentru totdeauna în mintea ei. Wes se arsesese rău și poate că și-ar fi dorit-o în pat, n-ar fi luat niciodată în considerare varianta unei relații mai serioase sau a unei căsătorii. Și Kayla asta își dorea. Nu neapărat o căsătorie, dar cel puțin o relație serioasă.

Cu cât îi vedea mai mult pe Nell și pe Wes, cu atât își

dorea mai mult să facă parte din mica lor familie. Adora copiii și își dorea să aibă și ea. Era unul dintre motivele care o făcuseră să accepte așa de repede propunerea de căsătorie a lui Mike, deși el fusese cam evaziv în privința asta. Ea fusese sigură că-l poate convinge, însă acum se înfioră la gândul ăsta. Mike nu ar fi fost un tată bun – era prea iritabil și-și pierdea ușor răbdarea. Pe de altă parte Wes era minunat cu Nell, foarte iubitor și cu o răbdare nesfârșită.

– Nu prea-ți găsești locul în seara asta. Ce s-a întâmplat?

Kayla reveni cu picioarele pe pământ și observă că se tot plimbase prin bibliotecă în timpul reveriei ei. Probabil că Wes o privise făcând asta ceva vreme.

– Nimic. Mă gândeam doar.

– La căsătoria ta?

Kayla se învârti și se uită fix la el. Oare putea să-i citească gândurile?

– Poftim?

– Nell mi-a spus ceva de genul că urma să te măriți, ți-aduci aminte? Mi-a spus că lucrurile n-au mai mers așa cum ar fi trebuit.

– Oh, da.

Wes zâmbi.

– Mi-a spus că tu și logodnicul tău v-ați bătut și de aceea căsătoria a fost anulată, însă mă tem că nu prea pot s-o cred. Tu nu pari a avea înclinații spre violență.

Kayla pufni.

– Nu, nu am, deci mă bucur că n-ai crezut-o. Însă nu-mi aduc aminte să-i fi spus lui Nell ceva de genul ăsta. Kayla se încruntă și se așază lângă el, pe canapea. Își cuprinse genunchii cu mâinile pentru a-i ține nemișcați. Într-adevăr, ar fi trebuit să fiu măritată. Doar că nu a mers.

– Vrei să stăm de vorbă despre asta? Wes o privi cu ochii lui albaștri iar ea își pierdu capacitatea de a se concentra. Își

dorea doar să se piardă în ochii lui, să se aplece ușor spre el și să Kayla?

– Cum? Oh, nu. Nu, chiar nu vreau. Oricum, nu prea e nimic de spus. Mi-am dat seama că am făcut o greșală și îmi pare bine că am aflat asta înainte ca nunta să aibă loc. Deși mă tem că familia mea n-a văzut astfel lucrurile. Ei au fost de părere că e cam ciudat să te răzgândești cu doar patru săptămâni înainte de nuntă. Se strâmbă puțin și ridică din umeri. Poate că au dreptate, dar eu n-am putut face altfel.

Wes zâmbi.

– Au fost un pic supărați, nu-i așa? Ei bine, nu ei urmau să se căsătorească cu tipul acela, ci tu, așa că eu nu le-aș da prea multă atenție dac-aș fi în locul tău.

Kayla îi întoarse zâmbetul.

– Nici nu le-am dat. Pur și simplu am evitat să stau de vorbă cu ei pentru o vreme.

Wes se uita la gura ei, de parcă ar fi fost fermecat.

– Știai că atunci când zâmbești faci o gropiță chiar aici? O atinse ușor pe obraz, cu un deget, și Kayla trase brusc aer în piept. Contactul acela fizic îi trimise un fior prin trup. Terminațiile nervoase erau dintr-odată în alertă maximă, în așteptarea următoarei lui mișcări. Îmi pare bine că nu te-ai măritat cu cineva care te-ar fi făcut nefericită, continuă el. Gura ta a fost făcută pentru zâmbete și poate și pentru.... Își înclină capul și îi atinse ușor gura cu buzele. Ea simți cum o căldură plăcută i se răspândește în abdomen, de parcă s-ar fi topit încet pe dinăuntru. Își ținu respirația, neîndrăznind să scoată niciun sunet și nici să-și miște nici măcar un mușchi, să nu-l sperie, însă spre nefericirea ei, el se retrase. Îmi cer scuze, n-ar fi trebuit să fac asta.

Dezamăgirea era atât de puternică încât o simțea ca pe o durere fizică.

– De ce? șopti ea răgușită. Nu se putea abține, trebuia să

pună această întrebare. Trebuia să știe de ce se întorsese de la ea când ea își dorea cu atâta disperare ca el să continue.

El ridică din umeri.

– M-ai putea da în judecată pentru hărțuire sexuală sau ceva de genul ăsta. Până la urmă ești angajata mea. Tonul lui relaxat sugera că tot ce se întâmplase nu însemnase nimic, fusese doar o scăpare. Kayla își înăbuși un suspin.

– Oh, nu. Nu. N-aș face așa ceva. Noapte bună, Wes!

Se ridică brusc și ieși împleticindu-se înainte ca lacrimile care-i ardeau pleoapele să înceapă să-i curgă pe obraji.

– Ei bine, la dracu'! te-ai descurcat de minune, nu-i așa?

Wes se holbă la imaginea lui din oglinda de deasupra șemineului. De ce o sărutase în felul ăsta și de ce naiba încercase după aceea să glumească? *Idiot*, murmură el.

Se uită din nou la fața lui, întrebându-se cum îl vedea Kayla. Nu arăta prea rău, dar nici n-avea nimic special. Caro se lăudase prietenelor ei că pusese mâna pe un tip și bogat, și ăratos, însă după o vreme nu mai spusese asta. Wes suspecta că ea fusese îndrăgostită doar de titlul lui, de casă și de statutul social pe care-l dobândise. Așa că toate laudele pe care i le adusese poate nu reprezentaseră decât o modalitate de a obține titlul, casa și statutul social.

Oricum, asta se întâmplase cu opt ani în urmă, acum era mai bătrân. Reveni la întrebarea pentru care nu găsisese încă răspunsul – oare era prea în vârstă pentru cineva ca și Kayla? Dacă s-ar fi dat cu adevărat la ea l-ar fi crezut un bătrânel trist și pervers?

În seara asta nu fugise țipând. Părase doar puțin uimită, apoi tristă. Și nu-l sărutase înapoi. Wes nu știa dacă sărutul lui îi adusese ei aminte de ce pierduse sau dacă o aruncase într-o stare de confuzie. Oare i-a plăcut? Era greu de spus.

Poate își pierduse iscusința. Trecuse o grămadă de timp de când se sărutase ultima dată cu cineva. Doar pentru că el

tremura de dorință nu însemna neapărat că putea avea același efect asupra Kaylei. Trebuia să încerce mai serios, mai cu simț de răspundere.

Răsuflă adânc. Da, asta era, singurul mod în care ar fi putut afla cum stă. La nevoie, putea face față unui refuz, nu-i așa? Cine nu riscă, nu câștigă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Drumul până la stânci fu parcurs destul de repede, iar cele câteva încercări de a rezista ale lui John fuseseră rezolvate rapid de oamenii lui. Era aproape paralizat de spaimă și abia reușea să-și miște picioarele îndeajuns de repede pentru a ține pasul cu mersul rapid al lui Jago și al însoțitorilor săi. Doi dintre cei mai puternici oameni din grup îl țineau de brațe, pentru a nu cădea nici dacă se împiedica. Însă el nu simțea durerea. Groaza însă amenința să erupă într-o panică totală din clipă-n clipă, blocându-i toate senzațiile fizice.

Noaptea era la fel de întunecată ca și cea dinainte, însă mugetul valurilor de dedesubtul stâncilor se auzea limpede. Din ce în ce mai tare, sunetul acela reverbera în mintea sa, făcându-l să-și dorească să urle. Cum de nu-și dăduse seama cu o noapte înainte de cât de puternic era sunetul ăsta? Înțelese în sfârșit cum se simțise Eliza în noaptea aceea și simți gustul bilei în gură.

Eliza. Acum știa că suspiciunile sale fuseseră corecte. Într-adevăr, îi pusese coarne, și încă cu fratele lui vitreg, un

om de rând, un hangiu ordinar, chiar dacă prin vene îi curgea sânge Marcombe. Gândul acesta i se părea de nesuportat, îl simțea sfârtecându-l pe interior asemeni unui cuțit. În camera copilului de la Marcombe era copilul lui Jago, nu al lui. Nu era al lui. Era atât de nedrept!

Cu toate astea, acum își dorea să fi fost mai puțin sever cu Eliza. Ar fi trebuit să aștepte până dimineată, când primul val de furie ar fi trecut, și la fel și efectele brandy-ului. O bătaie bună și un divorț ar fi fost de ajuns. Atunci ar fi putut păstra copilul, penru că el cel mai probabil altul nu mai avea cum să aibă. Își dădea seama de asta acum, când nu mai conta.

Nu putea să aibă copii.

Când văzuse că prima lui nevestă nu rămâne însărcinată, dăduse vina pe ea și se simțise ușurat când ea murise de febră. Cu toate acestea, pe măsură ce anii trecuseră și nici Eliza nu rămăsese însărcinată, începuse să suspecteze că vina era de fapt a lui. Niciuna dintre amantele lui nu venise la el cerându-i să contribuie la creșterea vreunui copil din flori, și auzise atâtea astfel de povești de la prietenii săi, încât știa că așa se proceda de obicei și că astfel de cazuri erau ceva obișnuit. Ce prost fusese! Ar fi trebuit să se mulțumească doar cu ce-i oferise Eliza și să se răzbune pe ea mai târziu, luându-i fiul. Satisfacția ar fi fost cel puțin la fel de mare. Văzuse cum se uita ea la copil. Însă acum era prea târziu. Mult prea târziu.

Se apropiiau de marginea stâncilor. Ajunseră atât de aproape încât, dacă ar fi vrut, John ar fi putut atinge cu piciorul muchia. Cei doi bărbați care-l țineau îi dădură drumul. Se întoarse spre judecător și către jurați.

— M-ați adus până aici ca să mă speriați, să-mi smulgeți o mărturisire prin amenințare? Încă nu-i venea să creadă că aveau să facă asta, în ciuda a ce-l puseseră să scrie mai devreme.

Jago râse, un râs rece și nemilos care-i zgârie urechile lui John.

– Nu, frate, știm deja că ești vinovat. Acum a venit timpul să plătești pentru crima ta. E rândul tău să mori. Cum nu putem avea încredere că judecătorul local te va judeca și te va condamna corect, am decis să facem noi asta. În plus, să mori la fel ca și victima ta pare mai potrivit, mai bine decât ștreangul, nu crezi? I-aș spune justiție poetică, însă ce știi eu? Eu nu sunt decât un biet hangiu.

Figurile încruntate ale celorlalți bărbați se apropiară și John începu să tremure violent.

– Destul! V-ați distrat suficient cu jocurile voastre violente, acum dați-mi drumul. N-am nimic de-a face cu moartea Elizei. A luat-o razna după ce-a născut, probabil c-a fugit și s-a aruncat singură de pe stânci. Lui John îi clănțăneau dinții, însă spera că privirea lui era una disprețuitoare.

Jago zâmbi.

– Și de unde știi că a murit? Nu i-a găsit nimeni cadavrul, nu-i așa? De fapt, de unde știi că e moartă. N-am văzut niciun trup privegheat la conac. N-ai spus tu că e sus, în pat, în siguranță? John înghiți greu, simțind că se sufocă. Era adevărat. Așteptase toată ziua ca vestea morții soției sale să ajungă la conac, însă nu se auzise nimic. Doar doica întrebase pe unde este Lady Marcombe, însă John scăpase de ea cu o minciună, îi spusese că doamna se odihnea. Își deschise gura încercând să spună ceva, însă nu ieși niciun sunet. Fusesse prins. Haide, John, sus pe stâncă, apoi direct pe plajă. Exact ca și Eliza. Doar că de data asta nimeni n-o să împingă pe nimeni. Și mă îndoiesc că o să ajungi în același loc după aceea. Rămășițele tale nu vor fi îngropate în curtea bisericii, alături de strămoșii tăi – sinucigașilor nu le este îngăduit acest privilegiu. Aceste cuvinte fură întâmpinate cu chicoteli și chiar câteva hohote zdravene de râs.

John se uita împrejur, disperat să găsească o cale de scăpare, însă nu reușea să se miște din locul acela. Picioarele nu-l mai ascultau.

– Deci, ce ziceți, oameni buni? E vinovat? strigă Jago.

– Vinovat! mugi tribunalul improvizat și șirul de oameni începu să avanseze spre John, urlând de furie. Se dădu fără să vrea un pas în spate și călcă în gol. În momentul imediat următor se prăbușea spre plajă, spre eternitate, spre ceea ce știa că este pedeapsa binemeritată.... apoi întunericul îl cuprinse în brațele sale.

* * * * *

– Avem câțiva țigani care și-au făcut tabără pe câmpurile de sus, îi spuse Annie Kaylei în dimineața următoare, părând foarte veselă. Au permisiunea să stea acolo, așa că nu trebuie să vă faceți griji din pricina asta. Am zis să vă anunț, în caz că dați peste ei. N-aveți de ce să vă speriați.

– Bine, mulțumesc. Kayla își aminti de testamentul pe care-l găsisese și în care se spune că „rătăcitorii” au dreptul să stea pe terenurile din Marcombe oricând voiau. Desigur, nu-i putea spune lui Annie că ea știa deja de asta, așa că se prefăcu că auzea prima dată de asta. Vin în fiecare an?

– Da, uneori chiar de mai multe ori pe an. Nu e întotdeauna același grup. Sunt mai multe familii care folosesc câmpul acela.

– Înțeleg.

– Ar trebui să vă duceți să-i vedeți. Femeile se ocupă cu ghicitul. Annie râse. Mie mi-au spus că o să câștig la loterie, însă până acum nu s-a întâmplat. Cred că o să se întâmple într-o altă viață. Cât despre un străin înalt, brunet și chipeș – cred că n-am prea multe șanse la așa ceva. O să rămân cu soțul meu, mulțumesc frumos.

– De fapt, eu nu-mi doresc să aflu ce-mi rezervă viitorul, mai ales dacă ar fi vorba despre ceva rău. Sunt destul de superstițioasă în privința asta.

– Oh, oricum sunt vorbe goale. Un pic de distracție, atâta tot.

Kayla nu mai era atât de sigură cât ar fi fost cu câteva luni în urmă. Acum că știa că există stafii, fantome sau cum s-ar fi putut numi ce era Jago, nu mai vedea de ce s-ar îndoii de existența fenomenelor paranormale. Poate c-ar trebui totuși să meargă să-i ghicească cineva viitorul? Poate ar ajuta-o să se decidă în privința direcției pe care ar trebui s-o ia viața ei.

Wes îi dădu de lucru toată dimineața, astfel că uită de țigani o vreme. Faptul că Wes se purta de parcă sărutul de cu o seară înainte nu se petrecuse niciodată o preocupa mult mai mult decât problema „rătăcitorilor”. Acum tasta pe calculator, în vreme ce în mintea ei se derula, din nou și din nou, scena aceea. El mângâindu-i obrazul, spunându-i că făcea gropiță atunci când zâmbea, el sărutând-o... și apoi retrăgându-se. O revăzu iar și iar, de parcă mintea ei mergea în cerc. Unde greșise? Ar fi trebuit oare să se aplece mai mult spre el, să-și arunce brațele în jurul gâtului lui și să-l sărute și ea cu înfocare, să fi spus ceva? Oare nu i se părea îndeajuns de atrăgătoare?

– Ce om enervant! murmură ea într-un final, încercând să-și reprime toate gândurile referitoare la el pentru moment. În mod evident își pierdea timpul degeaba.

În timpul prânzului gândurile i se întoarseră la țigani și își propuse să se ducă să-i vadă. Ce-ar fi putut să se întâmple, până la urmă? Annie avea dreptate, nu era vorba decât despre puțină distracție. Și chiar avea nevoie să fie puțin înveselită, asta era sigur.

Wes era plecat la o întâlnire, astfel că Kayla plecă spre mulțimea de rulote imediat după prânz. Pe măsură ce se

apropia de locul acela auzea țipete de copii, râsete, voci. Una dintre țigănci o văzu și discuția purtată până atunci se curmă brusc. Femeia le spuse ceva celorlalți și apoi veni spre Kayla.

– Bună ziua, te pot ajuta cu ceva? Era tânără și frumoasă, pasională, cu părul lung și negru pieptănat peste un umăr. Hainele ei colorate o prindeau foarte bine. Se mișca grațios și cu încredere. Kayla se simțea ciudat, un pic jenată, în comparație cu ea.

– Ăăăă, da. Mi s-a spus că ghiciți viitorul și mă întrebam dacă aveți posibilitatea să mi-l ghiciți și mie.

– Sigur, vino cu mine.

Kayla se luă după femeie, care o conduse la o femeie mai în vârstă, așezată la o masă, sub o copertină. În fața mesei se mai afla un scaun, iar femeia îi făcu semn Kaylei să se așeze.

– Ai venit după niște răspunsuri, am dreptate? spuse bătrâna. Avea ochii negrii ca afinele, adânciți în orbite și înconjurați de riduri bronzate. Kayla avu sentimentul că ochii aceia văzuseră multe și că străluceau de inteligență și de amuzament.

– Păi, da, cred că da. Deși aș putea spune că mai degrabă curiozitatea m-a adus aici. Annie mi-a spus că nu vă deranjează. Ridică din umeri. Cât mă costă?

Femeia zâmbi, larg, cu gingiile aproape goale.

– Prietenii lui Jago nu trebuie să plătească. O să fie plăcerea mea să-ți spun ce vrei să știi.

Kayla tresări surprinsă și simți cum i se ridică părul de pe ceafă.

– C-c-cum? De unde știi de Jago? se bâlbâi ea. Nu crezuse nicio clipă că oamenii ăștia aveau puteri paranormale, până în momentul acela. Cum altfel ar fi putut știi bătrâna aceea astfel de lucruri? Kayla nu-i spusese nimănui în afară de Maddie.

Un râs croncănit îi întâmpină cuvintele și femeia se atinse pe nas și dădu din cap.

– Nu contează. Asta-i treaba mea. Acum, care e dorința ta?

Kayla trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze. Lucrurile nu mergeau chiar cum își imaginase ea că se va întâmpla. Își imaginase că o să i se citească în palmă, sau o să i se ghicească într-un glob de cristal, însă asta era cu totul altceva. Era un adevăr inconfortabil. Kayla aproape că se răzgândi și trebui să-și adune toată forța pentru a nu se ridica de pe scaun. Mai trase o dată aer în piept.

– Ei bine, chestia e că de curând ar fi trebuit să... vreau să spun că trebuia să mă căsătoresc, însă am rupt logodna, spuse ea. Vreau să știu dacă am făcut ce trebuia, sau am făcut o greșală? Toți cei din familia mea par să creadă că am greșit, însă mie nu mi se prea pare, așa că sunt confuză. Și, și ... acum ce să fac?

– Dă-mi mâna. Bătrâna luă mâna Kaylei și o întoarse cu palma în sus înainte ca această să aibă șansa de a face ce i se ceruse. Țiganca murmură ceva neinteligibil, apoi spuse cu empatie: Da.

– Da?

– Da, ai făcut bine ce-ai făcut. Nu era pentru tine, bărbatul blond. Ai fost înțeleaptă să te retragi. N-ai fi avut parte decât de suferință cu acela. Femeia trase câteva linii pe palmă cu degetul. Văd un bărbat brunet. El îți ocupă gândurile. Nu poți scăpa de el până nu se termină.

– Până nu se termină ce?

Bătrâna îi ignoră întrebarea și continuă.

– E pericol aici, trebuie să te ferești. Locuri întunecate, locuri închise. Da, întuneric, ține-te departe de întuneric și de scări. Acum avea ochii închiși și pleoapele îi fluturau încet în timp ce vorbea, de parcă ar fi avut viziuni.

– Ce vrei să spui? Ce fel de întuneric?

– Ai grijă de cea mică, are nevoie de tine. Văd apă și

durere, o pată roșie care se întinde pe alb... Rămase tăcută pentru un moment, apoi adăugă. Jago o să îndrepte lucrurile. Apoi deschise ochii și dădu drumul mâinii Kaylei. Asta-i tot, spuse ea. Nu-ți pot spune mai multe.

– Dar ce...?

– N-are niciun rost să pui întrebări. Nu pot să-ți explic. Până la urmă o să înțelegi. Acum urmează-ți instinctele și o să fii bine.

– Crezi? Kayla râse șovăielnic. Cum rămâne cu chestiile acelea despre întunerice și despre pericol? Am crezut c-o să-mi spui c-o să fiu bogată și celebră și că o să mă căsătoresc cu un străin chipeș.

Bătrâna îi aruncă o privire severă.

– Nu te-ai fi lăsat păcălită de chestii de genul ăsta. Nu ca alții. Ți-am spus adevărul. I-o datoram lui Jago.

– Înțeleg. Păi, mulțumesc foarte mult. Sigur nu trebuie să te plătesc?

– Da. Prietenii lui sunt și prietenii mei. Nu e nevoie de nicio plată.

După ce se întoarse la birou Kayla se așeză pe scaun și se uită pierdută la ecranul calculatorului pentru o vreme. Reuși într-un final să se adune și să se apuce de treabă. Era încă puțin zdruncinată și se întreba dacă făcuse bine că se dusese la țigani. Nu s-ar fi spus că acum, după ce ascultase mormăielile criptice ale bătrânei era mai înțeleaptă, însă măcar aflase un lucru – făcuse bine că nu se măritase cu Mike. Însă nu avea nevoie să-i spună o țigancă asta. Știuse tot timpul, în adâncul ei, că făcuse bine.

– Katerina, îmi pare bine să te revăd! Ești bine?

Wes se așeză sub copertina bătrânei țigănci și îi zâmbi. Erau prieteni vechi, ea și restul șatrei veneau aici în fiecare an. De fapt, îi era un fel de bunică onorifică. Bunica lui

murise de tânără, iar Katerina își făcuse mereu timp pentru el și pentru fratele lui pe vremea când erau copii, se purtase cu ei ca și când ar fi făcut parte din familie, astfel că între ei se formase o legătură puternică. Când se întorcea spre casă de la întâlnire văzuse rulotele și se hotărâse să facă un ocol.

– Mai bine ca niciodată, mai ales acum să sunt aici din nou. Katerina îi zâmbi la rândul ei. Tu?

– Bine, bine, răspunse Wes automat, însă ceva din felul în care îl privea Katerina îl făcu să tragă aer în piept și să-și precizeze răspunsul. Mă rog, am câteva probleme, însă nimic cu care să nu mă pot descurca, așa cred, cel puțin.

Ea dădu din cap și întinse mâna.

– Vrei să arunc o privire?

Ezitănd, el își puse mâna într-a ei, cu palma în sus. Nu mai ezitase niciodată până acum, însă de data asta, dintr-un motiv sau altul nu era sigur că ar fi vrut să audă ce avea ea să-i spună. Previziunile ei nu erau totdeauna clare, însă mai devreme sau mai târziu își dovedeau înțelesul, iar ea nu dădea niciodată greș. Și asta era înspăimântător.

Bătrâna rămase tăcută pentru o vreme, apoi murmură ceva în barbă înainte de a-l țintui cu ochii ei negri.

– Va trebui să fii atent pentru o vreme, foarte atent, băiatul meu.

Wes își trase mâna când ea-i dădu drumul și respiră sacadat. Nu-și dăduse seama că-și ținușe respirația până atunci.

– Cum adică?

– Adică să fii atent în toate privințele, cu excepția dragostei. Dă frâu liber dragostei și o să fii fericit.

– Să-i dau frâu liber? Dar deja o fac. Adică n-am avut niciodată rețineri când a venit vorba despre Nell. Am încercat să-i arăt mereu cât de mult o iubesc.

Katerina clătină din cap.

– Nu doar la copil mă refer. Mai sunt și alții care au nevoie de dragostea ta. Și te abții.

– Alții, adică mai mult de o persoană? Wes se simțea confuz. Dacă ar fi spus ceva despre „o blondină micuță, superbă, care așteaptă să faci o mișcare”, ar fi înțeles. Nu doar o femeie?

Bătrâna cârâi.

– Nu, nu doar asta. De ce, te gândești la cineva anume? Doar că eu am rămas cu impresia că încă nu ești gata să începi o relație cu cineva, deocamdată. Ai grijă, a trecut pe aici mai devreme o tânără foarte frumoasă, căreia i-am spus că văd în viitorul ei un bărbat înalt, brunet și chipeș. Poate ai putea fi tu? Ea asta a vrut să audă. Toate vor să audă asta.

– Acum râzi de mine. Știi că nu vreau să fiu prins iar în cursă. Ți-am povestit totul data trecută când ai venit.

Katerina îl amenință cu degetul.

– Ah, dar sunt mai multe feluri de a fi prins în cursă, unele dintre ele nu te fac să te simți atât de captiv. Sunt legături în care te-ai lăsa prins bucuros. Lasă-te în voia acestei experiențe și totul va fi bine.

Wes zâmbi.

– Destul cu palavrele astea, nu uita că vorbești cu mine. Știi că poți vedea anumite lucruri, însă n-are niciun rost să faci pe misterioasa. Dacă vrei să-mi spui c-ar fi bine să mă îndrăgostesc, să știi că am făcut-o deja, și nu e așa o mare chestie.

– Vorbeam serios, însă ca întotdeauna tu decizi dacă vrei să mă asculți sau nu. Până la urmă eu nu sunt decât o biată bătrână, ce știi eu? Zâmbetul Katerinei deveni din nou malițios, însă Wes refuză să mai se lase prins în joc.

– Mai lasă-mă cu asta. Dar dacă te face fericită, îți promit că o să mă gândesc la ce mi-ai spus, bine?

– Fă asta și o să vedem cine are dreptate, bine?

Da, o să vedem, se gândi Wes, însă strălucirea din ochi Katherinei îl cam puneă pe gânduri.

– În sfârșit! exclamă Kayla când coborî în holul de la intrare două zile mai târziu și descoperi că poștașul îi adusese un plic maroniu și gros de la Londra. În ciuda telefoanelor pe care i le dăduse lui Maddie, nu reușise să o convingă pe prietena ei să îi dezvăluie mai multe informații.

– E felul meu de-a mă răzbuna pentru că m-ai lăsat aici în timp ce tu te răsfeți în conac împreună cu înălțimea sa, îi spusese Maddie râzând.

– Nu fac nimic cu înălțimea sa. Din păcate! râse și Kayla la rândul ei, în șoaptă, de frică să nu fie auzită, însă Maddie îi închise telefonul. Ce femeie enervantă!

Fugi pe scări sărind câte două trepte o dată, apoi pe coridorul care ducea spre camera ei. Rupse nerăbdătoare plicul. Câteva foi mari se răspândiră pe patul ei. O luă pe prima și începu să citească.

„Calendarul prizonierilor de la Închisoarea ținutului Exeter duși la judecată la Tribunalul din Exeter în 15 aprilie 1782...”

Kayla scană lista și îl găsi: „Kerswell, Jago, 28 de ani”. La sfârșitul următoarei pagini era scris:

„Inculpatul ... Jago Kerswell. Arestat în 25 martie 1782 și adus de Thomas Paige, Esq., acuzat de provocarea morții lui Sir John Marcombe, stăpân al Conacului Marcombe...”

Kayla începu să citească arhivele tribunalului și se lăsă pradă trecutului.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Jago stătea impasibil, uitându-se din când în când prin sala tribunalului, însă în majoritatea timpului se uita înainte, pierdut în gânduri. Deși știa că acuzațiile ce i se aduceau erau grave, chiar nu-i păsa care avea să fie deznodământul acestui proces. Fără Eliza viața nu mai merita trăită, în orice caz, și știa că era ca și cum ar fi comis o crimă, oricât de justificată ar fi fost. Dacă avea să fie condamnat la spânzurătoare, asta era.

— Jago Kerswell, ești acuzat de uciderea lui Sir John Marcombe, de Marcombe Hall. Cum te consideri?

— Nevinovat. Jago pronunțase cuvântul automat. Că era sau nu adevărat, se gândea că procesul n-ar fi avut niciun rost dacă ar fi recunoscut că e vinovat. Judecătorul trebuia lăsat să muncească pentru a obține un verdict.

— Foarte bine, să mergem mai departe.

Auzi cum judecătorul spuse că Jago fusese adus la tribunal pentru că un magistrat local suspecta ceva. Trupul lui Sir John fusese găsit pe plajă și valetul său, Thomas Binks, fugise la magistrat susținând că stăpânul său fusese aruncat de pe stânci în noaptea de douăzeci și patru martie.

— Și de ce presupui dumneata că inculpatul este cel care l-a împins pe stăpânul dumitale, domnule Binks? întrebă judecătorul.

– Păi sunt tot felul de zvonuri care circulă, domnule.

– Zvonuri? În legătură cu ce?

– Cu faptu' că domnu' Kerswell se înrudește cu înălțimea sa, că e copil din flori al tatălui său și că nu se prea înțelegeau.

– Știi deja toate astea, s-a stabilit că sunt adevărate. Însă asta nu-l transformă pe domnul Kerswell într-un criminal. A avut loc vreo ceartă între ei? Ați văzut ceva, domnule Binks? Judecătorul părea iritat.

– Păi, nu, domnule, se bâlbâi valetul, însă cum altfel să fi ajuns Sir John pe plajă, lângă stâncile alea? Tocmai devenise tată, i se născuse un băiat, un moștenitor. N-are nicio noimă ca un bărbat să se arunce așa de pe stânci, nu-i așa?

– Aici nu lucrăm cu presupuneri, îi spuse judecătorul domnului Binks, ținându-l cu o privire severă. Doar cu fapte. Următorul martor, vă rog.

Spre surprinderea lui Jago, veniră mai mulți oameni, unul după altul, într-o succesiune rapidă, toți depunând mărturie în favoarea lui. Îi ascultă din ce în ce mai amuzat cum mințeau în fața instanței pentru el, toți părând foarte credibili și convingători. Nu știa că avea atât de mulți aliați, și gândul ăsta îi mai înmuie cumva măruntaiele înghețate. Mulți dintre ei se bazau pe el pentru conducerea operațiunilor de contrabandă, sigur, însă existau destul de mulți care păreau a-l ajuta doar pentru că aveau o părere bună despre el. Nu se așteptase la așa ceva.

Jeremiah Dunsmore, fierarul satului, era unul dintre ei. Îmbrăcat în hainele cele bune, de duminică, părea un membru respectabil al societății.

– Da, domnule, jur că inculpatul a fost la hanul său, King's Head, în mijlocul tuturor, în toată seara aceea. Am fost și eu acolo, domnule, am băut cidru, însă nu atât de mult încât să nu-mi amintesc ce-am văzut. N-am băut decât o halbă, atâta doar.

Keziah Jones, prostituata satului, grăi cu o strălucire în ochi când îi veni rândul.

— Restu' nopții Ja... ăăă, domnu' Kerswell l-a petrecut cu mine, și nu s-a dat deloc jos din pat. Nici n-avea de ce. Ar însemna că nu-mi fac bine treaba dacă s-ar fi întâmplat așa. Urmă un val de hohote de râs, astfel că procesul nu mai păru atât de sumbru pentru o scurtă perioadă.

Harriet White, servitoarea Elizei, se apropie de bară și, suspinând din când în când și strângând în mână o batistă, spuse:

— A fost atât de trist, onorată instanță, o adevărată t-t-tragedie. Stăpâna mea a murit în chinurile facerii în noaptea aceea și era atât de fericită de băiețelul ei! C-c-cred sincer că soțul ei și-a luat zilele de inimă rea. Cine n-ar fi făcut așa? O adora, așa să știți. Era totul pentru el. Totul! Pentru Jago asta era o noutate, la fel ca și pentru majoritatea sătenilor, însă judecătorul n-avea de unde să știe cum stăteau de fapt lucrurile. Dădu din cap și îi mulțumi domnișoarei White.

În sfârșit îi veni rândul doctorului din sat, William Ward-Matthews, care avea o înfățișare gravă și reținută. Vorbi cu o voce răsunătoare:

— Da, onorată instanță, atest decesul lui Lady Marcombe. Am fost chemat la conac de dimineață, când am aflat că înălțimea sa doamna a murit în timpul nopții. Trupul îi era deja rece atunci când am examinat-o eu. Opinia mea profesională este că a murit din cauza pierderii de sânge cauzată de naștere. Tragic, însă este o cauză comună a deceselor, din păcate.

Toate aceste mărturii îi obligară pe judecător și pe jurați să-l pună în libertate pe Jago din cauza lipsei de probe. Când pronunță verdictul judecătorul se uită la Jago cu o privire ciudată și dădu din cap ca și când ar fi fost satisfăcut că se făcuse dreptate.

Jago dădu la rândul lui din cap, apoi ieși din tribunal ca un om liber, bucurându-se de razele soarelui.

* * * * *

Când termină de citit Kayla oftă ușurată. Își mai simțea încă bătăile puternice ale inimii. Jago fusese achitat. *Slavă Domnului!* Însă nu putea să scape de îndoielile care o asaltau. Oare Jago pusese cumva la cale moartea lui Sir John pentru a o avea pe Eliza doar pentru sine? Oare de aceea nu își putea găsi acum liniștea? Nu voia să creadă asta despre el.

Iar dacă Eliza murise din cauza nașterii, atunci ce rost mai avusese? Nu reușea să priceapă. Trebuia să stea de vorbă cu Jago și până avea să poată face asta, trebuia să aibă răbdare.

După ce ajunsese la această concluzie, Kayla trecu la următoarea bucată de hârtie trimisă de Jessie. Era testamentul lui Sir John, datat 24 martie 1782, testament care dintr-un motiv sau altul fusese păstrat în Londra, și nu în Exeter.

„Acesta este testamentul meu și ultimele dorințe ale mele, sir John Marcombe de Marcombe Hall, din ținutul Devon, Baronet, testament pe care-l dau în deplinătatea facultăților mele fizice și mintale. După plata tuturor datoriilor mele și a cheltuielilor cu înmormântarea, las toate bunurile și toate posesiunile mele fiului meu drag, Wesley John Marcombe.

Prin prezentul numesc pe cumnata mea, domnișoara Sophie Wesley și pe fratele meu vitreg Jago Kersewell, stăpânul hanului King's Head din Marcombe, tutori ai fiului meu până ce acesta va împlini vârsta de douăzeci și unu de ani. De asemenea, îi numesc pe antenumiții Sophie Wesley și Jago Kerswell executori ai prezentului testament.

Astfel semnez cu mâna mea și parafez înscrisul acesta

astăzi, douăzeci și patru martie una mie șapte sute optzeci și doi.

Semnat în prezența martorilor:...”

Urmau mai multe nume pe care Kayla abia le putea descifra. În dreptul unora dintre ele era câte o cruce, semn că respectivul bărbat era analfabet și nu știa să se semneze. Dădu drumul bucatii de hârtie pe pat și se uită pe fereastră pierdută în gânduri. Nu i se părea foarte autentic. De ce l-ar fi numit Sir John pe Jago tutor al fiului său, de ce l-ar fi numit „frate vitreg” în testamentul lui, câtă vreme până atunci nu recunoscuse niciodată că ar avea vreo legătură de rudenie cu el? Kayla era acum convinsă că Jago pusese cumva totul la cale și avea de gând să-l întrebe și despre asta data viitoare când avea să-l întâlnească.

Oftă. Măcar așa putuse și el să-și vadă fiul, chiar dacă n-ar fi putut niciodată să-l recunoască în mod public. Kayla clătină din cap și nu se putu abține să zâmbescă puțin.

– Jago, tâlharule! murmură ea. Zău așa, ce tupeu avea tipul ăsta! Să-l oblighe pe Sir John să-l facă pe el tutor al micuțului Wesley, era peste poate. Tipul probabil că fusese livid. Chicoti la gândul acesta. Oh, Jago! șopti ea. Mi-aș fi dorit să te cunosc atunci.

Kayla își petrecu următoarele zile sunându-i pe toți descendenții lui Sir John care mai erau încă în viață – făcu asta când rămânea singură în birou. Era ultima ei speranță. Trebuia să se asigure că tabloul acela nu fusese lăsat unuia dintre ei neoficial – putea de exemplu să fie făcut cadou, lucru perfect posibil. Wes avu mai multe întâlniri în Londra, ceea ce veni ca o ușurare pentru ea, întrucât nu voia ca el să afle adevăratul motiv pentru care venise la Marcombe.

După zece astfel de telefoane, Kayla se prăbuși pe birou,

înfrântă. Nici măcar unul dintre cei pe care-i contactase nu auzise măcar de un tablou cu vreun strămoș de-al lor și aproape toți o sfătuiseră să vorbească cu Wes. Se simțise foarte vinovată când mai multe dintre persoane se oferiseră, amabile, să îl contacteze pe Wes pentru ea – bineînțeles că trebuise să-i refuze. Nu era obișnuită să spună nici măcar minciuni nevinovate, așa că tot acest proces i se părea foarte dificil.

Pentru a se mai înveseli un pic o sună pe Maddie, i se plânse descărcându-și sufletul pe îndelete și îi povesti despre insuccesele ei.

– ...așa că vezi tu, nimeni n-a auzit de tabloul ăsta. Trebuie c-a fost distrus acum multă vreme. Oh, cum să-i spun asta lui Jago? O să fie atât de dezamăgit!

– Nu renunța încă, poate c-a fost doar vândut. Cine să fi distrus un tablou de Gainsborough, pentru numele lui Dumnezeu?

– Presupun că n-ar fi avut nimeni niciun motiv, însă cum să aflu ce s-a întâmplat cu tabloul?

– Hmmm... Ei bine, poate c-ar trebui să te gândești să apelezi la serviciile unui expert în artă, sau ceva de genul ăsta. O astfel de persoană ar putea ști ce e de făcut.

Era singura sugestie care merita luată în considerare. Căzură de acord să vină la Londra în următorul weekend. Acolo Kayala avea să încerce să găsească pe cineva în măsură s-o ajute. Închise telefonul simțindu-se mai mult sau mai puțin înfrântă și dezamăgită.

– Oare de ce trebuie totul să fie atât de dificil? murmură ea.

* * * * *

– Deci, ai găsit-o? Vocea lui Jago, în care se ghicea descurajarea care o cuprinsese și pe ea, n-o făcu pe Kayla să se simtă prea bine.

Clătină din cap.

– Îmi pare rău, Jago. Ultima noastră șansă este expertul ăsta în arte plastice cu care am vorbit astăzi la Sotheby's. A fost de acord să facă unele cercetări pentru mine. Costurile sunt uriașe, aș putea să adaug.

– Apreciez tare mult eforturile pe care le faci pentru mine, știi asta, nu-i așa?

– Da, Jago, știu. Hai să vorbim despre altceva, măcar pentru o vreme. Râse brusc, amintindu-și că trebuia să-i pună niște întrebări. Să vorbim, de exemplu, despre isprăvile tale.

Îi simțea veselia șmecherească din voce.

– La care dintre crimele mele sângeroase te referi?

Kayla începu să le enumere pe degete.

– Păi, să începem cu omorul? Contrabanda? Sau poate șantaj?

– Habar n-am despre ce vorbești. Își ridică bărbia, părând foarte arogant, însă Kayla știa că doar se prefăcea.

– Haide, haide. Îi aruncă o privire severă și dădu nerăbdătoare din picior. Nu m-am născut alaltăieri și să știi că am citit însemnările din arhive referitoare la procesul tău. Am citit de asemenea și un exemplar al testamentului lui Sir John. Refuz să cred că omul acela a scris măcar un cuvânt din acel testament fără să fie, să spunem, puțin silit.

– Oh, foarte bine. Să încep cu începutul, da? Jago îi aruncă un zâmbet pieziș, făcând-o să clatine din cap.

– Bună idee. Abia aștept să aud ce-ai de zis. Pariez c-o să fie o poveste grozavă.

Și nu fu dezamăgită.

* * * * *

– Deci mica ta prietenă te-a părăsit, nu-i așa? De tot? Poate că nici ea n-a suportat să trăiască într-un loc atât de plicticos.

Wes stătea pe aleea de la intrare, uitându-se ostentativ la Nell care sărea coarda pe ovalul de pietriș din fața intrării de la Marcombe Hall. În realitate gândurile lui se tot întorceau la Kayla, se întreba cât de curând avea să se întoarcă și oare de ce îl preocupa lucrul ăsta atât de mult. N-o auzise pe Caro care venise prin spatele casei.

– Tu de unde-ai apărut? întrebă el, încruntându-se la ea.

– Eram într-o plimbare și am trecut și pe-aici.

Da, sigur că da! Caro nu se omora deloc cu plimbările, mai ales la țară, după cum el știa foarte bine.

– Am vrut să te întreb unde stai? N-am știut că încă mai ești prin apropiere.

– Pe-aproape. Se strâmbă. Annie mi-a spus că i-ai dat camera mea blondinei prostuțe, așa că n-am prea avut de ales.

– Nu e prostuță deloc, începu Wes, apoi își dădu seama că nu vrea să fie atras într-o discuție în contradictoriu despre Kayla. Și camerele de oaspeți sunt renovate deja, așa că ești binevenită oricând.

– O să-ți muți prietena din camera de lângă a ta doar pentru mine? Ce drăguț din partea ta.

– N-am spus asta, și tu știi foarte bine. I-aș putea cere Kaylei să se mute, însă nu văd de ce-ar conta atât de mult unde dormi tu. Și nu e prietena mea.

– Înțeleg. Atunci amanta ta, dacă preferi varianta asta. Sau prietena ta intimă? Am auzit c-ai jurat să nu te mai implici în relații serioase. Râse. E bine de știut c-am avut o astfel de influență asupra vieții tale.

Wes strânse din dinți și încercă să respire calm, să nu-i înghită momeala. Era o adevărată expertă când venea vorba despre împunsături. Nu era foarte surprins că simțea nevoia să îi contrazică acuzațiile. Vorbele ei îl făcură brusc să se gândească – oare chiar avea de gând să decidă pentru restul vieții sale pe baza experiențelor pe care le trăise cu femeia asta

enervantă? Doar pentru că se îndrăgostise de persoana nepotrivită, trebuia oare acum să se ferească de orice fel de altă relație sentimentală?

Ar fi însemnat că ea a câștigat.

Această epifanie îl lovi cu putere chiar între ochi, făcându-l să se clatine. Se întoarse și se uită la Caro, o privi cu atenție. Văzu o femeie frumoasă, însă acrită, nesatisfăcută, instabilă emoțional și mental, o femeie care nu era fericită decât dacă era în centrul atenției. Dragostea lui, bogăția lui, titlul lui, niciuna nu fusese de ajuns odată ce fusese obligată să le împartă cu copilul lor. Și asta nu fusese vina lui. El încercase din toate puterile, făcuse tot ce-i stătuse în putință și dăduse greș, însă doar pentru că lui Caro nu-i stătea în fire să facă vreun compromis. Nu toate femeile erau așa. Kayla nu era așa. Atunci de ce să le judece pe toate după calapodul lui Caro?

Se simți dintr-odată ușurat, de parcă o greutate mare îi fusese luată de pe umeri. Îi zâmbi fostei sale soții și-i spuse:

– Mulțumesc, Caro. N-ai idee cât de mult tocmai m-ai ajutat.

– Cum? Expresia încrezută de pe fața ei păli, apoi fu înlocuită de una confuză. Ce tot zici acolo?

– Nimic important. Ai venit pentru că voiai să petreci timp cu Nell, sau doar ca să mă enervezi? Sunt sigur că fiica noastră abia așteaptă să stea cu tine. Te pricepi să sari coarda?

– Să sar? Eu.... eu nu sar.

– Ah, da. Am uitat, probabil că-ți strici manichiura, nu? Sau coafura. Wes râse. Însă știi ceva? Amica mea, prietena mea intimă pe care încă nu am băgat-o în pat se pricepe de minune la sărit coarda, așa că poate n-ar strica să exersezi și tu puțin. Nu cred că vrei să fii întrecută, nu? Îi zâmbi fiicei sale. Hei, Nell, vino încoace și împrumută-i coarda și mamei tale. Și dă-i și câteva indicații. Îi întoarse spatele lui Caro, care se uita la el de parcă și-ar fi pierdut mințile. Eu sunt în

birou. Dați-mi de veste când ați terminat.

Intră agale în casă fluierând ceva vesel, o melodie pe care n-o putu identifica, însă nu conta, câtă vreme era ceva vesel.

– Nu, nu mi-am pierdut mințile, murmură el. Cred că tocmai mi le-am regăsit.

Kayla se întoarse la Devon. Era încă preocupată, se tot gândea la Jago, la morțile oribile suferite de Eliza și de Sir John. Înțelegea de ce el acționase așa cum o făcuse, iar el îi jurase că nu-l împinsese. Însă ea putea să vadă lucrurile și din punctul de vedere al lui Sir John. Până la urmă soția îi fusese infidelă, îl înșelase chiar cu fratele lui vitreg și nu era de mirare că el fusese cuprins de durere și de furie. Toată povestea era o tragedie pentru toți cei implicați, mai ales pentru micul Wesley.

Așteptase de asemenea cu nerăbdare vești de la expertul pe care-l angajase, însă când acesta o contactase, nu făcuse decât să-i spulbere și ultima speranță.

– Îmi pare rău, domnișoară Sinclair, însă n-am reușit să aflu nimic despre un tablou întruchipând-o pe Lady Marcombe. N-a auzit nimeni de un astfel de tablou, și în ceea ce ne privește nici eu și nici colegii mei n-am găsit vreo înregistrare referitoare la acest portret. Mi-aș fi dorit să vă pot ajuta mai mult, însă după cum ați spus și dumneavoastră această poveste poate fi o simplă născocire, poate a cuiva care dorește să vândă un Gainsborough fals.

Kayla îi mulțumi, îi trimise prin poștă cecul cu onorariul cerut și cu asta, se gândi ea, basta. Încercase din toate puterile și dăduse greș.

În după amiaza următoare Kayla și Wes verificau împreună un contract important, rând cu rând. La un moment dat se auzi o bătaie în ușa biroului. Annie băgă capul înăuntru. Părea ușor îngrijorată.

– Îmi pare rău că vă deranjez, însă ați văzut-o vreunul dintre dumneavoastră pe Nell în ultima vreme?

Wes și Kayla se uitară unul la celălalt și Kayla simți cum i se strânge stomacul.

– Nu, n-am mai văzut-o de la prânz, spuse Wes. Credeam că e cu tine.

– Da, a fost, însă la un moment dat a apărut mămica ei și au plecat împreună în grădină pentru o vreme. Le-am urmărit pe fereastră, însă acum au dispărut și mă întrebam dacă nu cumva au intrat în casă. Știu că le-ați spus să nu plece din curte, așa că trebuie să fie prin apropiere.

Wes se ridică și Kayla văzu cum i se încordau maxilarele.

– Când a venit Caroline, Annie?

– Oh, cred că acum vreo două ore. Da, imediat după prânz, așa zic.

– Și când le-ai văzut ultima oară pe fereastra de la bucătărie?

– Poate la o oră după aceea? Îmi pare rău, nu sunt sigură. Grădina e atât de mare... La început nu m-am gândit la nimic rău. Și am tot auzit râsul lui Nell. Știți cât de tare poate să râdă.

– Cred c-ar trebui să mă duc să le caut, spuse Wes.

– Vin și eu cu tine, se oferă Kayla. Arată spre contractul la care lucrau. Oricum nu pot să termin treaba asta singură.

– Bine, să mergem.

Leșiră pe ușa din spate și se despărțiră, luând-o fiecare într-o altă direcție din dorința de a scurta căutările, însă când se întâlniră din nou ceva mai târziu niciunul dintre ei nu o văzuse pe Nell sau pe mama ei. Wes părea foarte supărat și Kayla se simțea și ea destul de neliniștită.

– Femeia asta blestemată! murmură Wes. Ce mai pune la cale? Știe că n-are voie s-o ia pe Nell nicăieri fără permisiunea mea. Știu că sună destul de dur, însă am avut motive pentru așa ceva. Ridică din umeri.

– Și acum ce facem? Poți s-o suni pe mobil? Kayla își bătea capul încercând să vină cu vreo idee bună, însă își simțea mintea amorțită.

– Am încercat, întră căsuța vocală. Wes se plesni brusc peste frunte. Stai puțin, mașina lui Caro! N-am verificat dacă mai e aici. O porni rapid, aproape în fugă spre partea din față a casei, unde se opri. Nu mai e aici. Probabil c-a luat-o pe Nell cu ea.

– Nu-mi aduc aminte să fi auzit vreo mașină, spuse Kayla. Ești sigur că n-a venit pe jos?

– Poate, cine știe, eram atât de prinși cu contractul acela blestemat, încât nu cred că puteam să fim atenți la așa ceva. Wes oftă. Trebuie să anunț poliția din Kingsbridge. Știu ce număr are Caro la mașină, poate mă ajută ei s-o găesc. Nu prea am ce să fac altceva.

– Dar eu? Vrei să continui să caut pe aici?

– Da, dacă nu te deranjează, deși mă îndoiesc c-o vei găsi. Nu. Caro s-a apucat din nou de schemele ei. Sincer îți spun, ar pune la încercare și răbdarea unui sfânt.

Merse la mașina lui și câteva secunde mai târziu trecea cu motorul ambalat de porți. Kayla urmări Land Roverul cu privirea cât de mult putu, apoi se întoarse să continue căutările, deși nu spera la prea multe.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

După ce le mulțumi tuturor celor care depuseseră mărturie pentru el, Jago se întoarse la Marcombe. Oricât de bine s-ar fi simțit înconjurat de persoane care îl susțineau și-i doreau

doar binele, avea nevoie să fie singur pentru o vreme. Înainte de proces și în timpul acestuia încercase să nu se gândească prea mult la faptul că Eliza nu mai era, însă acum știa că trebuie să înfrunte viitorul fără ea. Se simțea amorțit în cea mai mare parte, de parcă o răceală s-ar fi răspândit din măruntaie prin toate venele. I-ar fi fost atât de ușor să se lase cuprins de durere și fie să-și înece amarul în brandy, fie să găsească o cale de a i se alătura pe lumea cealaltă. Însă avea motive temeinice să rămână în viață.

Avea un fiu.

Oficial poate că băiatul nu era al lui, însă Jago n-avea de gând să lase pe nimeni altcineva să-l crească. Testamentul pe care-l forțase pe John să-l semneze fusese dus la un avocat pentru autentificare. Doctorul, care se dovedise a fi un brav aliat, își adăugase și el semnătura pe lista martorilor, iar lui nu-i punea nimeni cuvântul la îndoială. Venise să-l viziteze pe Jago la închisoare și-i spusese că lucrurile merseseră conform planului.

– Nu pot să vă mulțumesc îndeajuns, domnule Ward-Matthews, murmurase Jago printre gratii, vorbind încet pentru a nu fi auziți de nimeni. Deși dacă procesul ăsta se va termina așa cum cred că-și dorește judecătorul, toate eforturile vor fi fost făcute în van. Era ceva la care nu voia să se gândească în momentul acela.

– O să vedem, o să vedem, replicase doctorul. Dumnezeu și legile lucrează în moduri misterioase. Și avusese dreptate.

Din obișnuință Jago intră în conac prin bucătărie și-i găsi pe servitori așezați în jurul mesei de pin, mâncând de prânz. Își ridicară cu toții privirile și o tăcere plină de așteptări învălui încăperea. Valetul, Armitage, se ridică cu o expresie de ușurare pe chip.

– Domnule Kerswell, spuse el. Înțeleg că totul a mers bine?

– Dacă prin asta înțelegi că sunt un om liber, atunci da. Am venit înaintea celorlalți, însă o să ajungă și ei curând. Am vrut doar... Se opri brusc, neștiind cum să procedeze. Era în mod oficial tutorele copilului său, însă după toate regulile băiatul era acum stăpânul acestei case. Băiatul era de asemenea stăpânul celor din fața lui Jago, care la rândul lui nu era decât un hangiu. Era o situație ciudată, ca să nu spunem imposibilă.

Spre surprinderea lui Armitage îi sări în ajutor.

– Ați venit să vă asigurați că băiatul este în siguranță, nu-i așa? Vă duc sus să-l vedeți. E foarte drăguți, iar doica e o femeie de încredere, sănătoasă și curată. Lady Marcombe a ales-o personal înainte să nască. Când vorbi despre răposata lui stăpână expresia valetului deveni una tristă, însă își recăpătă repede echilibrul obișnuit.

Jago îl urmă pe scări în sus și nu se putu abține să întrebe:

– Deci acum știe toată lumea?

– Că sunteți tutorele copilului, da.

Jago nu asta voise să spună, și era sigur că și valetul știa foarte bine că de fapt vorbeau cu adevăratul tată al copilului.

– Nu te deranjează? Întrebarea includea ambele variante ale discuției.

Armitage se opri în fața camerei copilului și se întoarse spre Jago. Avea o privire deschisă și directă.

– Înălțimea sa, doamna, era plăcută de toți cei din serviciul domniei sale, și noi toți ne dorim ce-i mai bine pentru copil. Câtă vreme vă veți achita de obligațiile față de el într-o manieră onorabilă, veți avea sprijinul nostru.

Jago știa că valetul spusese tot ce putea și avea să spună pe marginea acestui subiect, și lui îi era destul. Dădu din cap.

– Mulțumesc, domnule Armitage. Apreciez sprijinul și promit că o să fac tot ce-mi stă în putință.

Armitage îi întinse mâna și pecetluiră pactul cu o strângere de mână.

Când Wes se întoarse Kayla își dădu imediat seama că era într-o dispoziție proastă.

— Ce s-a întâmplat? N-au putut cei de la poliție să te ajute?

— Sunt sigur că m-ar fi ajutat, însă n-am ajuns la ei.

— Ce vrei să spui? Kayla se încruntă, confuză. Te-ai răzgândit?

— Nu, însă n-a mai fost nevoie să le cer ajutorul. Am găsit-o singur pe blestemata aceea de femeie. Era pe terasa unei cafenele de lângă port, bea o cafea. Am văzut-o când am trecut cu mașina.

Kayla răsuflă ușurată.

— Oh, slavă Domnului! Deci Nell e cu mama ei?

— Nu, mormăi Wes. Și Caro susține c-a lăsat-o aici, jucându-se în camera ei.

— Cum? Oh, nu... Dar m-am uitat peste tot, chiar și în pod.

— Ei bine, atunci va trebui să mai căutăm o dată. Caro era atât de arogantă și înțepată... sunt sigur că a ascuns-o ea pe undeva pe aici, doar ca să mă sperie, însă al dracului să fiu dacă pot să mă gândesc unde anume. Jur că femeia asta ar trebui să fie închisă undeva. Se plimba cu pași nervoși pe hol și Kayla putea să vadă că se frământa gândindu-se ce să mai facă. Hai să începem cu grădina. Dacă o strigăm, poate că Nell o să ne audă și o să ne răspundă. Ia-o tu înainte, eu o să mă duc să-i aduc pe Annie și pe Ben de la poartă, ca să ne ajute și ei.

— Bine. Kayla o luă spre grădină, însă știa în adâncul inimii ei că Nell nu era acolo. Unde era oare?

O oră mai târziu încă n-o găsiseră pe Nell. Kayla stătea așezată pe o bancă în grădină, cu capul în mâini. Îl auzea pe

252

Wes strigându-și fiica, însă era sigură că n-avea niciun rost. Trebuiau să încerce altfel.

Brusc o lovi inspirația și aproape că țipă.

– Bineînțeles, de ce nu m-am gândit la asta până acum? murmură ea. Se ridică în picioare atât de brusc încât simți că ametește pentru o clipă. Apoi o luă la fugă spre terenul pe care era campată șatra, rugându-se ca ei să nu fi plecat deja. Dacă putea cineva să-i ajute s-o găsească pe Nell, bătrâna era aceea. Asta era șansa ei pentru a dovedi că avea har și puteri supranaturale.

Gâfâind puternic din cauza sprintului, se opri la marginea câmpului. La început acesta îi păru gol, însă apoi văzu o rulotă veche ascunsă în spatele unui copac. O luă încet spre ea. Când dădu colțul o văzu pe bătrână așezată pe prima treaptă, în pragul ușii. Îi zâmbea știrb în semn de bun venit.

– Iată-te, tânără domniță. Te așteptam.

Kayla încerca să-și recapete respirația și nu putu răspunde imediat. Înghiți în sec și clipi pentru a alunga lacrimile de ușurare care amenințau să înceapă să curgă.

– Slavă Domnului că ești încă aici, gâfâi ea. Mă temeam c-ați plecat.

Bătrâna zâmbi din nou.

– Ceilalți au plecat, însă eu le-am spus să se întoarcă după mine peste o săptămână, că eu mai am ceva de făcut. Acum, întreabă-mă ce vroiai să mă întrebi.

– Nell.... fetița.... știi cumva unde este? E în siguranță? Te rog, aș fi foarte recunoscătoare dacă m-ai putea ajuta. Am căutat peste tot și Wes, adică tatăl ei, e foarte speriat. Și eu la fel.

Femeia dădu din cap.

– Îl cunosc pe Wes, și pe micuța Nell. E așa cum credeam. Ei bine, nu pot să-ți spun unde este exact, însă pot să-ți zic asta – așteaptă pe nisip și a cam început să-i fie frig și frică.

Trebuie s-o găsești repede. Vrea să se întoarcă acasă.

— Pe nisip? Kayla se strâmbă, nesatisfăcută la început de aceste informații, însă apoi înțelese. Pe nisip! Vrei să spui că e în golfuleț? În golfulețul în care m-au dus ea și Wes acum vreo două săptămâni?

— Da, s-ar putea să fie ăla. După cum am spus, nu pot fi sigură. Tot ce văd este nisip și pe micuță stând singură acolo. Acum, du-te. Instinctul o să te ajute.

— Mulțumesc. Sub imperiul unui impuls subit, Kayla se aplecă și o îmbrățișă pe bătrână. Auzi un răs în spatele ei — începuse deja să alerge spre potecuța ce ducea spre casă. La marginea câmpului se opri, se întoarse și-i făcu bătrânei țigănci cu mâna, aceasta îi răspunse la salut. Apoi o luă la fugă cât putea de repede, să-l găsească pe Wes.

— În golfuleț? Ce Dumnezeu să caute acolo? Wes o privi neîncrezător când ea năvăli în bucătărie, bolborosind despre țigani și ghicit.

— Sper că nu credeți cu adevărat că țiganii pot să ghicească viitorul, spuse Annie. Parcă îi părea rău de Kayla. Nu e decât o chestie de distracție, să știți.

— Nu, adică, da. Adică nu știu, însă trebuie să încercăm, să vedem. Ce-am avea de pierdut?

Wes era încă încruntat și Kaylei îi veni să bată din picior și să urle de frustrare. N-avea timp să-i explice acum de unde știa că bătrâna ar fi putut avea cu adevărat puterea de-a citi viitorul. Oricum n-ar fi crezut-o.

Spre surprinderea ei, el dădu din cap și spuse:

— Ai dreptate, haide.

— Mă crezi?

Îi aruncă un zâmbet distrat.

— O cred pe Katerina. O cunosc de-o viață. Dacă spune ea că Nell e în golfuleț, pun pariu pe orice c-o găsesc acolo.

– Zău așa, murmură Annie, clătinând din cap la ei, însă Wes o ignoră pe menajeră de data asta și o luă pe Kayla de braț, scoțând-o afară din bucătărie.

– Hai să mergem. Trebuie să ne grăbim. Se întunecă în curând.

Merseră cu mașina până la stâncile de sus, apoi o luară pe potecă, încercând să-și țină echilibrul în timp ce mergeau cât de repede puteau. Wes mergea înainte, ca să o prindă în caz că Kayla s-ar fi împiedicat ori ar fi alunecat pe pietriș, așa că fu primul care o văzu pe fiica lui.

– Oh, scumpa mea, aici erai! Îl auzi Kayla țipând înainte să o ia la fugă.

– Fii atent! strigă ea după el, dar el n-o băgă în seamă.

Nell stătea așezată pe nisipul plajei, cu genunchii la piept și cu capul pe ei, legănându-se înainte și înapoi. Când Kayla coborî în fugă ultima parte a potecii, alunecând și clătinându-se periculos, o auzi pe Nell plângând, un sunet care-i rupea sufletul.

– Nell, draga mea, suntem aici. Totul o să fie bine, strigă Wes și alergă spre fiica sa. O luă în brațe și o strânse puternic la piept, de parcă n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată.

– Tati, unde ai fost? Mami mi-a spus c-o să vii și tu repede, dar a trecut atâta timp, și aproape s-a întunecat, și eram atât de speriată...

– Șșșștt, e în regulă. Îmi pare rău, dar cred că mami a uitat să-mi spună să vin, pentru că nu știam că mă aștepți. Uite, e și Kayla acolo, și nici ea nu știa.

Wes se uită la Kayla peste umărul lui Nell și ea putu să vadă disperarea din ochii lui, disperare cauzată de acest truc al lui Caroline, dar și o enormă ușurare că Nell era în siguranță. Și ea se simțea la fel, așa că se apropie de ei și îi cuprinse pe amândoi în brațe. Se simțea atât de bine acum...

– Da, sunt aici. Acum totul e bine.

Rămaseră așa multă vreme, apoi Wes spuse:

– Haide, ar fi mai bine să ne întoarcem acasă, draga mea. Cred că mori de foame. Mie mi-e tare foame.

– Oh, da, pot să mănânc sendviș-uri cu Marmite¹?

Wes râse.

– Poți să mănânci tot ce vrei. Absolut orice.

Se uită din nou la Kayla și își zâmbiră unul altuia. Nell era în siguranță și doar asta conta. De-acum înainte n-aveau s-o mai scape din ochi și știaau că la fel avea să facă și Annie. Caroline n-avea să mai aibă ocazia să-și bată joc de ei.

– Kayla, vrei să mergi la o petrecere cu mine mâine seară?

Cum era pierdută în gândurile ei triste, supărată că nu găsisse tabloul cu Eliza, Kayla fu luată prin surprindere. Își ridică privirea de pe ecranul computerului și clipi spre Wes. Lucrurile se calmaseră în casa Marcombe, reveniseră la normal, cu excepția faptului că acum Nell era supravegheată permanent. Wes începuse să se joace cu fiica lui după ce aceasta termina școala, astfel că Kayla nu se așteptase ca el să se întoarcă așa de repede.

– Scuze, cum? O petrecere? Unde?

– Unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei locuiește nu foarte departe de aici. El și soția lui organizează o mică întâlnire în seara asta. M-au sunat acum și m-au rugat să mai aduc pe cineva. Zâmbi încurcat. Au spus că dacă eu și Caro am divorțat și am tot venit singur, ar fi cazul să le fac o surpriză de data asta. Ridică din umeri. Dacă nu vrei să vii, înțeleg.

Kayla se adună și îl împinse pe Jago în spatele minții ei pentru moment.

– Nu, nu, mi-ar plăcea tare mult să merg. Vreau să spun

¹ Pastă aromată și sărată, făcută din drojdie de bere.

că ar fi minunat să cunosc oameni noi.

Wes râse.

– Da, cred că te-ai săturat până peste cap de noi, cei de-aici, de la Marcombe. Numai pe noi ne-ai văzut.

– Nu, sigur că nu m-am săturat de voi. Îmi place aici. *Aș putea rămâne aici pentru totdeauna*, ar fi putut ea să adauge. Era raiul pe pământ și cu cât stătea mai mult, cu atât îi plăcea mai mult.

– Ești sigură că vrei să vii?

– Da, mulțumesc. Abia aștept. E ținuta obligatorie? Te întreb pentru că vreau să știu cu ce să mă îmbrac.

– Nu, nu cred că se cere vreo ținută. Ca să fiu sincer, n-am fost niciodată atent la hainele femeilor, așa că n-aș putea să-ți spun. Dar eu mă îmbrac cu pantaloni negri și cu un sacou, dacă te ajută cu ceva. Fără cravată.

– Da, mă ajută foarte mult, răspunse Kayla sarcastic. Tot timpul mă îmbrac cu pantaloni negri și sacou.

Wes râse și ridică din umeri.

– Ei bine, tu arăți bine cu orice te-ai îmbrăca, așa că nu-ți bate prea mult capul.

Kayla simți cum i se încing obrazii, apoi își spuse să nu fie prostuță. Sigur, îi făcuse un compliment, dar nu păruse prea serios. Nu trebuia să analizeze acum totul. Nu era decât politicos.

Însă o invitase la o petrecere și era hotărâtă să arate cât putea de bine.

Kayla îl făcu să își regrete cuvintele, pentru că se dovedi că acordă multă atenție garderobei pe care ea alesese să o poarte în seara aceea. O fustă minuscule din mătase neagră care îi puneă în valoare picioarele îmbrăcate cu colanți negri. Ținuta era completată cu o bluză albastru deschis, foarte strâmtă, pe care Wes stătuse cu ochii lipiți preț de cinci

secunde înainte să se poată desprinde, făcând-o pe Kayla să zâmbească în gând. Tocurile o făceau cu aproape zece centimetri mai înaltă. La gât avea un șirag lung de perle. Pe acestea le primise cadou de la părinții ei la împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani. Le purta înnodate în partea de jos, împreună cu o pereche de cercei asortați, cu perle.

— Oau! reuși el să spună într-un final. Arăți mult prea bine pentru o simplă petrecere. Ar trebui să te scot la un restaurant.

Kayla îl lovi în glumă cu pumnul în braț.

— Nu fi prostuț! Nu e nimic special.

— Pe mine m-ai fi păcălit.

— Nu ți se pare că fusta e prea scurtă? întrebă Kayla, amintindu-și de privirea îngrozită a lui Mike când ajunsese la petrecerea organizată de părinții lui. Nu voia să-l pună pe Wes într-o situație jenantă în fața prietenilor ei.

— Glumești? Sigur că nu. Cu picioare ca ale tale, cum ar putea vreo rochie să fie prea scurtă?

Kayla simți cum i se îmbujorează obrajii din nou.

— Vai, mulțumesc!

Spre ușurarea imensă a Kaylei, prietenii lui Wes stăteau într-o casă mai obișnuită, mult mai normală decât Marcombe Hall. Era o casă mare, în stil Victorian, cu terase mari, construită la marginea orașului Totnes. Kayla o găsi minunată. Îi spuse asta și gazdei, care se numea Sarah.

— Mulțumesc. Peter și cu mine suntem foarte mulțumiți de ea, acum că toți constructorii și-au terminat treaba. Însă a durat o grămadă! Sincer, ajunsesem să cred că se vor muta cu noi. Sarah râse și-i conduse în sufragerie, unde Kayla fu prezentată mai multor persoane, toate la fel de fermecătoare și foarte fericite să-l vadă pe Wes cu o femeie.

— Era și timpul să iasă și el din cochilia lui, îi șopti Kaylei la ureche o femeie mai în vârstă. I-ar face foarte bine să uite și el de divorț. Kayla nu vroia să-i strice plăcerea și să-i

spună că ea și Wes nu erau împreună. Era mai simplu să zâmbească și să dea din cap.

Cina se dovedi excelentă și vinul curgea valuri. Kayla se relaxă și pentru prima oară după multe săptămâni simți din nou că trăiește. Participă la conversații și fu acceptată fără ezitare în cercul de prieteni al lui Wes. Vecinii ei de la masă se întreceau în a-i spune povești despre el, și ea râse cu poftă la auzul atâtor nebunii din tinerețe și altor năzbâtii. Din când în când se uita la el – stătea de partea cealaltă a mesei – și îl descoperea adesea uitându-se și el la ea, cu o expresie ciudată în ochi. Privirea lui o încălzea peste tot, o făcea să se foiască în scaun.

Wes nu-și putea lua ochii de la Kayla. Din momentul în care coborâse scările și ajunsese în holul de la Marcombe Hall fusese fermecat pe loc. Arăta absolut încântător, cu hainele ei sexi și în același timp sofisticate. Singura problemă pe care o avea era că i-ar fi plăcut să le smulgă de pe ea atunci și acolo.

Peter și ceilalți îl lăudaseră pentru noua lui „cucerire” și el le cântase în strună. Cu toate acestea undeva, în adâncul sufletului său, își dorea ca ei să fi avut dreptate. Ar fi fost mândru dacă ar fi putut spune că Kayla era „a lui” și acum era sigur că ea nu s-ar fi purtat niciodată ca și Caro. Dacă Kayla ar fi avut un copil, i-ar fi iubit pe amândoi, și pe copil și pe tatăl acestuia. Avea o inimă îndeajuns de mare pentru toată lumea. Nu era nici egoistă, nici geloasă, nici ahtiată după atenție.

Era frumoasă atât pe dinăuntru, cât și pe dinafară.

Îi prinse privirea peste masă și i se păru că vede o strălucire în ochii ei, ca un fel de răspuns. Oare își dădea seama cât de mult o dorea? Oare o speria asta? Sau îl dorea și ea la rândul ei?

Trebuia să afle, însă nu aici, nu acum. Trebuia să aibă răbdare.

Era cea mai lungă petrecere la care fusese vreodată.

Se întoarseră la Marcombe cu un taxi – amândoi băuseră prea mult vin pentru a putea conduce. În penumbra banchetei din spate Wes o luă de mână și-și împleti degetele cu ale ei. Kayla nu-i rezistă. Îi plăcea, se simțea bine, în siguranță și excitant în același timp, simțea cum atingerea lui îi trimite fiori prin braț. Nu spuseră nimic, se bucurară doar să se țină de mână, era destul pentru moment.

– Vrei să bei ceva? o întreabă Wes după ce ajunseră în siguranță la conac. M-am distrat de minune. Parcă nu vreau ca seara asta să se încheie încă.

– Nici eu. Da, aș bea ceva, mulțumesc. Îl urmă într-o încăpere mică, din spatele holului. El umplu două pahare cu un lichid chihlimbariu.

– Îți place brandy-ul? Din câte mi s-a povestit strămoșii mei cumpărau cel mai bun brandy, cel de contrabandă.

Kayla încercă să nu zâmbească. Sigur, cel adus de Jago.

– Nu e genul meu de băutură, însă acum aș bea orice. Se sprijini de șemineu și luă o înghițitură. Simți cum băutura caldută îi frige esofagul, făcând să i se răspândească rapid prin vene o senzație plăcută. Nu e rău deloc. Pot să înțeleg de ce era așa de căutat. Ridică paharul și studie la lumină culoarea lichidului.

– E minunat. Așa cum ai fost și tu în seara asta. Kayla se uită la el, uimită. Toți prietenii mei te-au plăcut. Wes zâmbi. Habar n-ai de câte ori mi s-a spus cât sunt de norocos să am alături de mine o astfel de femeie.

– Ei bine, mă bucur că nu te-am făcut de rușine.

– Nu mi-ar fi fost niciodată rușine cu tine. Wes își puse paharul jos și veni în fața ei. Kayla, am încercat să lupt împotriva acestui sentiment săptămâni în șir, însă trebuie să recunosc deschis că sunt foarte atras de tine. Știu că este greșit, câtă vreme sunt șeful tău și probabil prea bătrân pentru tine, însă... chestia asta mă scoate din minți, așa că

trebuie să te întreb: Crezi c-ai putea simți și tu vreodată la fel în ceea ce mă privește?

Kayla simți cum i se măresc ochii de plăcere. În sfârșit! În loc de răspuns îi cuprinse gâtul cu brațele și-l trase mai aproape.

– Sigur că da, murmură ea.

Fu rândul lui Wes să-și manifeste surprinderea, însă-și reveni repede și-o strânse în brațe. Ea-i zâmbi, el îi răspunse cu rânjetul acela pirateresc, făcând-o să simtă un fior pe șira spinării. Cât de mult îi plăcea când arăta așa! Nu se sătura să-l tot privească. El o privi în ochi, de parcă ar fi vrut să-i ofere o ultimă șansă să fugă, însă ea știa că nu vrea să plece de lângă el. Nici gând. Era exact acolo unde-și dorea să fie.

Wes se aplecă s-o sărute. Mai întâi încet, cerând parcă permisiunea prin gesturi și mișcări, nu prin vorbe. Când văzu că ea nu protestează, sărutările lui deveniră mai apăsate, mai însetate, și Kayla îi răspunse cu aceeași ardoare, de data aceasta încrezătoare în șansa ei. N-avea de gând să lase și a doua oară ocazia să treacă pe lângă ea. Se sărutară multă vreme, iar ea simți dorința acumulându-se în interiorul ei, o dorință puternică, care-i făcea picioarele să-i tremure și tot trupul să vibreze conștient de apropierea lui. Își dorea mai mult, mai multe atingeri din partea lui, iar când palmele lui începură să-i mângâie spatele, apoi să se mute din ce în ce mai jos, oftă satisfăcută. Îi prinse fundul cu ambele mâini și o trase și mai aproape de el, făcând-o să tresară puțin. Îl auzi gemând.

– Oh, Doamne, Kayla! Te doresc atât de mult! șopti el printre sărutări. Te doresc de atât de multă vreme. De fapt de când te-am văzut în costumul acela de baie, roz și urât. Ea se lipi strâns de el, simțindu-se inundată de o senzație minunată, care-i cuprinsese tot corpul.

– Du-mă sus, Wes, spuse ea într-o șoaptă răgușită pe care cu greu o recunoscu ca fiind a ei, și nu trebui să-i ceară asta de două ori. Aproape fără efort Wes o ridică în brațe și se

îndreptă spre ușă. Ea se aplecă și o deschise chicotind, apoi stinse lumina în timp ce ieșeau pe hol. O duse în brațe și pe scări, în ciuda protestelor ei – spunea că e perfect capabilă să meargă și pe picioarele ei.

– Nu pot să aștept atâta, răspunse el grăbindu-se pe coridor. Trecură de ușa ei și intrară în dormitorul lui. După câteva secunde își scoseseră toate hainele, fără măcar să aprindă lumina. Wes o împinse cu spatele spre pat, sărutând-o cu foc, și căzură amândoi pe salteaua moale.

Kayla nu mai dorise pe nimeni cu o pasiune atât de violentă. Intensitatea ei o speria, însă se simțea bine. La fel și Wes. Deși erau amândoi nerăbdători și aproape tremurau de dorință, nu se grăbi deloc și făcu dragoste cu ea încet, ațățător de încet, asigurându-se că simțea tot. Kayla nu mai trăise niciodată așa ceva. Nu voia să se termine niciodată.

Îi spuse și lui asta mai apoi, după ce ritmul respirației și bătăile inimii îi reveniră la normal. El râse și o luă în brațe, înfășurându-se amândoi în cearșafuri.

– Să știi că nu s-a terminat. Avem toată noaptea la dispoziție, șopti el.

Kayla zâmbi în întuneric. Avea dreptate. Și ea avea să savureze fiecare secundă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Ușa camerei copilului de la Marcombe Hall se deschise încet, alunecând pe balamalele bine unse și o femeie intră și se uită împrejur. Jago se tot plimbase de colo-colo cu

băiețelul lui în brațe, legănându-l și cântându-i încet. Acum se opri și făcu o plecăciune în fața femeii.

— Dumneavoastră trebuie să fiți sora doamnei Marcombe, spuse el, aproape în șoaptă, pentru că nu voia să-l trezească pe cel mic.

— Da, sunt Sophie Wesley. Și dumneavoastră sunteți...?

— Jago Kerswell. Mai făcu o plecăciune. Bănuiesc că avocatul v-a spus cine sunt.

Ea își înclină capul, semn că înțelesese, iar el observă că avea același păr blond ca și răposata ei soră. Însă asemănările se opreau acolo. Sophie nu avea frumusețea Elizei, nici măcar ochii verzi-căprui. Arăta exact așa cum și-o amintea Jago, o fată banală de vreo treizeci de ani. Strălucirea ochilor vădea inteligență, și încă ceva, poate umor. Nu-l privi de sus, iar el simți imediat o afecțiune față de ea. Eliza o vorbise de bine. Îi spusese că Sophie era bună la suflet și avea răbdarea unui sfânt. Avea să aibă nevoie de amândouă acum, se gândi el.

Jago îi întinse copilul adormit.

— Acesta este nepotul dumneavoastră, doamnă. Și al meu, după cum poate v-a spus avocatul, adăugă el.

Ea-i luă micul ghemotoc și se uită la boțul de carne dintre scutece.

— Oh, e adorabil, oftă ea. N-aveți idee cât de mult mi-am dorit... Se opri brusc și pentru a-și ascunde roșeața din obraji își apropie fața de cea a copilului. O înțelesese imediat — era o femeie pregătită să fie mamă, însă o femeie căreia nu i se dăduse această șansă până acum.

— O să aveți grijă de el? Și o să vă mutați aici? Jago nu-și putea stăpâni nerăbdarea din voce. Se tot întrebase dacă făcuse bine atunci când o făcuse și pe această femeie tutorele micului Wesley, însă nu se putuse gândi la altcineva mai potrivit. Iar Eliza îi povestise cum Sophie era obișnuită să aibă grijă de nepoții și nepoatele ei, pentru că nimeni nu

se mai aștepta ca ea să se mărite. Fără frumusețe și fără zestre, biata Sophie nu putea spera că o ia cineva de nevastă.

Sophie își ridică privirea spre el.

– Oh, da. O să am grijă de el ca de propriul copil, promit. Și o să fie o plăcere să mă mut aici după... mă rog, după ce m-am mutat de colo-colo, vizitându-mi pe rând toate rudele. În sfârșit pot să mă așez și eu undeva.

– Foarte bine. O să aibă nevoie de multă dragoste, acum că și-a pierdut amândoi părinți.

Ea-i aruncă o privire scrutătoare.

– Amândoi părinții? Dacă nu mă înșel încă mai are un părinte.

– Domnișoară Wesley, eu...

– Sophie, te rog, câtă vreme suntem amândoi implicați în chestia asta. Și nu trebuie să-mi dai nicio explicație. Oi fi eu urâțică, domnule Kerswell, însă proastă n-am fost niciodată, iar scrisorile Elizei erau foarte transparente. Câtă vreme mă ajuți să cresc copilul ăsta, n-o să pun niciodată întrebări indiscrete, și nici n-o să-ți dau în vileag secretul.

– Mulțumesc. Ești foarte înțeleghătoare. Întinse mâna și-și mângâie băiatul pe cap. Și numele meu e Jago.

– Jago, repetă ea dând din cap. O să facem ce ne va sta în putință pentru ăsta mic. Și va fi suficient.

* * * * *

Soarele dimineții târzii intra printre draperiile trase doar pe jumătate când Kayla se trezi în sfârșit a doua zi. Se trezi într-un pat imens. Wes nu era prin preajmă și se întrebă dacă nu cumva el regreta deja ce se întâmplase noaptea trecută. Se gândise că poate se răzgândise și acum ar fi fost deschis la posibilitatea unei relații de lungă durată. Sau poate ea nu însemnase mare lucru pentru el, doar o aventură de-o seară.

Nu, nu-i lăsase deloc o astfel de impresie.

Neliniștită dintr-odată, Kayla deschise larg ochii și se uită la ceas.

– Doamne! Unsprezece și jumătate. Cum era posibil așa ceva? Nu dormea niciodată până atât de târziu. Se ridică din pat, trecându-și absentă mâinile prin păr și.... dădu cu ochii de Eliza.

Portretul enorm era atârnat deasupra șemineului, în fața patului lui Wes și Kayla o recunoscuseră imediat, atât datorită stilului picturii, cât și mulțumită descrierii făcută de Jago. Ea trebuia să fie. Nu putea fi nimeni altcineva. Șocată, emoționată, aproape rămase cu gura căscată. Trase adânc aer în piept și apoi zâmbi încet.

– Ei, ca să vezi! Intrigată, își trecu picioarele peste marginea patului și lipăi pe podea până lângă tablou pentru a se uita mai de aproape la Eliza. Deci aici te ascundeai, șopti ea. Nici nu-i de mirare că nu te-am găsit. Nu te-am căutat niciodată aici. Wes probabil că te place dacă ți-a atârnat portretul aici în dormitorul lui. Dar oare de ce nu menționase tabloul acesta când îl întrebase dacă mai avea și altele de Gainsborough? Poate că nu era semnat? Se uită în colțul de jos al pânzei, așteptându-se să nu găsească **nimic** acolo, însă se vedea clar semnătura, așa cum îi spusese și Jago. Deci Wes știa. Kayla se încruntă.

Lângă semnătură artistul pictase jumătatea unei cărți deschise, pe care era scrisă o parte a unui vers dintr-un sonet de Shakespeare: „Să te compar oare cu o zi de vară?” șopti Kayla încet. Deci asta vroise Jago să spună – cealaltă jumătate a cărții era în colțul portretului lui. Își amintea acum foarte bine, iar dacă cele două tablouri ar fi fost puse unul lângă celălalt, s-ar fi potrivit de minune. Avusese dreptate, avea acasă un tablou original de Gainsborough.

Mai avusese dreptate într-o privință – Eliza era într-adevăr

foarte frumoasă. Rochia ei simplă se potrivea cu peisajul atât de bine încât de la un punct devenea dificil să-ți dai seama unde se termină rochia și unde începe natura, însă nu conta pentru că ochii privitorului erau atrași imediat spre fața Elizei, care radia pur și simplu.

– Înțeleg acum ce-ai vrut să spui, Jago, șopti Kayla. Și fără nicio urmă de îndoială acea expresie fericită se datora faptului că Jago era lângă ea în momentele în care pozase. Pentru o scurtă perioadă din viața ei Eliza fusese fericită.

Kayla simți cum înlăuntrul ei creștea un sentiment de tristețe din cauza modului în care se sfârșise viața bieteii femei. Aruncată de pe stânci, despărțită pentru totdeauna de copilul ei nou-născut și de dragostea vieții ei. Și totuși, dacă Jago avea dreptate, ea, Kayla, avea puterea să-i reunească din nou, iar acum că o găsisese pe Eliza, era timpul să testeze și teoria asta. Era un gând foarte incitant și Kayla trebuia să se gândească acum cum ar fi mai bine să-i povestească și lui Wes despre asta.

Toate lucrurile la rândul lor. Nu putea să-i vorbească despre nimic până nu-l găsea mai întâi, și apoi mai era și problema serii de dinainte. Oare o mai vroia și în dimineța asta? Nu era decât o singură modalitate de a afla. Oricum, trebuia să facă un duș. Și să mănânce ceva – micul dejun, sau poate prânzul? Un zgomot puternic se auzi dinspre burta ei, astfel că decise să încerce varianta a doua. Luă un tricou larg de-a lui Wes, îl trase pe ea, își puse și pantalonii și se îndreptă spre bucătărie.

– Ai secrete față de mine, nu-i așa?

O pereche de brațe înconjură mijlocul lui Wes din spate făcându-l pe acesta aproape să-și scape bucata de pâine prăjită pe care o scosese din prăjitor.

– Kayla! Aveam de gând să-ți aduc micul dejun în pat.

Se întoarce și o îmbrățișă la rândul lui, înfiorându-se de dorință când observă că nu purta nimic pe sub tricoul lui pe care-l trăsesese repede pe ea. El nu avea pe el decât o pereche de pantaloni de trening, astfel că sânii ei se lipiră de pieptul lui gol – materialul subțire dintre ei nu făcea decât să sporească senzația de frecare atunci când se mișcau. O sărută, însă deși ea îi răspunse entuziasmat la sărut, se desprinsese repede din îmbrățișare și-i făcu semn cu degetul.

– Nu mai capeți nimic până nu-mi spui adevărul. De ce ai un Gainsborough în dormitor? Și de ce Dumnezeu nu mi-ai spus despre el?

– Oh, asta era. Wes uitase despre căutările ei și în momentul acesta ar fi preferat să se concentreze asupra altor chestiuni, mai plăcute. Însă își dădu seama că ea era hotărâtă să primească un răspuns, și cu cât îi dădea acest răspuns mai repede, cu atât se putea apuca mai repede s-o devoreze. Poate chiar acolo, în bucătărie? Gândul îl făcu să zâmbească.

– Wes! Îl împunse cu degetul. Hai, toarnă!

El ridică din umeri.

– Este un secret de familie de sute de ani. Nu sunt sigur cum a început, însă s-a decis să nu povestim nimănui despre portretul acela. Astfel hoții n-au fost tentați să-l fure și prima de asigurare a rămas la un nivel mic. Din câte știu eu a fost dintotdeauna atârnat în dormitorul principal – acolo nu prea intră nimeni, în afară de personalul de serviciu în care avem cea mai mare încredere. Îmi pare rău, n-am putut să-ți spun de existența tabloului atunci când ai venit, iar mai târziu am uitat că erai interesată de așa ceva, să fiu sincer. O sărută pe gât și coborî spre umăr, dând la o parte marginea tricoului prea larg. Aveam altele pe cap, să știi.

– Hmmm. Bine, să zicem că te iert, dar ești sigur că vrei să...?

Restul cuvintelor pe care ar fi vrut să le rostească se

pierdură atunci când el își puse buzele peste ale ei, reducând-o la tăcere. Puteau să stea mai târziu de vorbă, din punctul lui de vedere, și ea curând trebui să-i dea dreptate.

Făcură dragoste pe masa din bucătărie, pur și simplu. Kayla nu mai făcuse niciodată așa ceva. Niciunul dintre foștii ei parteneri nu se dovedise atât de aventuros, însă Wes părea s-o dorească oriunde, oricând, ceea ce pentru ea era un sentiment foarte plăcut, care îi sporea enorm propria plăcere.

– Dar Nell? reușise ea să articuleze înainte de a se abandona vârtejurilor de plăcere pe care le simțea cuprinzându-i tot trupul.

– Am găsit un bilet de la Annie, în care spunea c-a dus-o pe Nell acasă la ea, murmură Wes printre sărutări, și Kayla se lăsă cuprinsă de senzațiile pe care le simțea din nou din măruntaie. Parcă nu se mai sătura de bărbatul acesta, fiecare atingere a lui o excita. Era pură încântare.

După un dejun leneș și după ce citiră și ziarele de duminică în liniște, Wes propuse o partidă de înot, însă Kayla era prea epuizată pentru așa ceva.

– N-ai făcut destulă mișcare pentru o zi? îl tachină ea.

– Sunt mai multe feluri de mișcări, contracară el. Și din câte vād va trebui să mă păstrez în formă de-acum.

– Ei bine, eu mă duc să fac un duș. Ne vedem mai târziu?

– Absolut. Zâmbetul pe care i-l aruncă aproape că o făcu să renunțe la duș și să meargă cu el, însă își dorea cu disperare să se spele și să se schimbe, așa că o luă spre etaj.

Intră mai întâi în camera lui Wes și se uită la portretul acela pentru o vreme.

– Îmi pare atât de bine că nu te-ai pierdut, șopti ea, întrebându-se dacă nu cumva Eliza ar putea începe și ea să-i vorbească. Femeia din tablou rămase însă nemișcată și, oftând, Kayla începu să-și culeagă de pe jos diverse articole

268

de îmbrăcămintă – părea că sunt împrăstiate în toată camera. Lipseau colanții, însă cum fuseseră rupți oricum, decise să renunțe la ei.

O inspectare mai atentă a panourilor de lambriu o ajută să identifice ușa ce dădea în dormitorul ei. O descuie. Intră în camera ei și lăasă ușa respectivă întredeschisă, în caz că se întorcea Wes, și intră la baie. Ieși la scurtă vreme după aceea, după un duș fierbinte și înviorător și se apropie de uriașul șifonier în căutarea unor haine curate.

Apoi se opri brusc. Ușa șifonierului era deschisă, deși își amintea foarte bine că o închisese cu o seară înainte. Cineva intrase din nou în camera ei. Inima începu să-i bată mai tare. Se grăbi să verifice ce anume îi mai fusese distrus de data asta.

Nimic nu era rupt, nici măcar deranjat de la locul său, însă din fundul dulapului venea un miros ciudat. Kayla băgă capul în dulap și strâmbă din nas.

– Pfuuuu! Ce-i asta? Făcu un pas înăuntru, cu grijă, și dădu peste ceva moale. Era ursulețul de pluș favorit al lui Nell, Alfie.

Kayla se aplecă și-l luă, apoi mai înaintă un pic în dulap. Panoul din spate nu părea a fi la locul său și din direcția aceea venea un curent de aer ce purta cu el un miros încărcat. La o verificare mai atentă, acel panou se dovedi a fi o ușă. O ușă mascată foarte bine. Înțelese în sfârșit.

– Bineînțeles, murmură ea ca pentru sine. O intrare secretă. Poate pentru contrabandiști? Sau doar pentru ocupanții acestei case? Nici nu era de mirare că lumea putea să intre și să iasă de la ea din cameră fără să fie văzută. Dar cine? Și ce căuta ursulețul lui Nell aici? Doar dacă.... Oh, nu! Cuprinsă de panică, Kayla ieși repede din dulap, se îmbracă rapid cu primele haine care-i căzură în mână – niște chiloți și niște șosete, o pereche de jeansi, un tricou și un pulovăr. Nell trecuse prin panoul acela, habar n-avea dacă singură sau nu,

și singurul ei gând era că trebuia să meargă după ea. Nell ar fi putut fi în pericol și poate că nu era prea târziu.

Își înfipse rapid picioarele într-o pereche de teniși, apoi deschise de tot ușa mascată din dulap. Se trezi în fața unor scări care coborau. Nu stătu pe gânduri și începu să coboare prin întuneric. Când ajunse jos putu zări conturul vag al unei alte uși și simți în zid un fel de mâner. Dură ceva, dar până la urmă degetele ei reușiră să descopere un zăvor de modă veche, zăvor pe care-l și ridicară. Ușa se deschise alunecând pe balamale ce trebuie să fi fost unse de curând, pentru că nu scoaseră niciun zgomot, și Kayla se trezi în afara casei. Uitându-se în spate, își dădu seama de ce nimeni nu observase ușa respectivă. Se potrivea perfect cu peretele și ornamentele de piatră din jurul ei. O împinse, însă nu o închise complet, în caz că trebuia să se întoarcă tot pe acolo.

Se uită în jur și observă o potecă prin iarba umedă. Plouase noaptea trecută și era evident că cineva ieșise pe ușa aceea și se deplasase doar în direcția respectivă. Ezită o clipă. Oare să se ducă să-l cheme și pe Wes? Dar el ar fi putut fi încă în piscină, și-ar fi durat o grămadă până ar fi putut pleca împreună. Ceva îi spunea că timpul era un factor esențial și decise să-și urmeze instinctul. Plecă, urmând poteca respectivă spre țarm.

Unde era Nell? Și de ce plecase pe aici? Trebuia să o găsească. Era singurul lucru la care se putea gândi. Tot restul i se părea neimportant acum.

Nu peste multă vreme își aminti și avertismentul bătrânei țigănci. „Ferește-te de locuri întunecate și de scări. Stai departe de întuneric”.

– Oh, la naiba! murmură ea, însă acum nu se mai putea întoarce din drum.

Vuietul mării se auzea din ce în ce mai puternic de ceva

vreme când Kayla ajunsese la un grup mare de tufe de ienupăr. Le ocoli și văzu o clădire veche, dărăpănată. Părea a fi un fel de chioșc mare, cu ferestre către mare și o mică verandă spre țarm. Oare acesta era locul de întâlnire al lui Jago? Îi spusese că adesea se întâlnea cu Eliza într-un chioșc de lângă țarm. Asta trebuia să fie. Gândul o făcu pe Kayla să înghită în sec la amintirea modului în care dragostea celor doi luase sfârșit. Se reculese rapid. Avea lucruri mai importante la care trebuia să se gândească acum.

Se opri și se ghemui în spatele tufișurilor pentru o clipă, ferindu-se. Nu se auzea nimic, nu se vedea nimeni. După ce examinează cu atenție împrejurimile încă o dată, Kayla o luă la fugă spre chioșc și se uită înăuntru. Interiorul era destul de întunecos și dură ceva până ochii ei se obișnuiră cu penumbra. Scoase un sunet de surpriză. Silueta slăbănoagă la lui Nell stătea aruncată pe o bancă veche, înfășurată în pătura ei și cu ochii închiși. Pentru un moment crâncen Kayla crezu că e rănită, sau mai rău, însă apoi observă că era doar adormită.

Se furișă înăuntru și îngenunche lângă bancă, pe scândurile putrede. Puse jos ursulețul pe care încă-l avea cu ea jos și verifică pe deasupra păturii dacă puștoaica mai respira. Pieptul ei mic se ridica și cobora regulat.

– Oh, scumpa mea! murmură Kayla și o mângâie pe Nell pe păr. Ce faci tu aici? Nell se foi și deschise o pereche de ochi somnoroși care păreau a fi neclari.

Fusese drogată, își dădu seama Kayla. Poate somnifere? Spera că nu era vorba de altceva, de ceva mai rău.

– Kayla.

– Șșșttt. Kayla își puse un deget pe buze și se uită împrejur. Pe lângă pereți erau așezate tot felul de pungi și cutii, la fel și pe niște bănci. Asta însemna că erau oameni prin apropiere. Oameni care erau puși pe rele și care i-ar fi

putut face rău lui Nell. Dar cine? Sigur toate lucrurile astea nu puteau fi ale lui Caroline?

Nell murmură din nou ceva neinteligibil și Kayla o sâsâi din nou și șopti.

– Trebuie să faci liniște, ca să te pot scoate de aici. Pentru a-i distrage atenția fetei, ridică ursulețul. Uite, ți l-am adus pe Alfie. Cred că l-ai scăpat și nu-i frumos să-l lași în urmă. Nell luă ursulețul cu un zâmbet adormit pe față și Kayla se aplecă spre ea, îi întinse mâna și o ajută să se ridice în picioare. Poți să stai în picioare? Poți să mergi? Sau vrei să te duc în brațe.

Brusc privirea lui Nell deveni mai concentrată. Clipi și apoi începu să țipe:

– Nu, mami! Nuuuuuu!

Kayla ridică ochii surprinsă, însă înainte de a se poate întoarce simți ceva lovind-o în ceafă și lumea dispăru într-o explozie de stele.

Wes se simțea bine înotând, îi plăcea să facă puțină mișcare. Kayla avea dreptate, nu avea nevoie de mișcare acum, însă era relaxant. Și nu glumise pe de-a-ntregul – chiar trebuia să se mențină în formă pentru a ține pasul cu prietena – sau partenera – lui care era cu zece ani mai tânără. Zâmbi în barbă. Reușise să o obosească de tot noaptea trecută, însă vroia să fie în stare să facă la fel în seara asta. Încă nu-i venea să creadă că era a lui, în sfârșit, însă avea să se asigure că nu vroia să mai plece.

Oftând, ieși din piscină și se întinse înainte de a începe să urce scările spre camera lui. Se întrebă absent ce făceau oare Nell și Annie. Fusesse drăguț din partea menajerei să aibă grijă de fetiță. În mod normal, Annie ar fi cerut voie înainte să facă așa ceva. De fapt, nu-și amintea să-i fi lăsat vreun bilet vreodată, însă știa că Wes și Kayla fuseseră la o

petrecere, așa că poate se gândise că aveau să se trezească târziu și încercase să nu-i deranjeze. Mai bine așa. Voia să petreacă restul zilei doar cu Kayla.

Intră în dormitorul lui și observă că toate hainele Kaylei dispăruseră. Băgă de seamă și că ușa dintre cele două camere era deschisă. Se apropie și-i strigă numele – auzise zgomotul dușului. Oare încă-și mai spăla părul, sau ceva de genul ăsta?

– Kayla? Kayla, ești acolo?

Nu primi niciun răspuns, așa că intră în camera ei și se uită împrejur. Un miros slab de șampon amestecat cu parfum venea din direcția băii, însă când Wes trase cu ochiul văzu că baia era goală. Se întoarse și văzu hainele pe care ea le purtase cu o seară înainte aruncate pe podea lângă dulap. Ușa șifonierului era întredeschisă. Își închipui că se îmbrăcase și plecase deja. Însă unde se dusesese?

– La naiba! murmură el. Sperase să o prindă oarecum dezbrăcată, însă probabil că deja coborâse folosindu-se de cealaltă scară.

În timp ce se întorcea spre camera sa trecu pe lângă șifonier și simți cu surprindere un curent de aer rece pe pieptul gol. Era ciudat. Se opri și se uită din nou împrejur. Fereastra era închisă, deci de unde venea curentul acela? Îl simți din nou, de data asta pe la glezne. Părea a veni dinspre șifonier, așa că-și băgă capul înăuntru și văzu scările care coborau.

– Doamne! găfâi el. Dumnezeuule! Nu prea crezuse poveștile Kaylei cu intrușii din toiul nopții, însă acum.... Oh, Kayla, n-ar fi trebuit să mă îndoiesc de tine.

Nu crezuse nici poveștile pe care le auzise, despre o intrare secretă sau un pasaj secret undeva în casă. Tatăl lui îi spusese că probabil un astfel de pasaj secret exista, însă nu știa exact unde. Ultimul Marcombe care știa de el murise pe neașteptate și astfel informația se pierduse. Se părea că îl găsisese totuși cineva. Dar cine?

O frică teribilă îl cuprinse, însă reuși să se abțină de la a se repezi spre treptele acelea.

– Gândește! își spuse el. Ce s-ar fi putut întâmpla? Oare Kayla doar găsisese ușa aceea și se decisese să investigheze de una singură, sau cineva o forțase să treacă pe acolo? Nu, ar fi venit să-i spună și lui, asta dacă n-ar fi avut un motiv foarte bun să n-o facă. Ca de exemplu dacă ar fi fost luată cu forța. Însă de ce-ar vrea cineva să-i facă rău Kaylei? Nu avea niciun sens, însă în minte îi apărură imagini cu camera ei plină de obiectele ei personale făcute bucăți. Gândește rațional, omule! Închise ochi și se concentrează. De ce avea nevoie? Se întoarce rapid în camera lui, își trase un tricou pe el și se încălță cu o pereche de pantofi de sport. Avea deja pe el pantalonii de trening. Apoi luă o lanternă din noptieră și bâta de baseball pe care o ținea la îndemână pentru orice eventualitate. Nu c-ar fi avut vreodată nevoie de ea. Nu fusese decât o precauție.

Aprinse lanterna și o luă pe scările din fundul dulapului. Coborî în fugă și când ajunse jos se trezi în fața unei dileme. Fie continua să coboare pe un alt set de trepte, care cel mai probabil duceau în pivniță, fie ieșea pe ușa din zidul gros. Atinse ușa și văzu că nu era închisă de tot, astfel că presupuse că fusese folosită de curând. Deci Kayla o luase pe aici.

Se forță să se oprească și să se gândească din nou. Trebuia să fie foarte atent. Dacă se întâmplase ceva groaznic cu Kayla trebuia să se asigure că nu face aceeași greșală și că nu cade și el în vreo capcană. Wes clătină din cap. Avea să fie atent, însă trebuia să meargă după ea. Ce altă opțiune avea? Renunțând la a mai face alte speculații, împinse ușa și se uită la iarbă. Se vedeau mai multe urme de pași, toate mergând într-o singură direcție. Wes o luă și el într-acolo.

După puțină vreme înțelese încotro se îndrepta. Sau cel

puțin ghici. Vechiul chioșc, care nu mai fusese folosit de ani buni, însă în care el și Alex petrecuseră multă vreme jucându-se pe când erau copii. Cine-l folosea oare acum?

Câteva minute mai târziu auzi voci și se târî, ascunzându-se în spatele unor tufișuri, pentru a asculta fără a fi văzut.

Ce se întâmpla?

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Biletul veni parcă din senin, într-o după-amiază și-l făcu pe Jago să înghețe de spaimă.

„Vino, te rog, imediat. S.”

Oare se întâmplase ceva cu micul Wesley? Nici nu se putea gândi la așa ceva.

Jago renunță la ce făcea și o luă la fugă. Nu se opri decât după ce trecu de ușa bucătăriei de la conac. Rămase acolo, gâfâind, pentru a-și recăpăta răsuflarea. Una dintre servitoare tipă scurt, speriată de intrarea lui bruscă, însă el o ignoră și se uită la bucătăreasă.

— Ce s-a întâmplat? vru el să știe. E bolnav băiatul?

Wesley era un voinic de șase ani, care până acum fusese sănătos tun, însă Jago știa că la vârsta aceasta copiii se pot îmbolnăvi foarte ușor. Era cea mai mare frică a lui, pentru că doar împotriva bolilor nu-l putea apăra.

Bucătăreasa clătină din cap.

— Cel mic e bine, nu-ți face griji dragul meu. Nu,

domnișoara Sophie are nevoie de ajutor, aş zice.

Jago se încruntă.

— Ce fel de ajutor?

— Avem un musafir, zic, şi deşi domnișoara Sophie a încercat să-i vorbească, nu vrea s-o asculte. Face pe grozavul, pe arogantul. Bucătăreasa-şi strânse buzele. Cre' c-ar fi mai bine să te duci să vezi. Sunt în salon, cred.

După ce-şi recăpătă răsuflarea, Jago urcă scările şi bătu la uşa celei mai frumoase încăperi din casă. Nu era folosită de obicei şi cea mai mare parte a mobilei erau protejată cu huse. Intră şi observă că acestea fuseseră date totuşi la o parte. Se întrebă oare cu ce ocazie.

— Ah, domnule Kerswell, iată-vă. Sophie se ridică şi îl salută politicoasă, însă în ochii ei el desluşi îngrijorarea. Dumnealui este domnul Henry Marcombe, văr al răposatului meu cumnat. Se întoarse spre oaspetele ei şi termină prezentările. Şi dumnealui este domnul Kerswell, celălalt tutoră al micului Wesley, după cum v-am spus şi mai devreme.

Jago făcu o plecăciune în faţa gentlemanului, care îl gratulă cu cea mai reţinută mişcare din cap posibilă, privindu-l de sus, cu o expresie de dezgust pe faţă. Jago ştia că poate nu impunea prea multă prestanţă aşa cum era îmbrăcat, cu hainele lui obişnuite, însă nu-i trecuse prin cap să se schimbe. Ignoră lipsa de politeţe a bărbatului şi se așeză lângă Sophie.

— Sunteţi în vizită prin părţile astea, domnule Marcombe? întrebă el.

— Nu. Am venit să preiau custodia tânărului Wesley, aşa cum îi spuneam şi domnișoarei... ăăă, Wesley. Era în mod evident deranjat că numele ei de familie era acelaşi cu numele de botez al băiatului. A venit vremea să meargă la şcoală şi trebuie ca rudele lui pe parte masculină să se ocupe de educaţia lui.

– Ne-am înscris deja la o școală, îl informă sec Jago pe bărbatul acela. O să meargă după ce o să împlinească zece ani. Până atunci o să aibă un profesor în particular.

– Dar e o nebunie! Băieții trebuie să înceapă școala cel târziu la șapte ani. N-o să-i fie prea bine dacă o să continue să fie cocoloșit de femei. I-am obținut un loc din septembrie și tocmai o informam pe domnișoara Wesley cu privire la toate detaliile.

– Îmi pare rău să vă dezamănesc, domnule Marcombe, însă tânărul Wesley nu pleacă nicăieri fără acordul meu. Eu sunt tutorele lui legal, la fel și domnișoara Wesley.

– Dacă am înțeles eu bine, dumneata nu ești decât un hangiu, și de ce a ales răposatul meu văr să te pomenească în testament rămâne un mister pentru mine. Însă sunt sigur că vei înțelege că noi, cei care suntem înrudiți de fapt cu băiatul și care umblăm în aceleași cercuri în care trebuie să ajungă și el, noi știm ce-i mai bine pentru el.

– Nu, nu cred așa ceva.

– După cum am spus, asta pentru că ești un...

– Știu foarte bine ce sunt, domnule Marcombe, însă asta nu înseamnă că sunt și prost. În plus, aveți nevoie și de permisiunea domnișoarei Wesley, și mă îndoiesc că ea vă va da-o. Își ridică sprâncenele spre Sophie, care părea să aibă mai mult curaj în prezența lui.

– Cu siguranță nu, spuse ea.

– Ei bine, asta-i culmea! Domnul Marcombe se strâmbă la ea. Nu prea se cuvine, cum să creșteți singură un băiat, în locul ăsta, fără măcar să fiți măritată?

Sophie își ridică bărbia.

– Sunt destui servitori care să mă ajute și în plus... sunt logodită, se bâlbâi ea. Pe gât îi apărură o pată roșie. Jago îi aruncă o privire rapidă, încercând să-și ascundă surpriza.

– Cu cine? Întrebă nepoliticos domnul Marcombe, de

parcă niciun bărbat în toate mințile n-ar fi putut să se logodească cu ea.

Roșeața ei deveni și mai puternică.

– Asta nu este treaba dumneavoastră, domnule.

– Ba bineînțeles că e treaba mea. Vreau să știu cine este, pentru că îi va influența viitorul băiatului.

Sophie îi aruncă lui Jago o privire plină de panică, care-i confirmă acestuia faptul că ea o luase pe arătură. Se ridică și se sprijini nonșalant de marginea șemineului.

– Este logodită cu mine, domnule Marcombe, minți el. Și acum dacă ați terminat de verificat toate aspectele, v-aș sugera să plecați. Până în cel mai apropiat oraș faceți cel puțin o oră, și în curând se întunecă.

Obrajii roșii ai domnului Marcombe deveniră pământii la auzul acestei sugestii nu foarte subtile. Se ridică în picioare.

– Ascultă, domnule Kerswell, nu poți să...

Jago era mai înalt și făcu un pas înainte în cea mai intimidantă manieră de care era în stare.

– Nu, dumneata să ascuți, domnule Marcombe. Testamentul răposatului Sir John este legal din toate punctele de vedere, și s-a dovedit că a fost încheiat conform legii, ceea ce înseamnă că dumneata n-ai niciun cuvânt de spus în această chestiune. Nu poți face nimic, e clar? Acum, viitoarea mea soție și cu mine am aprecia dacă ți-ai vedea de drum.

Marcombe închise și deschise gura de mai multe ori, apoi se răzgândi și ieși tropăind din încăpere. Jago îl auzi pe Armitage luându-și rămas bun de la bărbatul în chestiune pe hol, înainte să trântască ușa în urma lui. Se uită la Sophie. O văzu cum închide ochii și respiră adânc, cu umerii căzuți.

– Mulțumesc, șopti ea. Îmi pare rău, dar nu am crezut că-i fac față de una singură. Lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji. Nu e primul, să știi. Au mai fost și

alte rude, însă le-am putut face față. Cu toți par să creadă că eu n-am ce căuta aici.

Jago se apropie de ea și o îmbrățișă, o mângâie pe cap, făcând-o să și-l plece pe umărul lui.

– Ssst, ai făcut ceea ce trebuia. Și ar fi trebuit să-mi spui și de ceilalți. Știi că sunt aici pentru a te ajuta.

La început ea rămase încordată în brațele lui, apoi, văzând că nu-i dă drumul, se relaxă pentru o secundă.

– Mulțumesc, dar nu trebuie să...

– Ba cred că trebuie. Se uită la ea. Vrei să-mi faci onoarea de a te mărita cu mine, Sophie? Cred c-ar fi cel mai bun lucru, pentru noi toți, asta dacă poți suporta. Și astfel s-ar putea termina cu vizitele neașteptate ale rudelor.

Știa că nu era cea mai romantică cerere în căsătorie, însă nu-i putea promite inima lui unei femei, pentru că deja o dăduse alteia. Și Sophie era foarte practică, după cum dovedise de mai multe ori de-a lungul anilor.

Sophie se uită în ochii lui și se încruntă.

– Nu-i nevoie. Știu foarte bine ce-ai simțit pentru Eliza. Deși poate un mariaj de conveniență, un aranjament practic, valabil doar pe hârtie...

El o sărută pe obraz.

– Oh, cred că putem să facem ceva mai bun decât un aranjament. E foarte posibil să-ți placă de cineva, chiar și fără să fii îndrăgostit până peste urechi de persoana respectivă, să știi. Îmi place de tine, te respect și îți promit că întotdeauna mă voi purta bine cu tine. Ce zici? Facem o încercare? Așa am mai scăpa amândoi de singurătate.

Ea-și șterse obrazii și-i aruncă un zâmbet înlăcrimat.

– Foarte bine, s-o facem. Ca să se îmbolnăvească de ciudă domnul Marcombe și ce-i asemeni lui.

Jago râse și o îmbrățișă mai tare.

– Așa, fata mea!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Caro, acum ce-o să mai faci? Jur, n-aduci decât necazuri. Alex era și mai furios de data asta, dacă acest lucru era posibil. Oare femeia asta proastă n-avea niciun pic de minte?

– Nu te-am auzit spunând asta când suntem în pat, dragul meu, toarse Caroline și îl mângâie pe braț, însă el o împinse nervos.

– N-am timp acum pentru jocurile tale, Caro. Acum n-o avem pe cap doar pe Nell, dacă zici că n-o duci înapoi, ci văd că ne-ai făcut rost și de Kayla. Ce mama dracului să fac eu acum cu ea? Nu te-ai gândit că o să povestească poliției ce-a văzut aici?

– Atunci arunc-o peste bord. Putem să le luăm pe amândouă pe vas cu noi, și pe mine și pe Nell poți să ne lași în Franța. În ceea ce-o privește pe ea – Caroline împunse cu vârful pantofului în trupul inert al Kaylei – poți s-o arunci undeva. Wes poate să-și găsească o altă păpușică.

Alex deschise gura, vrând să spună ceva, apoi o închise din nou. N-avea niciun rost să se certe cu Caroline, în mod evident aceasta nu era în toate mințile în momentul acela. Avea ochii sticloși, pupilele dilatate. Probabil se îndopase cu medicamente sau cu droguri. Poate gustase din chestiile cu care făceau contrabandă? Dacă era așa, oricum n-avea s-asculte nimic din ce i-ar fi spus el. Se aplecă și își ridică nepoata, o mogâldeată scuturată de suspine.

– A lovit-o pe Kayla, u-u-unchiule Alex. N-n-n-o mai lăsa pe m-m-mami să mai facă asta, t-t-te rog! Acum a murit. Nu vreau să moară. Nell nu putea fi liniștită.

– Nu, bineînțeles că nu, prințesă. Nimeni n-o să mai lovească pe nimeni. Și Kayla nu e moartă, îți promit eu. Se odihnește doar. O să se facă bine. Ssssst, acum liniștește-te.

280

Ce-ai zice să dormi și tu puțin? Apoi, când te trezești, tu și mami puteți face ceva frumos împreună în Franța.

– Nu vreau să merg în F-F-Franța. Vreau să merg acasă, la tati, plânse fetița, devenind din ce în ce mai isterică.

– Minunat! Vezi ce-ai făcut? Alex îi aruncă o privire cruntă lui Caroline, însă aceasta întinse brațele și-i luă copila.

– Lasă, mă ocup eu de ea. Până la urmă e copilul meu, și o să mă asigur că o să stea liniștită. Tu vezi-ți de treabă, fă ce ai de făcut. Se întoarse spre Nell. Uite, draga mea, ce-ai zice să mai bei din băutura aceea bună din care ți-a dat mami și mai devreme? Ți-a plăcut, nu-i așa? Și cred că ți-e foarte sete după cât ai plâns.

Alex ieși bocănind din picioare și înjurând în surdină. Când ajuns pe verandă, observă că plânsetul lui Nell se opri.

– Bun. Măcar proasta asta e bună și ea la ceva, murmură el. Însă după ce se termina toată chestia asta, nu voia s-o mai vadă niciodată.

Wes rămase nemișcat, ascultând schimbul de replici. Nici Caro și nici Alex nu se chinuiau să vorbească prea încet, deci era evident că nu credeau că știe cineva de locul lor secret.

Se aplecă repede, ascunzându-se de Alex care ieși aproape în goană din casă și o luă spre conac. Părea să vrea să verifice dacă Kayla acționase de una singură. Sau poate vroia să vadă ce face el. Avea să se întoarcă repede, oricum, iar Wes mulțumi Cerului că se gândise să închidă bine ușa secretă. Astfel Alex avea să creadă că Wes e încă în casă și că nu știe unde e Kayla. Asta era în avantajul lui Wes, altfel Alex s-ar fi putut speria și ar fi putut face ceva grav.

Se gândi care să fie următoarea lui mișcare. Pe de-o parte simțea nevoia stringentă de a-și salva fiica și pe Kayla, care

amândouă erau prizoniere împotriva voinței lor. Nu era sigur că Kayla era prea bine, însă presupunea că fratele lui ar fi protestat mai tare dacă ar fi fost rănită mai serios. Alex poate că era iresponsabil, însă nu era criminal. Cât despre aruncatul ei peste bord, nu, Wes refuza să creadă că Alex ar fi putut face așa ceva.

Pe de altă parte, dacă Wes ar fi încercat să le salveze singur, ar fi putut și el să cadă prizonier, și astfel lucrurile s-ar fi înrăutățit. Cu siguranță erau și alții implicați în această operațiune, și aceste persoane ar fi putut apărea oricând. El nu era înarmat decât cu o bătă de baseball, care părea destul de ridicolă în aceste circumstanțe. Să riște oare să le lase pe Nell și pe Kayla cu agresorii lor pentru o vreme, cât se ducea el să ceară ajutor? Aproape împotriva dorinței lui decise că așa trebuia procedat. Habar n-avea câți oameni îi ajutau pe Caro și pe Alex în activitățile lor ilegale, oricare ar fi fost acelea, însă ar fi putut fi oameni periculoși. Deci, avea nevoie de întăriri.

Cu inima îndoită, Wes își lăsă cele două persoane dragi în chioșc și o luă pe drumul pe care venise. Merse cu mare atenție, mai precaut decât la venire. Intră în casă pe ușa din spate – cheia de la ușa respectivă era întotdeauna ascunsă într-un loc sigur, în apropiere. Intră în camera Kaylei, se asigură că panoul din șifonier era închis – în caz că fratele lui sau fosta sa soție s-ar fi decis să se întoarcă, pentru cine știe ce motiv. Nu voia ca ei să-și dea seama că i-a descoperit.

Apoi chemă poliția, se îmbracă gros și coborî în golfulețul unde-și ținea o mică ambarcațiune. Era o barcă de pescuit, echipată însă cu un motor puternic. Intenționa să urmărească de la distanță procedurile și să intervină în cazul în care era nevoie de ajutorul lui. Presimțea însă că avea să urmeze o așteptare lungă – orice ar fi avut Alex de gând să facă, mai mult ca sigur avea să se desfășoare la adăpostul întunericului. Se așază și încercă să nu se gândească la Kayla sau la Nell.

Kayla simți cum își revenea, însă încercă să se țină departe de starea de conștiență. Instinctiv știa că odată trează rănile aveau să o doară, așa că încercă să rămână inconștientă cât mai mult posibil. Auzi însă o voce strigând-o și cedă.

– Mmmm. Mmmmmhmmmm!

Pleoapele îi flutură și deschise ochii. Îi închise imediat, simțind cum o durere ascuțită îi despică țeasta.

– Au! murmură ea. Chestia pe care stătea se legăna. Simți cum i se ridică stomacul în gât. Cu ochii închiși, ascultă zgomotele din jur și-și dădu seama că auzea valuri care se izbeau de o carenă – deci era pe un vas. Înghiți în sec, hotărâtă să scape de greață, apoi trase adânc aer în piept și încercă să deschidă din nou ochii.

De data asta durerea n-o mai lovi cu la fel de multă forță. Reuși s-o suporte îndeajuns de mult pentru a vedea cine făcea zgomot lângă ea. Era lumină, una foarte slabă, astfel că putu să-și dea seama că se afla pe podeaua de lemn a unei cabine mici. Fără să-și miște prea mult capul aruncă o privire în jur și o văzu pe Nell. Fetița era sprijinită de un perete, cu mâinile la spate și cu un căluș în gură.

– Oh, scumpa mea, ce ți-au făcut?! Kayla se chinui să se ridice în fund, ignorând cele o mie de ciocane care începură să bată pe o nicovală undeva în creierul ei. Se târî mai aproape de Nell. Fetița plângea, lacrimi mari i se prelingeau pe obraji, nasul îi era parțial înfundat și fața roșie. Kayla văzu că trebuia să-i scoată repede călușul, altfel Nell ar fi putut fi în pericol să se sufocă. Fetița părea pe cale să fie cuprinsă de panică, lucru care i-ar fi putut fi fatal. Kayla se apucă să o calmeze cât putea de repede, vorbindu-i în șoaptă în caz că atacatorii lor ar fi fost prin preajmă. Te rog, Nell, nu plânge. Acum m-am trezit și o să te ajut, îți promit. Însă trebuie să mai fii curajoasă puțin. O să-ți scot chestia asta de la gură, însă o să dureze puțin, pentru că am mâinile

legate la spate. Și alte tale sunt la fel? Nell dădu din cap. Bine, dar te rog, nu mai plânge, înțelege? Așa, foarte bine, micuțo. Dacă te oprești din plâns o să mă poți ajuta și tu pe mine, și împreună o să rezolvăm treaba mult mai repede, vezi? Ușurată, observă că suspinele lui Nell deveniseră mai rare. Fetița dădu din nou din cap, arătându-i că a înțeles. Bine, uite cum o să facem. Eu o să mă întorc, iar pe tine te rog să te lungești în spatele meu, cu ceafa la mâinile mele, pentru a putea desface nodul. Crezi că poți face asta?

– Uh-hmmmm.

– Bine. Eu am doar încheieturile legate, deci îmi pot folosi degetele. Hai să încercăm, bine?

Târându-se pe fund, Kayla se întoarce și o auzi și pe Nell făcând la fel. Își întinse degetele cât mai mult posibil și nu după multă vreme putu să simtă cu ele părul lui Nell.

– Minunat, Nell, aproape că am reușit. Îți ating creștetul capului. Poți să te apropii încă puțin, iubito?

Nell se trase și mai aproape și Kayla reuși în sfârșit să atingă călușul și să simtă nodul acestuia. Îi luă câteva minute până-l desfăcu – fusese legat strâns. În timpul acesta continuu o încurajă pe Nell, încercând să o oprească din a intra în panică.

– S-a mai desfăcut acum, simt asta. Aproape c-am reușit... Aproape... Da! În sfârșit nodul se desfăcu și ea putu da jos călușul. Întoarce capul și o văzu pe Nell respirând adânc, apoi izbucnind din nou în plâns. Ssssttt, stai liniștită, încercă ea s-o liniștească. Ești bine. Continuă să respiri adânc, asta e.

– Oh, Kayla, nu p-p-puteam să respir, suspină Nell, punându-și capul pe umărul ei. Dormeam și când m-am trezit aveam asta legată la gură.

– Sună oribil, însă acum a trecut și dacă reușim să nu facem prea mult zgomot să sperăm că n-o să se întoarcă

oamenii aceia răi să ne pună din nou căluș. Bine că m-am trezit la timp, nu-i așa?

– D-d-da. Am c-c-crezut că ai murit, însă unchiul Alex mi-a promis că mami n-o să te mai lovească.

– Unchiul Alex? E și el aici? Nell dădu din cap. Înțeleg.

Kayla rumegă această informație câteva secunde. Se întrebă dacă Wes știa că fratele lui este implicat în activități ilegale. Nu prea credea așa ceva. Poate că avea unele suspiciuni în acest sens – cel puțin așa reieșea din ostilitatea pe care o simțise între cei doi frați.

Se întoarse din nou la Nell.

– Știi, am capul foarte tare. O mică pocnitură în ceafă n-o să mă doboare. *Chiar dacă acum mă simt doborâtă*, adăugă Kayla în gând. Uite cum facem, dacă stăm spate în spate, ar trebui să reușim să desfacem și legăturile de la mâini. Ce zici? Vrei să încerci tu prima?

– Oh, da. Hai să vedem.

Zece minute mai târziu erau amândouă libere și Kayla o luă în brațe pe Nell și o strânse la piept până copila se opri din plâns. Apoi se așeză lângă ea.

– Ascultă-mă. Acum trebuie să fim istețe, Nell. Nu vrem să știe nimeni că suntem libere, așa că dacă auzi că vine cineva, pune-ți mâinile înapoi la spate. Înfășoară-ți frânghia pe mână, să parcă că ești încă legată. Înțelegi ce vreau să spun?

– Da, pot să fac asta. Mă pricep la prefăcătorii. Ochii micuței păreau imenși pe fețișoara ei și Kayla simți că se topește de dragul ei. *Oh, Doamne, se rugă ea, nu lăsa să se întâmple ceva rău cu ea. E atât de micuță, Te rog, ai grijă de ea!* Ar fi vrut să știe ce aveau de când cei care le țineau captive. În mod sigur Caroline n-ar fi putut să-i facă rău propriului copil, nu-i așa? Numai Kayla era într-adevăr în pericol.

– Bine. O să-ți leg călușul în jurul gâtului, ca să pară că ai reușit să-l scuipi singură, așa n-o să intre la idei.

Nu multă vreme după aceea cineva coborî treptele și aprinse o lampă deasupra lor. Kayla și Nell clipiră și se strânseră una în cealaltă, cu mâinile la spate.

– Deci te-ai trezit în sfârșit. Ei bine, slavă Domnului, măcar pentru asta. Era Alex, cu o încruntătură aproape la fel cu cea a fratelui său pe față. O vreme am crezut că femeia aia proastă te-a omorât. ,

– Nu, nu încă, deși probabil că a sperat să o facă. Kayla îl privi cu insolență. Însă aproape că ți-ai omorât nepoata; aici de față. Zău așa, să pui căluș unui copil e o chestie foarte periculoasă. Aproape că s-a sufocat, să știi.

– Căluș? Eu nu i-am pus niciun căluș.

– Ei bine, cineva i-a pus. Am reușit să i-l dau jos în ultimul moment. Uite, acolo e. Kayla dădu din cap spre eșarfa de un roz țipător înfășurată în jurul gâtului lui Nell.

Alex încleștă pumnii și păru și mai furios, dacă era posibil așa ceva.

– Jur pe Dumnezeuul meu c-o să-i frâng gâtul. Dintre toate ideile idioate, stupide... Rămase fără cuvinte.

Nell începu din nou să plângă.

– Nu, unchiule Alex, te r-rrog n-o omorî pe Kayla. O i-i iubesc.

– Cum? Oh, nu, prințeso, n-o să-i fac niciun rău Kaylei. Vorbeam despre altcineva, și era doar o figură de stil. Promit.

Vasul se cutremură, părând că se oprește brusc și la puțină vreme se lovi de ceva. Kayla își ținu respirația, întrebându-se dacă au ajuns la destinație, însă Alex se lăsă pe vine în fața nepoatei lui și spuse:

– Poți să mai stai aici încă puțin? Trebuie să stai aici cât termin eu niște treburi, apoi îți promit că o să te duc înapoi acasă.

Nell dădu din cap.

– Și pe Kayla?

Alex se ridică în picioare, se uită la Kayla. Nehotărârea i se citea pe față.

– Bineînțeles, prințeso, spuse el într-un final. O să fac tot ce pot. Părea obosit și epuizat și Kaylei aproape că-i părea rău pentru el. Aproape, însă nu chiar. Într-o oarecare măsură toate astea erau din vina lui și în mod evident nu se ocupa cu chestii cinstite.

Se întoarse și urcă scara ce ducea spre punte, dispărând prin chepeng. Era liniște, nu se auzeau decât valurile care mângâiau chila navei. Kayla încă mai simțea mișcarea vasului, însă încerca să o ignore. Nu voia să i se facă din nou rău, durerea îi era de ajuns. Se întreba cât de departe de țarm erau și dacă era oare posibil să înoate înapoi. Decise că ar fi fost prea riscant câtă vreme ar fi trebuit să o care și pe Nell.

Se întreba ce-ar mai fi putut face, când pe punte începu agitația.

Auziră pe cineva spunând ceva printr-o portavoce, apoi strigăte și zgomote de pași fugind în toate direcțiile. Tipătul unei femei – Caroline? – amestecat cu tonul mai gros al mai multor voci de bărbat. Ce se întâmpla? Venise cineva să le salveze? Kayla simți un mugur de speranță înfiripându-i-se în inimă, apoi își dădu seama că oricine ar fi fost, n-avea de unde să știe că sunt și ele la bord. Era destul de sigură că cineva oprise vasul pentru alte motive.

Kayla tocmai se hotărâse să încerce să-și facă prezența cunoscută, când se auzi cineva coborând scările în goană. De data asta era Caroline, care intră val-vârtej și o apucă pe Nell cu o singură mișcare. Înainte ca Kayla să aibă timp să clipească, femeia era la jumătatea scărilor, cu copila zbatându-se și țipând în brațe. Kayla rămase ca paralizată, urmărind-o pe Caroline dispărând prin luminator.

– Rahat! Oare ce are de gând nebuna asta acum? Kayla trebuia să afle. În sfârșit picioarele ei îndărătnice o ascultară

și reuși să se ridice. Urcă cu grijă treptele scării și aruncă o privire pe punte, unde o scenă ciudată se petrecea în lumina reflectoarelor a două nave ale poliției sau ale Pazei de Coastă. Kayla își puse mâna la ochi pentru a putea vedea mai bine.

– Știu că fostul meu soț a pus toate astea la cale, tipă Caroline ținând-o pe Nell cu forța dată de disperare. Spuneți-i că dacă nu vă ordonă să vă retrageți o s-o arunc pe scumpa lui fiică în mare, și n-o s-o mai vadă niciodată.

– Caroline, pentru numele lui Dumnezeu, ce te-a apucat? Alex veni în fugă pe punte, și mai încruntat.

– Nu te apropia mai mult, Alex, sau te omor. Caroline scoase un cuțit de undeva și începu să-l fluture în față. Nell tipă, apoi rămase nemișcată. Kayla se gândi că biata copilă era în stare de șoc după câte trebuise să îndure. Și ea se simțea destul de zdruncinată, așa că doar Dumnezeu știa cât de afectată putea fi o fetiță de doar șapte ani.

Alex se holbă neîncrezător la cuțit. Era lung și ascuțit, o armă letală.

– De unde dracu' ai asta? Clătină din cap. Caro, fi rezonabilă, încercă el, vorbind pe un ton mai calm. Haide, draga mea, nu face vreo prostie. E fiica ta, vorbim despre fiica ta. Știi că o să regreti asta.

– Singurul lucru pe care-l regret e că nu i-am făcut rău lui Wes atunci când am avut șansa. Aș fi putut să-l omor în somn de atâtea ori, sau să dau foc scumpei lui case, însă n-am făcut-o. Am fost o proastă! şuieră Caroline. Wes! urlă ea. Ești acolo?

– Da, Caroline, sunt aici, se auzi o voce de peste apă, dincolo de reflectoare.

– Ha! Știam eu. N-ai putut să stai deoparte, nu-i așa? Ei bine, de data asta, eu voi avea ultimul cuvânt. Blestematul ăla de judecător nu mai poate ajuta acum. Se apropie de balustradă și Kayla se pregăti să traverseze puntea în fugă.

Dacă nebuna aceea avea să-și arunce propria fiică peste bord, Kayla avea să se arunce după ea. Trebuia să salveze copilul lui Wes. Pur și simplu trebuia. Asta dacă nu ajungea Wes primul – era sigură că și el s-ar fi aruncat.

Pentru o lungă perioadă de timp toți se uitară unii la ceilalți, cântărindu-și opțiunile. Era o înfruntare statică, nimeni nu putea ieși învingător fără ca Nell să fie rănită. Kayla își dădu seama că de fapt Caroline era clar sub influența unor substanțe psihotrope. Avea o privire sălbatică, de om drogat și nu mai era în deplinătatea capacităților mintale. Asta o făcea foarte periculoasă, bineînțeles, și total impredictibilă.

Însă nu se putea uita în toate direcțiile în același timp.

Kayla observă că Alex aruncă o privire în direcția din care se auzise vocea fratelui său și apoi de-a lungul balustradei. Uitându-se și ea în aceeași direcție, observă o umbră care se ridica pe punte. Wes, slavă Domnului! Alex făcu o mișcare bruscă, probabil pentru a-i distrage atenția Carolinei. Apoi se opri, fără să scape din ochi cuțitul ascuțit din mână acesteia. Se mai uită o dată în jur și probabil că apucă să o vadă și pe Kayla, înainte ca aceasta să se lase în jos, însă nu spuse nimic. În schimb făcu un semn aproape imperceptibil cu capul în direcția Carolinei, și Kayla îi răspunse la fel. Avea de gând să încerce ceva, și ea avea să fie gata să-i sară în ajutor. La fel și Wes, care se ghemuise în spatele unei grămezi de cutii și lăzi îngrămădite pe punte.

– Le spui să se retragă, Wes? țipă Caroline spre beznă ce-i înconjură, cu vocea deja tremurătoare.

Niciun răspuns. Evident, nu-i putea răspunde, s-ar fi dat de gol. Kayla se întrebă dacă nu cumva Caroline bănuia ceva, însă următoarele ei cuvinte îi dovediră că nu.

– Wes? Oh, înțeleg, acum îți muști buzele. Cu un hohot isteric, Caroline se apropie și mai mult de balustrada navei. Kayla se gândi oripilată că mama lui Nell avea să-și arunce

copilul îngrozit în apă indiferent de ce avea să se întâmple și trebui să-și înăbușe un strigăt de spaimă.

Sincronizându-se perfect, Alex și Wes trecură la acțiune în acel moment. Veniră în viteză, fiecare din altă direcție.

– Caro! strigară amândoi. Ea se întoarse spre Wes mai întâi, astfel că Alex profită de această șansă și își smulse nepoata din strânsoarea lui Caroline, apoi sări într-o parte când Caroline își dădu seama ce vrea să facă și încercă să-l atace cu cuțitul. Îi tăie brațul, însă el scoase un geamăt și continuă să alerge spre balustradă, cu copilul încă în brațe. Apoi sări în apă, fără să-i dea drumul.

Kayla îl văzu ieșind la suprafață la doar câțiva metri și înotând spre beznă cu o mână, cu cealaltă ținând-o pe Nell. Înțelese că înota spre nava Pazei de Coastă și răsuflă ușurată. Nell era în siguranță.

Între timp Caroline încercă să înfigă cuțitul în Wes, care din nefericire nu reușise încă să o prindă. Femeia țipa din toți răsunetii, înjurând și blestemând, soarta în general și pe Wes în mod special. Cei doi începură să țină într-un dans macabru, Wes încercând să se țină în afara razei de acțiune a cuțitului, în timp ce acesta cobora iar și iar, strălucind, mânuit de Caroline. Părea să nu existe vreo modalitate prin care ea să fie prinsă fără să rănească pe cineva. Femeia părea cuprinsă de o nebunie ucigașă. Părea un duh rău, una cu arma pe care-o mânua. Kayla simți cum începe să fiarbă de furie împotriva acestei femei care părea pe cale de a-l răni serios pe bărbatul iubit de ea. Era o furie atât de pură, atât de fierbinte, atât de copleșitoare, cum nu mai simțise niciodată. Nu era decât o cale de a se elibera. Acționează fără să gândească prea mult.

Ieși pe chepeng și fugi spre Caroline, aruncându-se asupra femeii din spate și lovind-o cu pumnii.

– Taci! Pentru numele lui Dumnezeu, tacă-ți gura!

– Kayla, nu! auzi ea vag vocea lui Wes, însă era prea

furioasă pentru a se putea opri. Uită de cuțit, uită că de fapt Caroline era mult mai mare decât ea, și, cel mai important, uită că erau pe o barcă. Puntea se înclină dintr-odată și cei trei alunecară într-o parte. Kayla își pierdu echilibrul și se agăță de Caroline, însă era prea târziu.

Căzură toți grămadă pe punte și Kayla se rostogoli repede departe de femeia cu cuțitul, încercând să vadă dacă nu cumva Wes fusese rănit. Se îndepărtase și el, însă nu mai era nevoie. Caroline scoase un gălgâit și rămase nemișcată. Ochii i se holbau la cer, însă nu mai clipea. Kayla se uită în jos și văzu o pată roșie care se întindea rapid pe puntea de un alb strălucitor. Caroline căzuse în propriul cuțit.

– Oh, Doamne, ce-am făcut?! Amorțită din cauza șocului, Kayla rămase nemișcată, uitându-se la expresia de surprindere de pe fața lui Caroline. Nu se putea mișca. Încă o dată auzi cuvintele țigăncii – „Văd apă, și durere, și o pată roșie care se întinde pe alb...” Avusese dreptate. Kayla încercă să-și amintească și restul cuvintelor ei, însă efortul se dovedi prea mare.

– Kayla? Ești teafără? Wes se târî până la ea și îi puse o mână pe umăr, scuturând-o ușor. Ea reuși să dea din cap, însă închise ochii. Nu putea suporta să-l privească. Sigur era foarte furios pe ea, că nu-l ascultase. Și acum mai cauzase și moartea lui Caroline. Kayla, trebuie să mă duc să văd ce face Nell, însă o să mă întorc, bine? Tu rămâi aici.

Ea dădu din nou din cap și el plecă. La scurtă vreme după aceea auzi voci și cineva o ajută să se ridice, însă nu băgă în seamă pe nimeni. Cineva îi puse o pătură peste umeri. Și apoi începu să plângă. Trupul îi era scuturat de suspine puternice, imposibil de controlat.

– Haideți, domnișoară, liniștiți-vă, s-a terminat. Totul o să fie bine. Fetița o să fie bine, și la fel și dumneavoastră. Haideți, liniștiți-vă. Vocea amabilă continuă să-i vorbească,

însă Kayla n-o băgă în seamă. Cum ar fi putut să fie ceva bine? După ce făcuse Caroline, Wes n-avea să mai vrea să se căsătorească niciodată. Și Nell avea s-o urască pentru că a cauzat moartea mamei sale. Kayla ar putea fi trimisă în judecată pentru omor din culpă. Acum nu mai avea niciun viitor. Absolut niciunul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

– Tată? Tată, nu mă părăsi încă.

Jago deschise mai întâi un ochi, apoi pe celălalt. Reuși după câțeva vreme să se concentreze îndeajuns de mult pentru a-l zări pe tânărul ce stătea pe un scaun lângă patul lui.

– Apă! croncăni el, cu o voce răgușită. Nici nu era de mirare, se gândi el, câtă vreme își simțea gâtul de parcă ar fi fost zgâriat cu unghiile, dureros și pârjolit.

– Uite, dă-mi voie să te ajut.

Jago își simți capul ridicat și buzele lipite de o cupă. Bău jumătate din conținutul acesteia, simțind răcoarea binefăcătoare a lichidului, chiar dacă înghițitul se dovedi un proces dureros. Clipi și se uită din nou la Wesley.

– N-ar trebui să stai aici. Poate e molipsitor.

Wesley clătină din cap.

– Nu, doctorul a zis că ți-ai făcut-o cu mâna ta, când ai ieșit cu barca în noaptea aceea rece. Ce-a fost în capul tău? Ar fi trebuit să-i lași pe ceilalți. Acum ai făcut bronșită, poate chiar congestie pulmonară.

Wesley știa cu ce se ocupau Jago și ceilalți, însă învățase să se facă că nu vede de pe vremea când Jago îi spusese că activitățile sale clandestine îi ajutau pe cei mai săraci membri ai comunității. Băiatul crescuse și se transformase într-un stăpân grijuliu, însă uneori eforturile sale nu erau suficiente. Contrabanda era încă un rău necesar.

– Încă nu sunt bătrân, protestă Jago. Au nevoie de mine. Să supraveghez lucrurile.

– Ești tot timpul bolnav. Mi-a spus mătușa Sophie. Wesley se ridică brusc în picioare și începu să se plimbe pe lângă pat. Aseară am crezut că mori.

Jago simți îngrijorarea din tonul vocii fiului său și grija arătată de acesta îi încălzi sufletul. El și Sophie aveau încă doi fii acum, însă acesta era special, chiar dacă nu-i arătaseră niciodată pe față mai multă afecțiune. Se încruntă de parcă și-ar fi amintit ceva, apoi se întoarse și-l privi cu surprindere pe Wesley.

– Cum mi-ai spus mai devreme?

Wesley se opri și se aruncă din nou în scaun.

– Tată, spuse el, aruncându-i lui Jago o privire provocatoare. Ți-am spus „tată”. Când văzu că Jago nu răspunde, adăugă cu aroganță. Ei bine, nu sunt orb, să știi. M-am văzut și eu în oglindă.

Jago nu se putu abține să nu zâmbească, însă redeveni repede serios.

– Ți-am spus că bunicul tău, Sir Philip Marcombe, a fost și tatăl meu, spuse el, însă Wesley îl privi neîncrezător.

– I-am văzut portretul, și am văzut și portretele altora. Niciunul din familia asta n-a fost atât de brunet. Doar tu. Am crezut că dacă simți că ești pe moarte, îmi spui până la urmă adevărul.

Jago închise ochii și trase aer în piept.

– Nu mai spune că sunt pe moarte, pentru că nu sunt.

Deschise ochii și se uită la Wesley. Și aș recunoaște bucuros care-i adevărul, câtă vreme rămâne totul între noi.

– Dar de ce atâtea secrete? Ți e rușine cu mine? Dacă și tu ești copil din flori, de ce-ți pasă? Acum că fusese asigurat că Jago nu mai era în pericol să moară, Wesley părea a fi dispus să dea frâu liber mâniei.

– Haide, băiete, nu te-am învățat eu să-ți folosești mintea? Gândește-te! Ce s-ar întâmpla dacă aș fi spus tuturor adevărul? Tu ai fi pierdut Marcombe Hall în favoarea nemernicului de Henry și nu n-ai fi fost decât fiul unui hagi.

– Nu mi-ar fi păsat. Eu oricum n-aș fi știut că pierd ceva. Wesley era încă furios.

– Ah, dar uiți un lucru. Mama ta ar fi fost catalogată drept târfă, chiar dacă n-ar mai fi trăit. Ți-ar fi plăcut asta? Wesley păru să vrea să spună ceva, însă Jago ridică o mână. Nu, nu merita așa ceva. Și o să-ți spun și de ce.

În ciuda durerii de gât pe care o simțea, îi spuse lui Wesley adevărul despre mama sa și despre bărbatul ei care nu se prea purtase frumos cu ea. Băiatul avea aproape optsprezece ani, era îndeajuns de mare pentru a afla despre crima care avusese loc aici, chiar dacă Jago își dădu seama că aceste noutăți îl șocară. Când termină de povestit, se lăsă pe perne și-și trase răsuflarea.

– Acum înțelegi? N-aș fi putut să-l las pe fratele meu să câștige, nici chiar de dincolo de moarte. Dacă te recunoșteam ca fiind al meu, ar fi fost un fel de victorie a lui John. Își puse mâna pe brațul lui Wesley. Însă tu nu trebuie să crezi că mi-a fost vreodată rușine să te recunosc drept fiul meu. Și dacă ar fi fost vreodată necesar, aș fi făcut-o.

Wesley dădu din cap și-și puse mâna peste cea a lui Jago, strângând-o cu putere.

– Înțeleg, tată. Mulțumesc că mi-ai spus.

– Am vrut mereu să-ți spun, dar m-am gândit să mai

aștept. Acum înțeleg că n-am făcut bine.

– Nu, tu ai dreptate aproape întotdeauna. Wesley zâmbi. Ai face bine să ai dreptate și cu privire la însănătoșire, pentru că nu te las să mă părăsești, deocamdată, auzi?

– Nu te teme, fiule. O să mai stau o vreme cu tine.

* * * * *

Rezerva era cufundată în semiîntuneric când Kayla se trezi. Presupuse că era târziu în noapte. Își simțea capul parcă plin de lână, însă măcar durerea o mai lăsase. Probabil îi dăduseră un somnifer, sau niște analgezice puternice. Poate că așa era mai bine. Mare parte din șocul inițial se dusesse și acum putea gândi din nou rațional. Știa că tehnic vorbind nu era responsabilă pentru moartea lui Caroline, femeia și-o făcuse cu mâna ei și fusese un accident, însă chiar și așa se simțea groaznic pentru toată tărășenia. Ar fi trebuit să lase totul în seama profesioniștilor, sau a lui Wes, care ar fi știut cum să se ocupe de Caroline. În loc de asta ea se lăsase pradă furiei și atacul ei acționase ca un catalizator al dezastrului. Oare avea Nell s-o ierte vreodată pentru că provocase moartea mamei ei?

Oftă și-și întoarse capul pe pernă. Privirea ei întâlni o pereche de ochi foarte albaștri și inima i se opri pentru o clipă, însă văzu că nu era nici Wes și nici Jago. Era Alex.

– Ssst, șopti el. E cineva de pază în fața ușii.

– Cum? De ce? Se întrebă pentru o clipă dacă nu cumva avea totuși să fie acuzată de ucidere din culpă, apoi Alex o lămurii.

Îi zâmbi slab.

– Eu sunt reținut, îți amintești? Ne-au scos până la urmă din apă, pe mine și pe Nell, însă din cauza răni de cuțit de la umăr a trebuit să mă aducă mai întâi aici înainte de a mă

duce la pușcărie. Presupun că doar paturile astea două au fost libere în seara asta, altfel nu m-ar fi pus niciodată lângă tine, sunt sigur.

– Ce făceai acolo, Alex? Droguri? Contrabandă?

– Da. Oftă și se uită la tavan. Nu știu cum am putut să fiu atât de idiot, însă cineva m-a convins că sunt bani care se fac ușor. Un prieten de-al lui Caro, care a făcut lucrurile să pară simple ca o joacă de copii. Ea îl mai ajutase și înainte și nu fuseseră prinși. Mi-au spus că tot ce trebuie să fac este să ies în larg cu iahtul meu, să mă întâlnesc cu o altă ambarcațiune și să le dau marfa pe care o promisem cu câteva zile înainte. Apoi totul avea să se rezolve și eu urma să-mi primesc partea. O joacă de copii. Iar eu aveam nevoie disperată de bani, trebuia să-mi plătesc niște datorii. Caro și cu mine ne întinsesem mai mult decât ne era plapuma, trăisem prea mult pe picior mare, cheltuisem mai mulți bani decât ne permiteam.

– Ei bine, probabil c-ați fi reușit dacă n-ar fi fost Wes. Cred că el a venit după mine prin ușa secretă și v-a auzit, pe tine și pe Caroline.

– O ușă secretă? Deci așa intra și ieșea ea.... M-am tot întrebat...

– Nu știai de asta?

– Nu. N-am venit niciodată cu ea noaptea. Știu că uneori mai mergea la conac, însă am crezut că stătea pe-afară, sau ceva de genul ăsta. Nu era întotdeauna foarte... rațională.

– Adică era cu capul?

Îi aruncă un zâmbet trist.

– Da, de cele mai multe ori nu era în toate mințile. Și era din ce în ce mai rău. Cred că deja începuse să ia droguri mai serioase, nu doar antidepresive, însă eu n-am luat decât un pic de cocaină. Ridică din umeri. Mai mult, nu. Și n-am luat decât o dată. Clătină din cap. Deci a găsit ușa secretă, ha? Să

fiu al dracului! Wes și cu mine am căutat pasajul ăsta o grămadă când eram copii. Nu l-am găsit niciodată.

– E în spatele șifonierului din camera mea, mă rog, din fosta cameră a lui Caroline.

– Așa se explică. Am crezut că mai are încă o cheie de la conac. De fapt, așa mi-a și spus, că mai are o cheie. Își frecă obrazii, de parcă noile informații ar fi fost prea greu de digerat.

– Norocul meu a fost că Wes s-a dus după ajutor în loc să încerce să ne salveze de unul singur, așa cum am făcut eu. Kayla îi aruncă o privire întrebătoare. Ești furios pe Wes că s-a dus să cheme poliția sau Paza de Coastă, sau ce-or mai fi fost acolo?

– La naiba, nu! Și eu aș fi făcut același lucru. El nu se gândea decât la Nell și la tine, sunt sigur. De obicei nu prea-i pasă cu ce mă ocup eu. Cea mai mare greșeală a mea a fost să mă încurc cu Caro. Vroiam doar să mă răzbun cumva pe Wes, credeam c-o să-l deranjeze asta, iar ea poate să fie... hm... destul de ațâțătoare, atunci când vrea. Cred că m-am simțit flatat că mă preferă pe mine în locul fratelui meu. Ha! Ce dobitoc am fost. Mă tem că o vreme m-a prins în mreje și nu mi-am dat seama de partea ei urâtă decât atunci când era prea târziu.

– Tu nu i-ai face niciodată vreun rău lui Nell, nu-i așa?

– Nici gând! O iubesc foarte mult și niciodată nu mi-a trecut prin cap că mama ei ar putea să se poarte așa cu ea. N-am crezut o iotă din poveștile lui Wes, însă acum cred că ar fi trebuit să-l ascult.

– Da, a fost foarte ciudat. Mă întreb de ce e așa, oare.

– Din gelozie, pur și simplu. Caro nu putea suporta să nu fie centrul atenției. Fusese centrul universului lui Wes, însă când a venit Nell pe lume, a trebuit să împartă cu ea afecțiunea lui. Iar ei nu-i plăcea să împartă. N-o făcuse niciodată. A fost singură la părinți, răsfățată și așa mai

departe. Și, bineînțeles, drogurile au jucat și ele un rol important. Cu siguranță era drogată cu ceva în seara asta. I-am văzut ochii. Nell e mai bine și este cu Wes, sunt sigur de asta. Se întoarce din nou spre ea. V-aș fi dus pe amândouă înapoi, să știi. Mai ales după treaba cu călușul. N-aș fi navigat niciodată până în Franța, n-aș fi făcut nimic din ce-mi cerea Caro. Mă crezi?

– Da. Kayla închise ochii. Se simțea complet lipsită de energie. Și acum ce se va întâmpla cu tine?

– Oh, mă aștept să intru la închisoare. Dar asta merit, așa că nu mă plâng.

Kayla zâmbi.

– E o atitudine neobișnuită. Cei mai mulți infractori n-ar fi de acord cu tine.

– Nu, bănuiesc că nu. Cred că m-am maturizat în sfârșit și acum o să-mi îndur pedeapsa și apoi am s-o iau de la capăt. Poți să fii al dracului de sigură că n-o să mai fac niciodată o prostie ca asta!

– Mă bucur s-aud asta. Acum hai să dormim puțin, Alex. Simt cum începe să mă doară iar capul. Promit c-o să vin să te vizitez, dacă pot.

– Mulțumesc. Atunci, somn ușor.

Când Kayla se trezi în dimineața următoare, Alex nu mai era în rezervă. Dispăruse și gardianul de afară. Era bucuroasă totuși că avuseseră conversația aceea nocturnă. O ajutase să-l vadă într-o lumină nouă. Și în ciuda a tot ce se întâmplase, avea presimțirea că el avea să fie bine, indiferent ce sentință va avea de înfruntat.

Îl întrebă pe doctor cum se simțea Nell și primi asigurări că fetița avea să fie bine.

– A fost în stare de șoc, însă copiii sunt foarte rezistenți, să știți. Acum e cu tatăl ei.

– Bine. În cazul ăsta n-o să-i deranjez.

Așteptă toată dimineața, însă Wes nu veni să o vadă și dispoziția ei se înrăutăți și mai mult. Poate nu mai suporta să fie lângă ea după tot ce se întâmplase. Gândul acesta o aruncă într-o depresie fără fund. După un ultim control fu externată în după-amiaza aceea și luă un taxi până la Marcombe Hall. Acolo o aștepta o Annie foarte agitată. Îi luă ceva vreme să o calmeze și să-i explice tot ce se întâmplase.

– Oh, Doamne, cum s-a ajuns la așa ceva!?! se văicări Annie. Am știut dintotdeauna că exista o rivalitate între frați, însă nu în halul ăsta. Și Caroline, aia! Oh, biata, biata de Nell!

Într-un final Kayla spuse că o doare capul și se retrase în camera ei, incapabilă să mai suporte plânsete și văicăreli. Era încă acolo când, spre seară, se întoarse Wes de la spital. Ciocăni la ușă și intră în vârful picioarelor când ea spuse:

– Intră!

– Kayla, cum te simți? Se așeză pe marginea patului. Ei i se păru că e palid și tras la față, ceva firesc, având în vedere împrejurările. Kayla ar fi vrut să-l tragă spre ea, să-l alinte, însă se abținu. Nu era foarte sigură ce credea el despre rolul ei în toată această dramă.

– Sunt bine, mulțumesc. Mă doare puțin capul, însă doctorul mi-a spus că probabil o să mă mai doară câteva zile, apoi durerea o să dispară. Își feri privirea. Nell e bine?

– Da, slavă Domnului! E încă un pic șocată, însă o țin sedată în majoritatea timpului și de câte ori se trezește pare să fie mai bine. Își trecu o mână prin păr, cu un gest obosit.

– Mă bucur. Îmi pare rău că a avut de suferit, însă a fost un accident, jur!

– Oh, n-a fost vina ta. Sunt sigură că Nell o să înțeleagă. Va dura ceva până când va fi împăcată de tot cu toată situația asta. Și eu la fel. Când te gândești că Alex, fratele meu... Ar

fi trebuit să-mi ceară ajutorul, nu-mi vine să cred că n-a făcut-o. Deși, ca să fiu corect, i-am spus că l-am salvat pentru ultima oară.

Kayla își dorea cu disperare să-l ia în brațe și să-l strângă tare, însă el stătea nemișcat pe marginea patului, cu privirea pierdută. Tăcerea se întinse între ei.

– Poate-ar fi mai bine să dormi puțin, sugerează ea, iar el dădu din cap și se ridică, parc-ar fi fost în transă.

– Da, trebuie să recunosc că-s cam obosit. O să vorbim mai târziu. Și fără să se mai uite înapoi ieși din cameră. Nu prin ușa ce-i despărțea camera de a lui, ci prin cea ce dădea în hol. Kayla luă acest gest ca un sfârșit al intimității lor și imediat ce ușa se închise în spatele lui se strânse într-un ghem de durere și dădu frâu liber lacrimilor. Cât plânsese până la urmă, habar n-avea.

Wes se clătină spre camera lui, prea epuizat pentru a mai gândi cum trebuie. Fusesse treaz toată ziua și toată noaptea, își veghease fiica până când fusesse sigur că avea să se facă bine, și oboseala începea să-și spună cuvântul. Se simțea complet sec, atât fizic, cât și mental.

În vreme ce se dezbrăca și se prăbușea în pat simți că parcă mai era ceva, o chestie care avea legătură cu Kayla. Însă era prea obosit pentru a se mai gândi la ceva în momentul acela, prea obosit pentru a mai face altceva decât să se cufunde în neantul binecuvântat al somnului.

Când se trezi în sfârșit a doua zi Kayla plecase, își luase totul și dispăruse. Își aminti atunci că asta îi stătuse pe creier. Ar fi trebuit să stea cu Kayla, să doarmă în patul ei sau măcar să o ia în patul lui, însă era atât de obișnuit să se ducă la el în cameră, singur, încât în amețeala aceea care îl cuprinsese nu se mai gândise la altceva. Și acum, din câte se părea, era prea târziu.

– Unde s-a dus Kayla? o întrebă el pe Annie care plângea în tăcere, făcându-și de lucru prin bucătărie, ca întotdeauna, însă nu cu viteza ei obișnuită.

– La Londra. A spus că nu vrea să mai deranjeze și ea în această perioadă tristă. Annie se întoarce și îl privea îndurerată. Am încercat s-o fac să rămână, zău așa, însă era foarte hotărâtă. A spus că e mai bine să plece, că Nell are s-o urască pentru că a cauzat moartea mamei sale și... oh, nu știu ce altceva a mai zis. N-am putut să mă înțeleg cu ea.

– Înțeleg. Strângând puternic din dinți, Wes se întoarce la birou. Lucrurile mai importante mai întâi. Cel mai important lucru era să meargă să-și viziteze fiica, apoi avea să se gândească și la Kayla.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Tabăra ȣiganilor era așezată într-o poiană mică, lângă un izvor. Căruțele erau așezate în semicerc, într-o poziție defensivă. Jago se apropie călare și oftă ușurat. Se chinuia de săptămâni întregi să-i găsească și era foarte obosit. Lumina celor câteva focuri de tabără strălucea de departe și aerul nopți aducea până la el frânturi de cântece.

Totuși nu venise să se distreze, și imediat ce ajunse în tabără își croi drum până la cea mai veche dintre căruțe, fără să schimbe vreo vorbă cu cineva. Chiar dacă era cea mai veche, pictată în culori vesele și cu lemnul sculptat, era fără îndoială cea mai bună dintre căruțe. Și adăpostea femeia pe care venise să o vadă.

Ea-l aștepta pe podișca din spate, așezată pe mica treaptă de lemn, cu privirea pierdută în depărtare, de parcă ar fi avut tot timpul din lume. Când el se apropie, își ridică scurt privirea și zâmbi.

– Bună, băiete! Te așteptam.

El se aplecă și-i sărută obrazul zbârcit, însă moale și plăcut la atingere.

– Bună, bunico Tess! răspunse el calm, obișnuit cu puterea ei deosebit de mare de a prezice tot felul de lucruri. Știi și de ce am venit? Își legă calul obosit de un arbore din apropiere.

– De data asta, nu, tinere, însă cred c-o să-mi spui acușica. Hai mai întâi și bagă ceva în gură, cred că ești mort de foame.

El zâmbi auzind că i se spune „băiete” și „tinere”. Acum era deja bătrân, însă bunica lui era și mai bătrână, și poate ei îi părea doar un țânc. Dădu din cap și o urmă până lângă un foc mic, nu departe de căruță, unde se așeză pe pământul gol, lângă ea. Farfuria cu mâncare pe care i-o întinse se goli rapid. I-o înapoie cu un zâmbet și o mulțumire. Rămaseră tăcuți amândoi o vreme, o tăcere amicală, iar el o studie cu coada ochiului. Bunica Tess era foarte apropiată de el, îl crescuse ca pe copilul ei de când mama lui murise dându-i viață. Și o iubea. Incredibil de înțeleaptă, moștenise o grămadă de har de la strămoșii ei și el nu făcuse niciodată greșeala de a-i subestima abilitățile. Însă chestiunea în care avea acum nevoie de ajutor era diferită. Încercă să aleagă cuvintele potrivite, însă și asta i se părea greu.

– Am nevoie de ajutorul tău, bunică Tess, spuse el într-un final. Ea dădu din cap de parcă asta ar fi fost de la sine înțeles, și el continuă. E o chestiune ce se referă la viața de apoi, nu la asta. Puterile tale ajung așa departe?

– Depinde, băiete. Se încruntă – în momentul acela fața-i

aducea cu o prună uscată. Nu pot să trezesc morții, dacă pentru asta ai venit, deși aş putea să comunic cu unul sau doi dintre ei. Nici nu pot schimba soarta cuiva odată ce a pornit pe un drum, ci doar pot să-i dau niște avertismente. Ce vrei să fac?

El ezită pentru o clipă. Poate ceea ce cerea el era imposibil, însă merita să încerce.

– Există cineva cu care mi-aș dori să mă reîntâlnesc într-o zi, bunico Tess. O femeie. M-a iubit și ea la rândul ei, însă acum e moartă de mult. Poți să faci cumva....?

Bătrâna țigancă își întoarce încet fața spre foc și se uită adânc în ochii lui. Pentru câțeva vreme rămaseră așa, nemișcați, ea sondându-i mintea. El nu se mișcă, nici măcar nu clipi. Era obișnuit cu modul ei de lucru și-l accepta fără comentarii. Chiar încercă să o ajute concentrându-se asupra privirii ei scrutătoare, așa cum îl învățase ea pe când era doar un copil. Într-un final, îi dădu drumul și oftă adânc.

– Ai acționat fără prea multă înțelepciune, însă ai fost mânat de dragoste și de aceea există speranță. Ai făcut bine, Jago, când ai venit la mine. Cred că te pot ajuta, însă nu va fi ușor, și vor fi și câteva condiții. Ești pregătit să ai răbdare?

– Aș aștepta o eternitate, dacă ar fi nevoie.

Ea râse scurt.

– Ei, s-ar putea să nu dureze chiar atât, însă nu ești departe. Contează cum ți se pare ție. Ești sigur că asta vrei?

– Da. Nu fusese niciodată mai sigur de ceva în viața lui, cu excepția dragostei pe care i-o purtase Elizei. Acum se dusesese și Sophie, iar Wesley și frații lui vitregi crescuseră, erau bărbați în toată firea, care nu mai aveau nevoie de el. Știa că viața lui se apropia de sfârșit și că nu-i mai rămăsese decât asta de făcut.

Bunica Tess îi zâmbi.

– Foarte bine, atunci. Să începem...

– Deci te-ai întors, însă nu pari prea fericită. Să înțeleg că ai vești proaste pentru mine?

– Nu, Jago. Nu, de fapt am vești excelente pentru tine. Am găsit-o, pe Eliza a ta. Până la urmă s-a dovedit a fi în camera lui Wes în toată această vreme, îți vine să crezi? Era singurul loc în care nu m-am gândit să caut.

– Minunat! Și e așa cum ți-am spus? Ai văzut dovada?

– Te referi la sonetul lui Shakespeare? Da, l-am văzut.

– Excelent. Acum mă poți vinde proprietarului portretului Elizei cu un profit enorm și toată lumea va fi fericită. De ce-ai fața asta lungă?

Kayla oftă.

– E o poveste lungă, Jago, însă nu te teme, o să mă asigur că vei ajunge lângă Eliza. Doar că nu vreau niciun ban. De fapt, vreau să uit de existența ta.

– Nu înțeleg.

– Ascultă, o să-ți spun toată această tristă poveste.

O săptămână mai târziu Annie intră în grabă în biroul lui Wes.

– A sosit un pachet enorm pentru dumneavoastră. Ar fi mai bine să veniți să vedeți despre ce e vorba.

– Un pachet? N-am comandat nimic. Nedumerit, Wes o urmă în hol.

– Doi oameni în toată firea l-au cărat, așa să știți.

– Văd și de ce, însă ce e înăuntru?

Wes plecă să caute o rangă, pentru că pachetul în chestiune nu era învelit în hârtie, ci venise într-o cutie de lemn. Pe cutie scria în mai multe locuri „Fragil” și „Manevrați cu grijă”, astfel că dură o veșnicie până reuși în sfârșit să-l deschidă cu grijă. Când reuși să dea la o parte

toată folia protectoare dinăuntru Wes se trezi fluierând încetisor. Avea în față un tablou imens, un portret al unui bărbat ce părea foarte cunoscut. Rupse plicul care era lipit de rama tabloului cu bandă adezivă și citi scrisoarea dinăuntru:

Dragă Wes,

Primește, te rog, acest tablou ca un semn de mulțumire din partea mea pentru timpul petrecut la Devon. Să știi că mi-a plăcut foarte mult. Bărbatul din portret este, din câte cred eu, stră-stră-stră-stră-bunicul tău, Jago Kerswell. A avut o legătură nelegitimă cu soția strămoșului tău, Eliza, al cărei portret îl ai deja. E cea din dormitorul tău. Cum ei s-au iubit foarte mult, cred că merită să fie împreună acum, așa cum n-au reușit să fie în timpul vieții. Nu mă întreba de unde știi, însă asta este adevărul și sper că nu te simți prea jignit dacă afli că descendența ta nu este așa de perfectă precum ar fi vrut primul Sir John să fie. Am atașat și un arbore genealogic și câteva informații despre strămoșii tăi, informații pe care cred că le vei găsi foarte interesante. Te rog pune cele două portrete unul lângă celălalt, este tot ce-ți cer.

Transmite-i lui Nell toată dragostea mea, îmi e tare dor de ea. Spune-i încă o dată că îmi pare foarte rău pentru tot ce s-a întâmplat. Sper ca în timp să mă poată ierta.

Îți doresc tot binele din lume,

Kayla

Wes studie portretul strămoșului său și zâmbi pentru prima oară după multe zile. Asemănarea dintre ei era evidentă pentru toată lumea. Semăna și mai mult cu Alex. Nu se îndoia de adevărul celor scrise de Kayla. Se uitase adesea la portretele din galeria de sus, întrebându-se cum de toți deveniseră brusc bruneți după o anumită dată, când

Înainte toți erau blonzi și palizi. Pusese această schimbare pe seama unei femei brunete, însă acum știa adevăratul motiv.

– Deci așa, diavol bătrân! Tu ești de vină pentru tot, ha? Se uită la Jago. Ei bine, mulțumesc. Acum pot în sfârșit să văd luminița de la capătul tunelului.

Se întoarse și plecă în căutarea lui Nell, nu însă fără senzația că pentru o clipă văzuse un zâmbet pe fața lui Jago. Când se opri și se uită din nou cu atenție la tablou, văzu că bărbatul respectiv era la fel de serios ca și înainte. Fusese doar o iluzie, bineînțeles. Fluierând, se apucă să traverseze holul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Kayla netezi o cută imaginară a fustei ei formale și se asigură că jacheta asortată stătea cum trebuie. Când nu mai putu să amâne momentul, ridică mâna și apăsă soneria de la Marcombe Hall. Auzi țârâitul venind dinspre parterul casei și își stăpâni un fior. Probabil că n-ar fi trebuit să vină.

Însă cum ar fi putut să nu vină?

Se mai uită o dată la cartea de vizită cu margini aurite pe care-o avea în mână și încercă să înghită nodul din gât. Mesajul era clar și îi dădea tot dreptul să fie aici.

Domnișoară Michaela Sinclair

Prin prezenta sunteți invitată la o

RECEPȚIE CU BUFET ȘI BAR

Recepție ce are loc în onoarea îmbogățirii colecției

Marcombe Hall cu încă un portret de Thomas Gainsborough.

15 iulie la ora 3.00 p.m., Galeria de la Parter, Marcombe Hall.

Confirmați, vă rugăm.

Kayla era atât de fericită pentru Jago – asta însemna că portretul lui avea să fie atârnat în sfârșit lângă cel al Elizei. Trebuia să-l vadă, încă o dată, înainte de a închide definitiv acest capitol din viața ei. Apoi avea să poată trece mai departe. Sau cel puțin așa spera ea.

Ușa se deschise și un tânăr în livrea se înclină și luă invitația întinsă de ea. Nu-l mai văzuse până acum, astfel că presupuse că fusese angajat pentru această ocazie. Era evident că avea să fie un eveniment major, poate că aveau să fie prezenți primarul local sau alte oficialități. Stomacul i se mai calmă un pic. Deci avea să se poată ascunde în mulțime. Foarte bine.

– Urmați-mă, vă rog, spuse tânărul și o conduse spre treptele scării principale. Îi făcu semn spre galeria cea lungă. Recepția are loc acolo, doamnă.

– Mulțumesc.

Kayla auzi acorduri delicate de muzică clasică și fu impresionată. Din câte se părea Wes își dăduse toată silința pentru această ocazie, angajase și câțiva muzicieni. Probabil c-aveau să fie și chelneri, și ospătari, judecând după prezența tânărului acela din hol. Era bucuroasă că Wes făcuse atâtea eforturi de dragul lui Jago. Dacă încă mai putea auzi ce se întâmpla în jurul lui, bătrânul ticălos probabil că jubila la gândul că provocase o astfel de agitație.

Când intră în galeria cea lungă se opri brusc. Încă se mai auzea muzica, venea parcă de undeva, însă nu era nici urmă de muzician în încăpere. Nici chelneri, ci doar două mese

acoperite cu fețe de masă, pe care se odihneau câteva frapiere cu șampanie pusă la rece, pahare de cristal și platouri cu gustări. Și cel mai rău era că în afară de ea nu mai era nici țipenie.

Kayla se întoarse și se uită în toate părțile. Nimeni.

Ochii îi fură atrași de cele două portrete imense care acum atârnau unul lângă celălalt pe unul dintre pereți.

— Salut, șopti ea însă se simțea prost vorbind cu o pictură aici. Zâmbetul enigmatic al lui Jago era la locul lui, iar ei i se păru că-i vede obrazul mișcându-se puțin, însă nu-i răspunse. Oricum nu se așteptase s-o facă. Nu în public, cel puțin. Deși acum nu exista un public, ceea ce era foarte ciudat. Unde e restul lumii?

Din nou, nu primi niciun răspuns. Kayla începu să nu se simtă prea confortabil. Cu siguranță nu ajunsese ea prima, nu? Se uită la ceas. Era trei și zece — ajunsese cu puțină întârziere, așa cum își și propusese, pentru a se putea pierde în mulțime.

Se încruntă. Ce mama naibii se petrecea aici?

Apoi cineva intră pe o ușă laterală și veni spre ea.

— Kayla. Ai venit.

Glasul familiar îi făcu inima să bată atât de tare, încât abia putu să-i răspundă. Wes. Îi fusese dor de el. Oh, cât îi fusese de dor de el! Acum că-l vedea în sfârșit aproape că-și pierduse respirația. Doar simpla lui vedere simțea că-i topește măruntaiele și toată stăpânirea ei de sine pe care fusese atât de sigură c-avea să poată să o afișeze se duse pe apa sâmbetei. *La naiba!*

— Ăăăăhm. Da. Da, bineînțeles c-am venit. Voiam să-i văd pe Jago și pe Eliza... Adică voiam să văd tablourile așezate unul lângă celălalt. Vârtejul din stomac o făcea incoerentă, așa că se opri din vorbit și se mulțumi doar să-l privească pe Wes.

De ce n-o sunase? De ce nu-i trimisese un mesaj măcar? Sau ceva de genul. N-auzise niciun cuvânt de la el două săptămâni încheiate, în afară de un bilet scurt de mulțumire pentru tablou, bilet în care spunea c-o s-o „contacteze în scurt timp”. Apoi primise invitația aceea formală.

Veni spre ea, se opri în fața ei și își înfipse mâinile în buzunarele pantalonilor, de parcă nu era sigur ce să facă cu ele. Arăta grozav în costumul acela gri închis – costum de firmă, dacă nu se înșela – cu cămașă și cravată asortate. Obrazul umbrat de o barbă scurtă – și ea de firmă – o făcea să simtă nevoia să întindă mâna și să-l atingă, însă până la urmă își puse mâinile la spate, pentru a rezista tentației. Ochii lui erau de un albastru vibrant, ca întotdeauna, însă expresia era una oarecum defensivă. Ea înghiți în sec și-și feri privirea. Deci era îmbrăcat ca pentru ocazia respectivă. Dar care era ocazia? Erau singurele persoane de acolo.

– Arăți foarte bine, spuse el. Ținutele formale te prind de minune.

– Mulțumesc, însă încep să mă întreb dacă n-ar fi fost mai bine să nu-mi dau osteneala. Ce se întâmplă, Wes? E vreo glumă?

El clătină din cap.

– Nu, nu e nicio glumă. Însă ăsta a părut a fi singurul mod de a te face să te întorci. Păreai decisă să rămâi la Londra. Nici măcar n-ai sunat să vezi cum se simte Nell, însă mi-am închipuit c-ai vrea să vii să vezi ce-am făcut cu tabloul tău. Se încruntă puțin.

– Eu? Dar eu am așteptat să suni tu, izbucni Kayla. Am crezut că o să-mi dai de știre dacă mai suporti să mă vezi. Și n-am vrut să agasez pe nimeni. Micuța a trecut până la urmă printr-un șoc teribil, și pentru lucrurile astea e nevoie de mult timp.

– Zău? Expresia lui Wes se însenină și în sfârșit începu să

zâmbească. Slavă Domnului pentru asta!

– Ce vrei să spui? Am cauzat moartea lui Caro. Am lăsat-o pe Nell fără mamă. I-ai spus? Ar fi trebuit să te ascult, însă eu...

Wes ridică o mână pentru a-i opri șuvoiul de cuvinte.

– Nimic din ce s-a întâmplat n-a fost vina ta. Am crezut c-am fost destul de clar. Nell nu te învinovățește pentru nimic, și nici eu. Caro și-a făcut-o cu mâna ei. Nell este prea mică pentru a înțelege acum toate astea, însă când se va face mai mare o să-i explic despre droguri și despre tot restul. În momentul acesta e foarte bine și abia așteaptă să te vadă. Dacă asta vrei și tu.

– Sigur că vreau. Mi-a fost atât de dor de ea! Nu adăugă însă „și de tine”.

Wes se întoarce și strigă:

– Nell! E în regulă, poți ieși acum!

Fetița ieși în goană pe o ușă situată la capătul îndepărtat al încăperii și fugi spre ei. Îi cuprinse Kaylei picioarele până când aceasta se aplecă și o îmbrățișă așa cum se cuvine.

– Kayla, Kayla, mi-a fost atât de dor de tine! De ce nu mi-ai spus că pleci?

Kayla clipi pentru a-și alunga lacrimile.

– Și mie mi-a fost dor de tine, draga mea, și...ăăă... am primit un telefon neașteptat. A trebuit să fac ceva. Se uită în sus la tatăl fetei, care dădu din cap, aprobând parcă minciuna nevinovată pe care tocmai o spusese.

– Și acum ai terminat ce aveai de făcut? vru Nell să știe. Poți să rămâi aici?

– Ăăăă... Păi... Kayla se bâlbâia, neștiind ce să spună, însă Wes îi veni în ajutor.

– Hai, las-o pe Kayla să se ridice, Nell. Ții minte ce ți-am spus?

Ochii micuței străluciră ghiduș. Râse.

– Da, tati.

– Bine atunci, ești gata? Wes se uită la fiica lui și îi întinse o mână. Număr până la trei, bine?

Nell dădu din cap.

– Unu, doi, trei!

Cei doi se lăsară la unison într-un genunchi în fața Kaylei și spuseră amândoi odată:

– Te rugăm, te căsătorești cu noi? Te iubim.

Wes își scoase și cealaltă mână din buzunarul pantalonilor și îi întinse o cutiuță de bijuterii. Înăuntru, odihnindu-se pe un postament acoperit cu catifea albă, era un inel vechi extrem de frumos, făcut dintr-o bandă de aur împodobită cu un ametist de un vișiniu închis și înconjurat de diamante ce desenau două inimi. Era cel mai frumos lucru pe care-l văzuse Kayla vreodată. Rămase cu gura căscată.

Îl privi pe Wes în ochi și văzu dragostea lucind în adâncurile lor. Îi venea să plângă de fericire, însă își dădu seama că el – dar și Nell – încă-i așteptau răspunsul.

– Da, vă rog, șopti ea abia auzit pentru că își simțea gâtul cuprins în menghina emoțiilor. Sunteți amândoi siguri?

Wes se ridică.

– N-am fost niciodată mai siguri de ceva, nu-i așa, Nell?

Nell dansa deja în jurul lor, sărind încântată de pe un picior pe altul.

– Mmm-hmmmm, așa e, tăticule. Haide, fă chestia aia cu inelul, ca în filmele Disney.

Wes râse și luă inelul din cutie și-l strecură pe inelarul mâinii stângi a Kaylei. Se potrivea perfect, de parcă acolo ar fi fost locul lui dintotdeauna.

– E perfect, murmură ea. Îți mulțumesc atât de mult!

– Ești absolut sigură? întrebă el. Vezi și singură în ce te bagi. Dădu din cap în direcția lui Nell. N-o să fie prea ușor.

Kayla zâmbi cu ochii umezi.

– N-aș da toate astea pentru nimic în lume, îi spuse ea. Te iubesc. Pe amândoi vă iubesc, se corectă ea și râse de giumbușlucurile pe care le făcea Neil.

– Și eu, sau mai bine zis și noi te iubim. O sărută cu pasiune, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea niciodată drumul, însă fiica lui avea alte planuri. Îl trase de haină.

– Acum c-am rezolvat partea asta, putem să mâncăm? Mi-e o foame de lup! Te rog, tati. Mi-ai promis.

Wes se opri din sărutat.

– Răufăcătorii nu-și găsesc niciodată pacea, oftă el, după cum sunt sigur că și-a dat seama și strămoșul meu, Jago.

Kayla râse.

– Oh, crede-mă, oricâte rele a făcut omul ăsta, acum e împăcat. Și-a găsit în sfârșit pacea.

Aruncă o privire peste umărul lui Wes, spre cele două portrete și văzu cum zâmbetul lui Jago devine mai larg, aprobator. Îi făcu cu ochiul și dădu din cap spre Eliza. Când Kayla se uită la ea văzu buzele femeii mișcându-se ușor și auzi o șoaptă slabă:

– Mulțumesc, îți vom fi pe veci recunoscători.

– Ce-a fost asta? Ai spus ceva? Wes se concentrase încercând s-o liniștească pe Nell, apoi se întoarse și se uită spre Kayla.

– Doar că nu-mi vine să cred că pot fi atât de norocoasă! El o sărută din nou și o îmbrățișă mai strâns.

– Eu sunt cel norocos și n-o să te mai las să pleci niciodată. O să fim împreună până la sfârșitul eternității.

Exact ca și Jago și Eliza, în sfârșit.

Sfârșit